

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRI DULONG

Anılardan Kartpostallar

TERRI DULONG

Anılardan Kartpostallar

“Geçmiş, annemin geçmişini didiklemek beni üzecek miydi? Yoksa uzun süredir aklımı kurcalayan bir şeyi bulduğum için sonunda huzura mı erecektim?”

Berkley Whitmore birlikte yaşadığı büyükannesi, ardından da annesi ölünce bazı sorularına cevap aramak üzere Cedar Key'e taşınır. Burayı tesadüfen seçmemiştir. Kendisi beş yaşındayken annesi Jeanette Whitmore, kızını yanına almadan bir yaz boyunca ortadan kaybolmuş, nereye ve neden gittiğini ne o ne de büyükannesi, kendisine açıklamışlardır. Ancak Berkley'nin eline geçen bazı kartpostallar, annesinin 1972 yazında Cedar Key'e gittiğini ispatlamaktadır. O yazın üstünden kırk yıl geçtikten sonra Berkley, bu sır perdesini aralamak için bu güzel Florida kasabasıdır.

Adada açtığı çikolata dükkânının işleri iyi gider, Berkley bir örgü grubuna katılır, adalılarla samimi ilişkiler kurar, toplumun bir parçası haline gelir ve Saxton'la tanışır. Aradığı cevapların peşinden giderken aslında annesini ve kendini daha yakından tanıma yolculuğuna çıktığının farkında değildir.

Bir yılın sonunda annesiyle ilgili gerçekleri öğrenir ama onu aslında hiç tanımadığını da anlar ve hayatın gerçek anlamını keşfeder.

TERRI DULONG

*Anılardan
Kartpostallar*

Anılardan Kartpostallar

Özgün Adı: *Postcards from Cedar Key*

Terri DuLong

Editör : Gamze Büyükkaya

Çeviren : Deniz Bostancı

Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz

Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Romans

Kitap No : 2202

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-448-555-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Terri DuLong, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

TERRI DULONG

*Anılardan
Kartpostallar*

Çeviren: Deniz Bostancı

*Oğlum Shawn Timothy DuLong Anısına
Sevgiyle...*

1

Çikolatalı şekerlemelerini kutuya dikkatle yerleştirdiğim kadının, “Yani yeniden yerleşebileceğin küçük, sessiz bir kasaba arıyordun?” diye sorduğunu duydum.

Her bir çikolatayı mükemmel şekilde sıraladığıma emin olmak için odaklanarak başımla onaylayıp gülümsedim.

Tamamen gerçek olmasa da ona, “Evet,” dedim. “Maalesef Salem zevkime uymayacak kadar kalabalıklaştı.”

“Bu doğru. Chloe, senin Witch City’den olduğunu söyledi. Bir de, annenin kaybından gerçekten üzüntü duydum.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve annemin üst kattaki dairemde olduğunu bilse ne düşünürdü diye merak ettim.

Kutuyu kapattım ve satışı yazarkasaya işlemeyen önce dükkânıma ait Berkley’nin Çikolatası & Kıymetli Taşları adını gösteren ada şeklindeki altın renkli mührü ilıştirdim.

Kadın, “Şey, ben Polly,” dedi. “Üçüncü Cadde’deki Curl Up and Dye kuaför dükkânının sahibiymim. Eğer yeni bir stil arıyorsan uğra.”

Bakışlarının koyu kumral saçımın arasından uzanan koyu mor tutamda gezindiğini fark ettim.

Bir kuaför salonunun eşiğinden adım attığım son zamanı hatırlayamadığım halde ona, “Teşekkürler,” dedim. Birkaç ay önce, yıllardır omuzlarıma doğru sarkan uzun saçtan kurtulmamın zamanının geldiğine karar vermiştim. İyi bir makas kullanarak oval biçimli yüzümü tamamlayan, evden çıkmaya hazır olmam için sadece şampuan ve saç köpüğü gerektiren kısacık kesimli saçım kalıncaya kadar kesmeye devam etmiştim. Süslü kesimlerle uğraşan biri asla olmamıştım ve modayı takip eden tiplerden de değildim. Bu yüzden, mor tutam bence uygundu.

Polly, çikolatalarını almak üzere tezgâhın üzerinden uzandı. “Bunları denemek için çok heyecanlıyım. Geçen kasımdan beri dükkânının açılması için gün sayıyorum.”

“Biliyorum, ayrıca Chloe gecikme sebepime anlayış gösterdi. Dükkânı ve daireyi benim adıma beklettiği için şanslıyım. Burayı ziyaretimden Salem’e döndükten kısa bir süre sonra annem hastalandı. Kasımda vefat etti ve sonrasında birçok şeyle ilgilenmem gerekti.”

“Ah, tahmin edebiliyorum. Aileden birini kaybetmek yapılması gereken bir sürü iş doğurur. Annemi kaybettiğim zamanı hatırlıyorum da, onun evini temizlemem gerekmişti. Neyin tutulup neyin atılacağına karar vermek kız kardeşimle birkaç ayımızı almıştı.”

Tek söyleyebildiğim, “Doğru,” oldu ve çalışma masamın çekmecesine tıkılmış kartpostalları düşündüm.

“Şey, seni daha fazla tutmayayım ama nihayet tanışmak çok hoştu.”

“Benim için de ve umarım çikolataları beğenirsin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın kapıya yöneldi ve kristallerle diğer kıymetli taşlar sergimi düzenlediğim yuvarlak masanın yanında duraksadı.

Gül kuvarsı bir kristale dokunmak için parmağını uzatarak, “Ah,” dedi. “Ne kadar güzel. Bunları da mı satıyorsun?”

“Evet.” Daha önce bir başka müşteri uğramıştı ve şimdi, sergimin yarattığım simetrik düzenini yitirmiş olduğunu görüyordum. Ametist taşını piramit şekilli kristalin üzerine yeniden koydum. “Kıymetli taşları sever misin?”

“Gerçekten bilmiyorum. Ne için kullanılıyorlar? Yani onlarla ne yapılır?”

Hem sorusuna hem de sergimin dengesini yeniden kazanmasına gülümsedim.

“Şey, her bir kıymetli taşın enerjisi vardır,” diye açıkladım. “Kristaller zihne pozitif değişiklik getirmede ve iyileştirmede kullanılır. Pek çok insan onları meditasyon için kullanır. Vücutlarımızda karmaşık elektromanyetik sistem vardır ve doğa kristalleri mükemmel elektromanyetik iletkenler olsun diye yaratmıştır. Her birinin benzersiz titreşimsel tınlaması vardır ve vücut sistemimizde olumlu etkileri olduğu bilinir. Birini al ve elinde tut.”

Polly uzandı ve eli altı kenarlı bir prizmayı seçene kadar kısa bir süre durdu. Parmaklarını kıymetli taşın etrafına sardı. Birkaç dakika sonra, “Ah, çok ılık hissediliyor,” dedi.

Başımı onaylar gibi salladım. “Doğru. Bu, senin enerjinle iletişime geçen kristalin enerjisi.”

Taşı yerine koyarken, “Çok ilginç,” dedi. “Daima, her gün yeni bir şey öğrendiğimizi söylerim. Bunu bana açıkladığın için teşekkür ederim. Şimdi şu çikolataların tadını çıkarmak için eve gidiyorum.”

Kristali Polly’nin koyduğu yerin bir parça soluna doğru kaydırırken, “Memnuniyetle,” dedim.

Midemin guruldadığını duydum ve saatime baktım: On iki buçuk. Neden acıktığımı biliydim, kahvaltımından bu yana yedi saati aşkın bir süre geçmişti. Kapımdaki karton saatin kollarım bir buçuğa getirdim, anahtarlarımı aldım, kapıyı kilitledim ve dükkândan çıkıp İkinci Cadde'ye adım attım.

Temiz mart havasını soluyarak birkaç dakika öylece durdum. Cedar Key Adası'na ılık havası ve tropik tomurcukların kokusuyla ilkbahar gelmişti. Boston bölgesinde mart ayı çok kararsız olabilirdi ve Aziz Patrick Günü'nde kış yorgunu halkın üzerine kar fırtınası indirmesi alışılmadık değildi; bu yüzden Güneş Işığı Eyaleti'ndeki ilk ilkbaharımın tadını çıkarıyordum.

Köşeyi döndüm, avluyu geçip dairemin merdivenlerini tırmandım. Oturma odasına girince bir miyavlama duydum ve Sigmund'un yatak odasından koşarak geldiğini gördüm.

Onu kucaklamak için yerden aldığım büyük, kubbe biçimli kafasına çenemi ileri geri sürttüm. "Uyuyarak zor bir sabah geçirdin, ha?" Mutfaka doğru giderken cevap olarak bir miyav daha aldım.

Bir kutu konserve açarken, "Yemek vakti, dostum," dedim. Kedinin kâsesini yere koyduktan sonra bir gece önce hazırladığım kabak çorbasından biraz ısıttım ve SR 24'ü gören yemek masasına yerleştirdim.

Chloe haklıydı. Hafta sonu başlangıcı için şehre giren arabaların fazladan yarattığı trafiği görebiliyordum. Bana dükkânda en yoğun günlerimin muhtemelen cuma, cumartesi ve pazar günleri olacağını söylemişti.

Cedar Key'e geçen yılki ilk ziyaretimde Chloe'yle takıldığım için şanslıydım. Yolun karşısındaki kahvecide dolaştığımı; Grace, onun kız kardeşi Chloe ve arkadaşları Suellen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tarafından selamlandığımı hatırladım. Üçü de sıcakkanlıydı ve bana kendimi hoş karşılanmış hissettirmişlerdi. Kasabayı –ben beş yaşındayken annemin ortadan kaybolmayı seçtiği kasabayı– görmeye ilk kez o zaman gelmiş olmama rağmen içimin derinliklerinde tüm o zaman boyunca burada önemli bir miktar zaman geçirmeyi planladığımı fark etmiştim. Geçen kırk yıl boyunca istediğim cevapları bulmama yetecek miktarda bir zaman. Böylece Chloe yolun karşısındaki Hale Binası’nı yeni satın aldığını ve binada hem bir daire hem de dükkâna yetecek kadar yer olduğunu söylediğinde yıldızların, kararımı ertelememe izin vermeyecek şekilde sıralandığını anlamıştım.

Ama bu karar, annemin ani ölümü yüzünden ertelendi. Planlandığı gibi kasım ayında gelemeyeceğimi açıklamak ve kira sözleşmemizi iptal ederse bunu anlayacağımı söylemek için Chloe’yi aradığımda beni dinlemedi. Israrla bana kira parasına çaresizce ihtiyaç duymadığımı, birkaç ay daha bekleyebileceğini söyledi. En azından orada olmadığım süre için kira ödemeyi önerdim ama bunu da dinlemedi. Adaya geldiğim ilk iki hafta boyunca Chloe neye ihtiyaç duysam yardımcı oldu ve koridorun diğer ucunda bir başka dairesi daha olduğundan, zamanla iyi birer dost olacağımızdan emindim.

Kâsemi çalkaladım, bulaşıklığa yerleştirdim ve o sabah pişirdiğim yulaflı kurabiyelerin yanında içmek için kendime çay yapmaya karar verdim.

Kurabiyeleri oturma odasına götürdüm ve Sigmund’un yatak odasındaki geniş pencere pervazındaki eski yerini aldığını gördüm. Buraya taşındığımız günden beri o güneşli yeri sahiplenmişti. Yüksek tondan mırıltısını duydum ve gülümsedim. Sigmund fazlaca büyük, siyah bir kediye ve be-

nim en iyi dostumdu. Salem'deki çikolata dükkânının arka kapısında belirdiğinden beri on yıldır beraberdik.

Kurabiyeden bir ısırık aldım ve oturma odasına bir göz attım. Tek başına yaşayan bir kadın için mükemmeldi. Sadece üç oda ve bir banyo ama geniş, aydınlık ve havadar. ikolatalarımı yapmam için bana bir sürü yer veren aşırı büyük mutfağımdan özellikle memnundum. Gerçi oğunu Daytona'daki Angell ve Phelps'ten satın alacak olduğum için Salem'deki kadar çok yapmam gerekmeyecekti. Bunun alpakalarımın* yönünü eğirmem için bana biraz zaman bırakacağını umuyordum.

Ynmn kaynağı Bosco ve Belle'yi düşündüm ve bir an ev hasretinin bir bıçak gibi saplandığını hissettim ama hangi evi zlediğimden pek emin değıldim. Sadece beş yaşma kadar yaşadığım Maine sahilini mi, iki hafta öncesine kadar yaşamakta olduğum Massachusetts'teki Salem mi?

Jill'le bir gün önceki konuşmamızı hatırladım. Maine'de yaşarken Jill benim ilk kız arkadaşımdı ve annem ve büyükannemle beraber Salem'e taşındığımızda Jill, birinci sınıfa kadar basılı mektuplarla iletişime devam ederek sonrasında mektup arkadaşı olmamızı sağıladı. Ben Topsham'dan ayrılınca kadar yıllarca arkadaşlığımız ilerledi ve o yıllarda Jill birkaç kasaba uzağı taşındı, evlendi, boşandı ve Kuzey Yarmout'taki Ruminasyon iftliği'nin sahibi oldu. İyi bakılacaklarını bilerek Bosco ve Belle'yi bıraktığım alpaka çiftliği orasıydı ve geçen sabah Jill bana güvence vermişti. Ama hem onu hem de alpakalarımı ziyaret etmek için arabama atlayıp iki saatlik yol gidemeyeceğim gerçeğini hâlâ atlıyordum. Gözlerim meşe ağıacından yapılmış storlu alış-

* Deveğiller familyasından bir deve türü. Çoğunlukla ynleri için beslenirler. (c.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşıvı - <https://archive.org>

ma masama gitti ve derin bir iç geçirdim. Annem öldükten sonra bulduğum kartpostallar en üst çekmecede güven içinde duruyor ve benim anlamlarını açığa çıkarmamı bekliyorlardı. Annemin ve büyükannemin asla tartışmadığı şeyleri anlamamı bekliyorlardı ve bu kartpostallar Cedar Key'e gelmemin asıl sebebiydi.

Bosco ve Belle'ye dair düşüncelerimi bir kenara ittim ve Sigmund'u okşamadan önce fincanımla tabağımı evyeye bırakmak için mutfığa gittim.

“Uslu bir çocuk ol, Siggy. Saat beşte kapatıyorum... tabii bir iş saldırısına maruz kalmazsam.”

2

Aşağıya inip İkinci Cadde'yle SR 24'ün köşesine geldim. Planım karşıya bir koşu geçip kahveciden kendime bir kahve almaktı, ama dükkânımın önündeki kaldırıma oturmuş kitap okuyan bir centilmen görmek beni şaşırttı. Dükkânı yeniden açmamı beklediği belliydi. Saatime bir göz attım ve henüz biri yirmi geçtiğini gördüm. Daha on dakikam vardı ama iş iştî.

Dükkânıma doğru yürürken adamın muhtemelen ellili yaşların ortasıyla sonu arasında, kıvrıkcık, kır saçlı olduğunu ve her ne okuyorsa kendini derinden kaptırmış olduğunu gördüm.

Ondan sadece birkaç metre uzakta durmama rağmen boğazımı temizleyinceye kadar beni ne gördü ne de başını kaldırdı. Kot pantolonunu silkeleyerek toparlanıp kalkarken yüzünde utanmış bir ifade vardı.

“Çok özür dilerim,” dedi ve düzgün İngiliz aksanını anında fark ettim. İnsanların buna Kral'ın İngilizcesi dediklerine

inanıyorum. “Sizin ikolata dükkânının sahibi olduğunuza şüphem yok ve ben yeniden açılmanızın yolunu tıkıyorum.”

İngiliz aksanının yanı sıra yolda oyalanan müşterimin çok hoş bir yüzü olduğunu da fark ettim. Sadece bakılası güzellikte değil, erdemli, açık ve insanı onu daha çok tanımak istemeye teşvik eden o yüzlerdendi. Koyu kahverengi gözler ilgi belirtisiyle bakışlarıma karşılık verdi.

Gülümsedim ve üzerime yıllardır ilk kez flörtleşme isteğinin geldiğini hissettim. Anahtarı kilide sokmak için uzanırken, “Evet, bu ben oluyorum ve bunun ilk olduğunu söylemeliyim,” dedim. “Kaldırımda oturmuş benim dükkânı açmamı bekleyen bir centilmen bulmak. ikolatakolik olma şansınız var mıdır?”

Peşimden içeriye girdi ve kahkahası dükkânı doldurdu.

Arkama döndüğümde benim 1.73’lük boyumdan yaklaşık 12 santim uzun olduğunu ve mağazadan alınma kordonlu kazak giydiğini gördüm. Örgü örenler bu tür şeyleri fark ederlerdi.

“Şimdi, bu benim için ilk,” dedi, yüzünde büyük bir gülümsemeyle. “ikolataya karşı büyük bir tutkum olduğunu kabul etsem de kimse bana böyle hitap etmemişti.”

Onu rencide etmediğimi umdum. “Şey, öyle bir tutkuya sahip olmak iyi bir şey olabilir. Aslında ikolata aşırıya kaçılmazıkça insanlar için oldukça iyidir.”

“Ah, evet, çikolatayla ilgili çok çalışma okudum ve oldukça ikna ediciler ve ben kendimi günde iki parçayla sınırlıyorum. Geçen sonbaharda dkkânınızı duyduğumdan beri açılmanızı sabırla beklediğimi itiraf etmeliyim. Artık ikolata tedarikim için aylık Gainesville yağmalamamı ekarte edebilirim.”

Gainesville’de bir dükkân olduğunu fark etmedim.” Bonyuna ve kazağına ek olarak şimdi de bu adamın gülümsediğinde gördüğüm en sevimli gamzeye sahip olduğunu fark ediyordum.

“Şey, varsa da benim bundan haberim yok. Ben Publix’e gidip paket paket Lindt Truffles* satın alıyorum. Oldukça iyiler ama taze, el yapımı çikolatayla hiçbir şey kıyaslanamaz. Bu arada, ben Saxton,” dedi tezgâhın üzerinden elini uzatırken. “Üçüncü Saxton Tate.”

Elini sıkmak için uzanıp kıkırdadım. “Cidden mi? Oldukça okkalı bir isminiz var. İsminizin yanı sıra bu İngiliz aksanınızla kraliyet ailesinden mi geliyorsunuz?”

Elimi bırakmadan bir kahkaha daha patlattı. “Bundan şüphe duyarım ama ailelerin dolaplarında ne iskeletler sakladıklarını asla bilemezsiniz, değil mi?”

Bir bilseniz, diye düşündüm.

Elimi bırakmadan önce sıkıldı.

“Hayır, sadece adımları babamdan ve büyükbabamdan alıyorum. Böylece üçüncü oluyorum. Cotswolds’ta küçük bir köyde büyüdüm ama korkarım kraliyetle alakam yok. Ah, ayrıca annenizin kaybı nedeniyle taziyelerimi sunmak isterim. Cedar Key’e gelişinizi geciktirenin bu olduğunu duyudum.”

Başımla onayladım. “Teşekkür ederim. Evet, kasımda öldü ve buraya taşınmadan önce bazı işleri halletmek zorunda kaldım. Siz adada mı yaşıyorsunuz?”

“Evet. Birkaç yıldır buradayım ve kendimi başka bir yerde yaşarken hayal edemiyorum. Ben bir yazarım ve ilhamımın çoğunu tabiat anayla çevrili haldeyken alıyorum.”

* Bir çikolata markası. (ç.n.)

Gülümsedim. “*Tam* bir yazar gibi görünüyorsunuz ve adınız bir kitabın kapağına kesinlikle yakışır türden. Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?”

Saxton başını geriye atıp kahkahayla güldü. “Bir yazar tam olarak nasıl görünür?”

“Ah, şey,” diye geveledim ve gittikçe telaşlandığımı hissettim. “Demek istediğim... bilirsiniz... biraz bohem ve ah...” Vücudunu baştan ayağa süzdüm. “Kıvrıcık saçlar, kazak, kot pantolon...”

“O halde beni soğuk bir günde tüvit şapkamla ve atkıyla spor yaparken görmelisiniz.”

Ona inanıp inanmama konusunda emin değildim, zira bu adamın kıvrak bir zekâsı ve mizah duygusu olduğu izlenimine kapılmaya çoktan başlamıştım.

Yüzünden başka bir tebessüm geçti. “Gizem yazıyorum,” dedi. “Romanlarımın çoğu Birleşik Krallık’ta yayımlandı ama şu an New York’ta bir yayımcıyla çalışıyorum ve bu sonbaharda onlardan ikinci romanım çıkacak.”

“Ben çok istekli bir okuyucuyumdur, bu yüzden kitaplarınızdan birini aldığımdan emin olmalıyım.”

“Geçen yıl çıkan *Ölümcül Sır* adlı kitabımı şiddetle tavsiye ederim ve umarım beğenirsiniz. Caddenin karşısındaki kitapçı Lucas, kitabı dükkânında bulunduruyor.”

Birdenbire aile iskeletleri ve sırlarla ilgili olan şey de neyin nesiydi? “O halde bir kopyasını mutlaka alacağım ve belki onu benim için imzalarsınız.”

“Benim için zevk olur, ama henüz bana adınızı söylemediniz.”

Yüzümde dolaşan tebessümü hissettim ve sağ elimi tekrar uzattım. “Berkley,” dedim. “Berkley Whitmore ve tanıştığımıza memnun oldum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eli benimkini ikinci kez kavrarken ağzından bir kıkırdama kaçtı. “Berkley mi? Ve *benim* adımın tuhaflığını mı soruluyorsunuz?”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Haklısınız. Evet, biraz sıra dışı. Altmışlı yıllarda annem bana hamile kaldığında ebeveynlerim Berkeley’de öğrenciymiş.”

“Ah, anlıyorum ve evet, bu çok anlamlı.”

Öyle miydi? Adımdan hoşlanmıyor olmamama rağmen annemin bana mezun olduğu okulun adını vermesini her zaman biraz aptalca bulmuşumdur.

“Şey, çikolatamı almanın zamanı kesinlikle geldi, bu yüzden seçim yapmalıyım,” dedi camekâna doğru yürüyerek. “Mükemmel görünüyorlar. Kendiniz mi yapıyorsunuz?”

Tezgâhın etrafından dolaştım ve istiridyе şekilli koyu renk çikolataları işaret ettim. “Ben şunları yapıyorum,” dedim. “Cedar Key, çiftlikte yetişen istiridyeleriyle ülkede bir numara. Ben de bunu betimlemek üzere çikolata kalıbı tasarladım. Ama şu taraftakiler,” dedim solumu işaret ederek, “Daytona Beach’teki harika çikolata dükkânı Angell ve Phelps’ten toptan alındılar. Paketli şekerlemeleri ve diğer tüm çikolataları onlardan ısmarlarım. Onların sadece taze çikolata satma politikalarıyla hemfikirim ve hiç koruyucu katkı malzemesi kullanmazlar, bu yüzden hoşunuza giden çikolatalar bende kalmazsa sizin için sipariş verip birkaç gün içerisinde getirebilirim.”

Saxton, “O çikolata dükkânına gitmiştim,” dedi. Florida’nın batı sahilinde kitap imzaladım ve o dükkâna gittim. Haklısınız, gerçekten harika çikolatalar.”

Plastik bir eldiven takarken, “Peki, size ne verebilirim?” diye sordum.

“Sizin yaptıklarınızdan dört tane alayım, lütfen. Bu bana bugün ve yarın yetecektir... sonra yeni stok için pazar günü geri gelmem gerekecek.”

Çikolatayı en küçük boy kutularımdan birine yerleştirdim, mührü ekledim ve satışı yazarkasaya işledim. Paketi tezgâhın üzerinden uzatırken, “İşte, buyurun,” dedim.

“Teşekkür ederim. Birkaç gün sonra görüşürüz.”

Onun dükkândan çıkışını izledim ve üç şeyi fark ettim: Benimle ilk kez tanışıp saçımdaki mor tutamla ilgili yorum yapmaktan kaçınan az sayıdaki kişiden biriydi. Onunla sohbet etmekten çok hoşlanmıştım. III. Saxton Tate’in pazar günü dükkânıma geri gelecek olması beni hiç rahatsız etmemişti.

Öğleden sonrası bitmeden önce epey bir satış yaptım. Müşterilerimin çoğu hafta sonu için adayı ziyarete gelen turistlerdi, çoğunlukla çikolata aldılar ama birkaçı da küçük boy kıymetli taşlarımdan satın aldılar.

Saat beş olmadan hemen önce İkinci Cadde’nin ne kadar kalabalık olduğunu görmek için dışarıya adım attım ve Eudora Foster’ın hızla dükkânıma doğru geldiğini gördüm.

“Merhaba,” diye seslendi ve el salladı. Daha da yaklaşıncı, “Kapattın mı yoksa? Biraz çikolata almayı umuyordum,” dedi.

“Şanslısın. Dükkân hâlâ açık.”

Chloe beni yerel halk tarafından Bayan Dora olarak bilinen Eudora’yla geçen hafta tanıştırmıştı. Yolun sonundaki yüncü dükkânı Yarning Together’ı devralmıştı ve Chloe de onun iş ortağıydı.

Ona, “İçeri gel,” dedim.

Dora, camekâna doğru gitmeden önce üzerinde kıymetli taşların bulunduğu masada duraksadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, Tanrım. Şunlar çok güzel değil mi? Kızım Marin’e senin aynı zamanda kristal de sattığını söylemeliyim. Bunlara bayılır. Nereden alıyorsun bunları?” diye sordu bir tanesini eline alıp avucuna yatırırken.

“Arizona’daki Sedona’dan. Oraya birkaç yıl önce gitmiştim ve kıymetli taşlarının kalitesi beni büyülemişti. Bu yüzden oradaki bir dükkândan toptan sipariş verdim.”

“Çok hoşlar.” Dikkati çikolata camekânma doğru çekilirken kristali masaya geri koydu.

“Ah, ne hoş bir seçki.” Dora daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi. “En sevdiğim ahududulu çikolatanın olduğunu görüyorum. Bunlar Angell ve Phelps’ten, değil mi?”

Sağ elime eldiveni geçirirken başımla onayladım.

“Şey, şunlardan yarım kilo alayım, lütfen. Bugün çok yoğun muydun?”

Her bir çikolatayı kutuya yerleştirmeye başladım. “Evet, turistler sayesinde epey istikrarlıydı, yani bence iyi bir ilk gün geçirdim.”

“Hafta sonlarının en yoğun günlerin olduğunu göreceksin. Yün dükkânında da öyle. Ah, sana bir şey sormak istiyorum... Chloe bana senin kendi alpakaların olduğunu söyledi?”

“Evet, var. Bosco ve Belle, arkadaşımın Maine’deki Ruminasyon Çiftliği’nde diğer alpakalarla birlikte kalıyorlar. Kendimi bildim bileli örgü örерim ama Jill beni eğirme işine soktu ve bu sayede birkaç yıl önce kendi alpakalarımı satın aldım. Onları Salem’de tutacak yerim yoktu, bu yüzden Jill benim adıma onlara baktığı için şanslıyım. Ayrıca ham yünü life çevirme sürecinin yanı sıra kırkma işini de yapıyor ve yünleri de elde boyuyor, bu da bana gerçekten

zaman kazandırıyor. Yünü bana gönderdiğinde bana sadece oturup eğirmek kalıyor.”

“Anlıyorum. Chloe bir de küçük bir internet işin olduğunu söyledi.”

“Evet, bir internet sitesi kurdum ve sipariş alıp yün gönderiyorum. Müşterilerimin çoğu özel renk isteğinde bulunuyorlar ve Jill elde boyama işini yaptığı için bu isteklerini karşılayabiliyorum.”

“Şey, Chloe ve ben konuşuyorduk da, acaba yününün bir kısmını bizim yüncü dükkânına satabilir misin? Turistlerin çoğu elde eğrilmiş ve el boyaması renklerde alpaka yünü arıyor.”

Ben kesinlikle bir işi geri çevirecek biri değildim. “Ah, bu harika bir fikir. Elbette, bunu yapmak çok ilgimi çeker.” Satış yazarkasaya işleyip kutuyu tezgâhın üzerinden uzattım.

Dora, “Tamam o zaman,” dedi. “Chloe’yle anlaşırım ve detayları konuşmak üzere seni yün dükkânına çağırırız. Çi-kolata için teşekkürler.”

“Umarım beğenirsin.”

Bana gülümsemek için kapıda arkasına döndü. “Ah, buna hiç şüphem yok.”

Dora gittikten sonra masaya gidip onun eline aldığı kristali yeniden yerine koydum.

Sonra kasayı boşalttım, parayı sabah bankaya bırakacağım fermuarlı çantaya koydum ve ve üst kattaki dairemin yolunu tuttum.

Oturma odama girerken, *kötü bir ilk gün değildi*, diye düşündüm ve bir anda annemin varlığı duygusuna kapıldım. Gözlerim, annem Jeanette Whitmore’un küllerinin bulunduğu mermer küpü koyduğum maun büfeye hızla dönerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sigmund'un miyavladığını duydum. Büfeye doğru gidip pürüzsüz taşa dokunmak için parmağımı uzattım ve yan tarafında görünmez bir çemberi izledim.

Yüksek sesle, "Üzgünüm, anne," dedim. "Bir süre buradan kıpırdamayacaksın. Bazı cevapları alıncaya kadar seni evrene geri bırakmaya niyetim yok."

3

Ertesi gün iş yoğunluğunun altında ezildiğimi söyleyemem ama istikrarlı bir müşteri akışı vardı. Çoğunlukla turistlerdi ama benimle tanışıp çikolatalarımın tanına bakmak için yerel halktan bazıları da uğradı.

Bu yerellerden ikisi Sydney Webster ve kızı Monica Brooks'tu, yanlarında Monica'nın üçüzleri ve üvey kızı Clarissa da vardı. Önceki yıl iki kadınla kahvecide tanışmıştım.

Sydney, aşırı büyük boy bebek arabasını dükkândan içeriye iterken, "Açıldığını görmek güzel," dedi. "Cedar Key'e hoş geldin. Kızım Monica'yı hatırlıyor musun? Bu da benim torunum Clarissa ve üçüz torunlarım Saren, Sidney ve Candence."

Üzerime bir melankoli dalgası yayılırken gülümsedim. Bu kadınları beraber görmek bana kendi annemle çeşitli dükkânlarda durarak Essex Caddesi'nde dolaştığımız çocukluk anılarımı hatırlattı. Çocukluğumda annemle geçirdiğim zamanlara dair iyi anılarım olmasına rağmen pek yakın değildik. Benim her zaman asi olmaya çalışmama bakarsak aşırı korumacılığı

bunun sebebini kısmen açıklıyordu. Ama beni sevgiye boğan büyükannemin aksine annemin kendinden bir parçayı benden uzak tuttuğunu hep hissedirdim. Bu en çok annemin beni geride bırakıp gitmeyi seçtiği yaz dayatıldı.

“Evet,” dedim. “Grace’in bizi geçen yıl tanıştırdığını hatırlıyorum. Tanrım, bu çocuklar çok hızlı büyüyor.” Küçük ellerini okşamak için eğildim.

Monica gülerek, “Kesinlikle öyle,” dedi. “Geçen ay birinci doğum günlerini kutladılar.”

Ayağa kalktım ve Clarissa’nın kardeşlerine bakarken gururla gülümsediğini fark ettim. “Bahse girerim, harika bir ablasındır. Sen kaç yaşındasın?”

“On bir yaşındayım ve evet, Monica ona çok yardımcı olduğumu söylüyor.”

Monica, Clarissa’nın başının tepesini karıştırdı ve gü-lümsedi. “Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum. Şimdi, hadi biraz çikolata alalım. Bence bunu hak ettik.”

Ben kutuyu doldururken onlar seçimlerini yaptılar.

Clarissa camekânı işaret ederek, “Ah, şunlardan istiyorum,” dedi.

“Onlar benim Cedar Key istiridyelerim; zengin, siyah çikolata. İşte,” diyerek bir tanesine uzandım. “Tadına bak.”

Ben, Sydney ve Monica’ya da vermek üzere iki tanesine daha uzanmadan Clarissa, “Ah, bunlardan istiyorum. Gerçekten çok iyiler,” diye bağırdı.

Birer ısıruk aldıktan sonra iki kadın da başlarıyla onayladı. Sydney, “Leziz,” dedi. “Kutuya bunlardan da biraz ekle.”

Satışı yazarkasaya işledim ve kutuyu, borcunu tezgâhın karşı tarafından kartla ödeyen Sydney’ye verdim.

Monica, “Burası harika bir dükkân,” dedi. “Bence burada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çok başarılı olacaksın. Peki, neden Cedar Key'i seçtin? Grace'in bu konuda bana ne anlattığını hatırlamıyorum.”

“Ah, bir yerde burayla ilgili bir makale görmüştüm. Tam aradığım küçük kasabaya benziyordu. Salem'i çok seviyorum ama gittikçe kalabalıklaşıyor ve ayrıca mart ayında bu muhteşem Florida havasına kim direnebilir?”

Sydney güldü. “Doğru. Önümüzdeki temmuz ve ağustos-ta bu konuya tekrar döneriz.”

Öğleden sonra Suellen, bana *latte* getirmek için uğradı.

Enfes kahveden bir yudum alırken, “Çok nazıksın,” dedim.

“Şey, kahve dükkânına benim yerime Grace bakıyor ve enerji veren bir öğleden sonra içkisinden hoşlanabileceğini düşündük. Çok yoğun muydun?”

“Evet, oldukça. Ya siz?”

Suellen başıyla onayladı. “Kahve dükkânı bütün gün hiç durmadı ve bence Lucas da epey kitap sattı; yani esnaf için iyi bir hafta sonu olacak gibi görünüyor. Neyse, benim geri dönmem gerek. Kahveni afiyetle iç.”

O, kapıdan çıkarken, “Teşekkürler,” diye seslendim.

Gülümsedim ve caddenin karşısına koşuşunu izledim. Suellen'dan hoşlanmıştım. Etrafında bir enerji halkası vardı ve olumlu titreşimler saçıyordu.

Başımı kaldırıp yüzünde kocaman bir tebessümle yaşlıca bir kadının içeriye girdiğini gördüğümde gelecek haftayı tamamlamak için boş günlerimde ne kadar çikolata yapmam gerektiğinin dökümünü çıkarıyordum.

Kadın elini uzatarak, “Selam,” dedi. “Ben Maude Stone, Chloe ve Grace'in halasıyım.”

Tebessümüne karşılık vererek, “Ah, selam,” dedim. Chloe'den hakkınızda çok şey duydum. Nihayet tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Kasabada bir çikolata dkkânımız olacağını duyduğumda çok keyiflendim.” Camekânlı tezgâha bakıp başını onaylar gibi salladı. “Ve her şey çok iyi görünüyor. Acaba sizde şey var mı... şey, ben onlara her zaman Kaplumbağalar derim.”

Gülümsedim ve camekânı işaret ettim. “Hemen şurada. Onları Daytona’daki Angell ve Phelps’ten sipariş ediyorum ve şekerleri yapanlar onlara Balarılarını diyor. Stls ve siyah ikolatalısı var; ayrıca akaju cevizi, Gürcistan fındığı veya makademya cevizi seçenekleriniz de var.”

Maude, “Ah, Tanrım,” dedi ve çikolatalara dikkatle bakarken ağzının suyunun akmasına ramak kaldığına yemin edebilirdim.

Kıkırdadım. “Evet, gerçekten iyilerdir.”

“Pekâlâ, o zaman siyah ikolatalısından ve akaju cevizlisinden yarım kilo alayım, lütfen.”

ikolataları kutuya yerleştirmeye başladım. “rg terapileri yapıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, ayda bir. Ülkenin diğer ucundan kadınlar geliyor ve zaman oldukça eğlenceli geçiyor.”

“Chloe bana bundan bahsetmişti. Hepiniz bahenizin ahır evinde toplanıp bütün hafta sonunu örgüyle geiriyormuşsunuz. Bu kulağa gerçekten eğlenceli geliyor.”

“Evet, sonra da her zaman son akşam Mavi Ay trenimizi yaparız, ki bence bu, hafta sonunun en önemli bölümüdür.”

“Ah, Chloe bundan bahsetmemişti. Neyle ilgili bu tören?”

Maude’un yüzünden bir tebessüm geçti ve kendisi için çok şey ifade eden bir şeyden bahsederken halinden çok memnun olduğunu görebiliyordum.

“şehir Parkı’nın oradaki sahilde toplanırız. Hiçbiri birbirine benzemez ama müzik alarız, dans ederiz, bizim için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anlamalı olan alıntıları okuruz. Aslında temelde kadınlar ve dostlar olarak bir bağ kurarız.”

“Kulağa muhteşem geliyor. Böyle zekice bir fikir aklınıza nereden geldi?”

Maude güldü. “Ah, korkarım bunu kendime mal edemeyeceğim. Orijinal fikir kırklı yıllardan geliyor. Eudora Foster’la tanıştın mı?”

“Evet, dün buradaydı.”

“Güzel, yıllar önce bu fikri ortaya atan Dora ve kız kardeşi Sybille’dı, sonra Sybille ölmeden hemen önce kızı ve torunu Sydney ve Monica eski geleneği sürdürmeye karar verdiler. Bu yüzden korkarım ki fikirlerini taklit ettim.”

“Ve eminim Sydney ve Monica bunu hiç umursamadılar.”

“Sanırım haklısın. Aslında Dora bunun kız kardeşinin anısını canlı tutmak için harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi. Bir ara gelmelisin, Berkley. Chloe ve Grace hâlâ ara sıra uğruyorlar.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim çikolata kutusunu tezgâhın üstünden uzatarak. “Eminim çok hoşuma gidecektir ve umarım çikolataları beğenirsiniz.”

Maude yeniden güldü. “Ah, beğeneceğime hiç şüphe yok.”

Satışı yazarkasaya işledim ve uzattığı nakit parayı aldım. “Yani köken olarak adadan değilsiniz?”

“Hayır, buraya geçen yıl Brunswick, Georgia’dan geldim. F Caddesi’ndeki eski Coachman Evi’ni satın aldım, sonra da bahçemde olan ahır evini örgü terapilerim için bir toplantı yerine dönüştürmeye karar verdim.”

“Ama Dora, Cedar Key’li mi?”

“Ah, Tanrım, evet. Burada doğup büyümüş. Evlendiğinde bile buradan ayrılmamış. Bazıları ona kasabanın tarihçisi diyor.”

Yani, diye düşündüm, geçmişle ilgili konuşmam gereken kişi belki de Dora'dır.

“Eh, adaya hoş geldin. Umarım işinde çok başarılı olursun,” dedi Mauve gitmeden önce.

Birkaç tane son dakika müşterisi geldi ve günün çoğunu ayakta geçirdikten sonra yemek pişirmektense akşam yemeği için pizza ısmarlamaya karar verdim.

Kapı çalındığında yemekten sonra mutfağı temizleme işini yeni bitirmiştım.

Koridorda elinde bir şişe şarap ve iki kadehle duran Chloe'yi görünce, “Selam,” dedim. “Koridorun sonundaki dairede yaşamadığını düşünmeye başlamıştım. İçeri gel.”

Chloe güldü. “Biliyorum. Son zamanlarda yüncü dükkânıyla öyle meşguldüm ki sana doğru düzgün hoş geldin bile diyemedim. Bu yüzden belki verandamda bana katılırsın ve bu muhteşem *chardonnay* şarabının tadını beraber çıkarıp sohbet ederiz diye düşündüm.”

“Kulağa muhteşem geliyor,” dedim ve koridordan ve dairelerinden geçip İkinci Caddeyi gören epeyce büyük bir ikinci kat verandasına peşinden gittim. “Buradan kesinlikle kasabayı kuşbakışı görüyorsunuzdur, değil mi?”

Şarap kadehlerini doldururken, “Evet,” dedi. “Ama burada oturup olan biteni izleyecek pek zamanım yok.”

“Yün dükkânının yoğun olması iyi. Ben de oldukça iyi bir ilk hafta sonu geçirdim.”

“Ve şimdi bunun tadını çıkarmalıyız çünkü önümüzdeki eylül ayı oldukça yavaş geçecek.”

Bir yudum şarap içtim. “Hımm, iyi. Bugün Maude tey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zenle tanıştım. Örgü terapilerinde yaptığı Mavi Ay törenlerinden bahsetti. Dora'nın kız kardeşi Sybile'ı tanıyor muydun? Sanırım ilk töreni yapan onlarmış.”

“Evet, yaptılar ama hayır, Sybile'ı asla tanımadım. Geçen yıl ben buraya gelmeden önce ölmüş. Duyduğuma göre bayağı ilginç bir karaktermiş.”

“Yani Dora adayla ilgili çok şey biliyor olmalı, ha?”

“Ah, evet. Burada doğup büyümüş.” Chloe masada duran tabaktan bir parça peynir kesti. “Neden sordun? Bilmek istediğin özel bir şey mi var?”

“Yo, sadece köklerini bilmek hoş olmalı.”

Chloe'nin yüzünden geçen bir anlık şaşkınlık ifadesini gördüm. “Ama sen Salem’de büyüdün, değil mi?”

“Evet, ama aslen Maine’liyiz. Büyükanнем ve annem ben beş yaşındayken Salem’e taşındılar.”

“Maine’de aileden kimse kalmadı mı?”

“Hayır. Diğer tek akrabam annemin kız kardeşi ama onunla asla gerçekten yakın değillerdi. Onu büyükanнемin cenazesinde gördüm ve bu onu sadece ikinci görüşümdü. Şimdi Atlanta’nın dışında yaşıyor. Kocasını ordudaydı ve hiç çocukları olmadı. Çok seyahat ederlerdi.”

“Aileler karmaşık olabiliyor, değil mi? Anne babam ölmeden önce çok seyahat ederdi. Brunswick’te bir antikacı dükkânları vardı ve bu onları sık sık Avrupa’ya götürürdü.

“Öyleyse halana ve Grace’e sahip olman çok hoş,” dedim.

“Aslında ben Cedar Key’e taşınmıncaya kadar Grace’le pek yakın değildik ama evet, yeniden bir araya geldiğimize memnunum. Ya baban? O da öldü mü?”

Ne kadarını anlatmam gerektiğine karar vermeye çalışırken şaraptan bir yudum daha aldım. “Annemle babam hiç

evlenmediler. Kolejdeyken tanışmışlar ve ben doğduktan kısa bir süre sonra babam öldürülmeden önce Vietnam'a gitmiş."

"Ah, yani babanı hiç tanımadın mı? Peki ya ailesi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, babamı hiç tanımadım ve annem de onun ailesiyle hiç irtibata geçmezdi. Houston'da yaşıyorlardı."

"Şey, köklere sahip olmak konusunda nasıl hissettiğini anlıyorum. Teyzenle irtibata geçmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet, özellikle annem öldükten sonra. Belki sonunda bunu yaparım."

Birkaç saat sonra daireme döndüğümde kartpostalların durduğu masa çekmecesine göz attım ama onları oradan almadım. Ne anlattıklarını zaten biliyordum.

Böylece Sigmund'la biraz ilgilendikten sonra yatma vakti ritüelime başladım. Ertesi sabah için kahve makinesini hazırladım, giyeceklerimi sandalyenin karşısına yerleştirdim, dişlerimi fırçaladım ve başucu komodininin üzerine bir bardak buzlu su koydum. Rutinim asla değişmezdi ve evet, yaptığım son şeyin birçok insanınkinin muhtemelen aksi olduğunu biliyordum. Yatağımın yanındaki lambayı yakıp odaya ışık verdim. Uykuya dalmadan önce aklımdan iki düşünce geçti: Ertesi sabah III. Saxton Tate çikolata dükkânına gelecekti ve belki de teyzem Stella Baldwin'le irtibat kurmanın zamanı gelmişti.

4

Sözünü tutan Saxton, ikolata stoğunu yenilemek için gerçekten de dükkâna uğradı. Kapıdan içeriye aylaka girdiğinde iki kadına servis yapıyordum. Aylaka girmek ifadesi tam da ona uygun görünüyordu çünkü III. Saxton Tate’e dair hiçbir şey acele veya hızlı değildi. Adamın tam anlamıyla rahat bir tavrı vardı. Ayrıca başındaki ekose desenli İskoç beresinin vurguladığı gösterişli bir kalitesi de vardı. Kıymetli taşların dizili olduğu masanın yanında durduğunda göz ucuyla onu izledim.

Satışlarını yazarkasaya işledikten sonra kadınlara, “Teşekkür ederim,” dedim.

Kadınlar dükkândan ayrılırken Saxton onları başıyla selamladı, sonra gülümseyerek bana döndü.

“Gördüğüm kadarıyla hep meşgul ediliyorsunuz,” dedi.

“Evet, bütün hafta sonu bir yoğunluk vardı, ki bu iyi bir şey. Bugün size ne verebilirim?”

Daha iyi bakabilmek için başını yana eğerken gözleri ca-

mekâna odaklandı. Birkaç dakikalık kafa yormanın ardından, “Sanırım sizin Cedar Key istiridyelerinizden iki tane deneyeceğim, iki tane de çikolatalı şekerleme, lütfen.”

Küçük bir kutu almak için uzandım ve istediklerini kutuya koymaya başladım. “İkinci Cadde’de ve civarında çok insan var mı?” diye sordum.

“Ah, epey miktarda diyebilirim. Zavallı Lucas az önce caddenin karşısında biriyle papaz oldu.”

“Mutsuz bir turistle mi?” Satışı yazarkasaya işledikten sonra kutuyu bir poşete koydum.

“Yo, hayır. Hiç de bir turist değil –bir yerli. Raylene Samuels’le henüz tanıştığınızdan emin değilim. Kendi bildiğini okuyan bir kadındır ve kitapçı dükkânında Lucas’ın Lacey Weston’ın son çıkan kitabını bulundurmasından şikâyet ediyordu.”

Onun kitaplarını hiç okumamama rağmen erotik dalda en çok satanların başında geldiğini biliyordum. “Gerçekten mi? Sıkıntısı neydi?”

Saxton kıkırdadı. “Görünüşe göre ona, iyi bir Hristiyan kadını olarak dükkânında bu tür kitaplar bulundurmasını onaylamadığı konusunda ahkâm kesiyormuş. Lucas’a bunu *müstehcen* bulduğunu söylemiş.”

“Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum. O dükkânda okuyabileceği daha bir sürü kitap var.”

Saxton kendisine uzattığım poşeti aldı. “Bu tam olarak Lucas’ın ona söylediği şey. Bir kitap dükkânı sahibi olarak sansürcülüğün kendi işi olmadığını açıkladı. Lacey Weston’ın kitapları satıyor, ki bu da yazarın okuyucuları olduğunu gösterir.”

Başımla onayladım. “Evet, ben o kitapları bizzat okuma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dım ama her zaman yaşa ve yaşat, derim. Lucas’a bu konuda zor anlar yaşatması çok kötü.”

“Duyduğum kadarıyla Raylene bunu düzenli aralıklarla yapıyor. O kitapları yasaklatma şansının olmadığını bildiği halde. Sanki denemek onun ahlaki göreviymiş gibi.

Rüzgâr çanı çınlayınca ikimiz de kapıya doğru baktık.

Dükkâna bir kadın girdi. Orta boylu, hafif kırlaşmış kısa saçlı, yetmişlerinin başında gibi görünen, yüzündeki belirgin kaş çatışla daha önce hiç görmediğim bir kadındı.

Saxton, “Bayan Raylene. Bugün nasılsınız?” deyince beni şaşırttı.

Kadın gözlerini çikolatayla dolu camekâna çevirmeden önce Saxton’dan tarafa kısa bir bakış attı. “Beni caddenin karşısında, kitapçı dükkânında gördüğünüze göre, keyifsiz olduğumu biliyor olmalısınız.”

Oh, hayır... Bu kadın buraya erotikliğin yanı sıra çikolatalarımı yasaklatmaya mı gelmişti? Çikolata bazen dünyanın yozlaşmışlığını akla getirirdi.

Eklemleri belirgin bir parmağını istirdiyelerime uzatarak, “Şu nedir?” diye sordu.

“Benim kendime özgü çikolatalarım. İstiridye şeklinde siyah çikolata. Buyurun,” dedim elime bir lastik eldiven geçirip camekâna uzanırken. “Tadına bakmak ister misiniz?” Bu kadının yüzündeki ekşi ifadeye bakınca bir parça tatlandırmak işe yarar gibi görünüyordu.

Kadın çikolatayı ağzına atarken Saxton ve ben izledik. “İyiymiş,” dedi ama ses tonu şaşkınlık gösteriyordu. Bunlardan yarım kilo alacağım. Ben Raylene Samuels ve siz de...?”

“Berkley Whitmore. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim bir kutuyu doldururken. “Burada, adada mı yaşıyorsunuz?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aynen. Burada doğup büyüdüm. Babamın her zaman dediği gibi, eğer cennette yaşıyorsanız neden ayrılmak isteyesiniz?”

Gülümsedim. “Neden, gerçekten?”

Satışı yazarkasaya işledim ve kutuyu kadına uzattım. “Umarım beğenirsiniz.”

Arkasını dönüp gitmeden önce tek söylediği, “Ben de,” oldu.

Saxton başını iki yana sallarken derin kahkahası dükkânı doldurdu. “Tam bir şaheser, değil mi?”

Kahkahasına ben de dahil oldum. “Bu konuda size katılmak zorundayım. Tanrım, kızgın biri gibi görünüyor. Acaba zavallı kadın nasıl gülümseneceğini biliyor mu, merak ettim.”

“Yaşlı çiftçinin dediği gibi, insanlar ekinlere benzer. Onları ayıklamalısınız. Neyse, ben gitsem iyi olacak. Sizi tekrar görmek güzeldi, Berkley. Çikolata almak için salı günü geri geleceğim.”

Üzerimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. “Ah, pazartesi ve salı günleri kapalıyım.”

“O halde beni idare etmesi için çikolatalı şekerlemelerden iki tane daha versen iyi edersin.”

Ödemeyi yaptıktan sonra, “Biliyorsunuz... sizinle sohbet etmekten hoşlanıyorum,” dedi. “Bir ara kahve veya bir şey içmek için bana katılma ihtimaliniz var mıdır? Kasabada henüz kimseyle tanışmadığınızı biliyorum ve dükkânınızdan biraz uzaklaşmak size iyi gelebilir.”

Bu hoş olurdu. Aslında çok hoş olurdu. Ön ayak olmasını beklerken tek söyleyebildiğim, “Haklı olabilirsiniz,” oldu.

“Harika. Neden salı günü Dock Caddesi’ndeki Black Dog’ta buluşmuyoruz? Çok iyi şarapları ve biraları var, ay-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rica Lola'yla oturmaya sevdiğim güzel bir de güverte. Lola benim en iyi dostum –küçük beyaz bir teriyer kırmısı– ve Black Dog'un adaşı Otis'e hayran. Neden saat yedi civarı demiyoruz?"

"Kulağa eğlenceli geliyor ve Lola'yla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Onu kapıdan çıkarken izledim ve *eğlence* yerine kendimi bir başka amaçsız ilişkiyi gerçekten istiyor muyum diye düşünürken buldum. Her zaman erkek arkadaşlardan hoşlanmakla birlikte çok geçmeden kendimi sıkıntıdan boğulmuş ve onun çeşitli tuhaf davranışlarına tahammül edemez halde bulacaktım. Ya o olacaktı ya da benim tuhaflıklarım onu bunaltıp kaçıracaktı, ki bu da her zaman ayrılmaya yol açardı. Bunu düşünmek için artık çok geçti, zira Saxton'ın davetini çoktan kabul etmişim.

Akşam yemeğimi yiyip bulaşıkları yıkadıktan sonra Stella teyzeye aradığımda tam olarak ne diyeceğime karar vermeye çalışarak yanımda kıvrılan Sigmund'la birlikte kanepeye oturdum.

Aradığım cevapları bir araya getirmek için bilgiye ihtiyacım vardı. Annemin kız kardeşinin bana yardımcı olabileceğinden pek emin değildim ama geriye kalan, bunu yapabilecek tek aile bireyiydi. İnsanlar aile bilgilerinden feragat etme konusunda gariptirler, söz konusu aile bireyi artık aramızda olmasa da; bu yüzden arama amacımın özellikle bu olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Kalkıp kendime bir bardak buzlu çay koydum ve düşüncelerimi formüle ederken tezgâhtaki damlaları sildim. Yirmi dakika sonra Atlanta'daki teyzemin telefon numarasını tuşluyordum.

Onun beklediğimden daha dostane bir sesle, “Berkley,” dediğini duydum. “Senden haber almak ne güzel. Salem’de işler nasıl gidiyor?”

Cedar Key’e yeni yerleşmiş olduğumu açıkladım veesinde Cedar Key adının bir farkındalık yaratıp yaratmayacağını görmek için dikkatle dinledim. Yaratmadı.

Annemin kırk yıl önce buraya geldiğinden muhtemelen habersiz olduğuna beni inandırarak, “Florida’nın tam olarak neresinde o?” diye sordu.

“Batı kıyısının açığında. Kuzey Merkez Florida, Gainesville’den yaklaşık bir saat uzakta.”

“Ve bir ada, öyle mi? Eminim çok keyiflidir. Çikolata dükkânıyla aile geleneğini sürdürmen gerçekten çok hoş. Korkarım yemenin dışında çikolata işine girmek gibi bir arzum yok ama annen ve büyükannen her zaman çok sevmişlerdir.” Bir an duraksadı. “Biliyorsun, Berkley, sen ve ben birbirimizi asla yakından tanıyamadığımız için kendimi her zaman kötü hissetmişimdir. Belki bir ara gelip beni ziyaret etmek istersin...”

Cümleyi asılı bıraktı, ama ben neredeyse hasret dolu ses tonunu duymuştum. Stella Baldwin, son bağlantıydı. Bana kız kardeşiyle ilgili birçok şeyi belki açıklayabilecek kişiydi ve benim bir fikrim vardı. “Bu benim açılışımın ilk hafta sonu ve bir süreliğine hiç tatil yapamam ama sen boşsan gelip beni ziyaret etmeni çok isterim. Burası doğayla çevrili güzel bir ada.”

“Gerçekten mi?” Teyzemin sesindeki şaşkınlık tonunu algıladım.

“Evet, artık yalnızsın ve belki bir kaçamak hoşuna gider. Tek sorun kaldığım yerin biraz küçük olması. Tek yatak odalı bir dairem var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hımm, bu eğlenceli olabilir. Acaba Atlanta’dan arabayla gelmek ne kadar sürer? Beni ağırlama konusunda endişelenme. Eminim kalacak bir yer bulabilirim ama küçük bir Yorkie’m var ve Addie’yi bir barınağa bırakmaya dayanamam, yani bu bir sorun olabilir.”

“Sanırım Atlanta’dan Cedar Key’e arabayla gelmek altı-yedi saat sürüyor. Faraway Otel’in hayvansever olduğunu biliyorum, ayrıca tarihi bölgede, muhteşem bir konumu var, caddenin tam karşısında da küçük bir sahil ve harika bir manzarası var.”

“Pekâlâ, biraz düşüneyim ve ne zaman gelebilirim bir bakayım, Berkley. Hazirana kadar epeyce sosyal taahhütlerim var ama internete girip kalacak yer bakacağım. Bazı tarihler belirler belirlemez sana haber veririm.”

Ona, “Bu harika olur,” dedim.

Telefonu kapattıktan sonra oturma odasına gittim ve çalışma masama bir bakış attım. Küp bana bakıyordu. Annem, kız kardeşinin beni ziyaretiyle ilgili ne düşünürdü, merak ettim ama daha önemlisi, o kız kardeşin bulmacamın bazı bölümlerini bir araya getirip getiremeyeceğini merak ediyordum.

5

Pazartesi sabahı uyanıp aşağıya, çikolata dükkânına gitmek zorunda olmadığımı bilmek hoş bir duyguydu. Kahvaltı edip Sigmund’u besledikten sonra masaya oturup günlük işler listeme baktım. Evet, ben bir listeciyim. Bazılarına göre bu konuda oldukça takıntılıyım ama *post* itlerin yanı sıra bu listeler gün boyunca işlerimin yolunda gitmesine ve yapmayı umduğum her şeyi tamamlamama yardımcı oluyor.

Defter kâğıdına bir göz attım: *Yüncü dükkânını ziyaret et ve Dora’ya yn tedarik etme işini hallet. Kahveciye uğra, sohbet edebileceğın yerel kişiler ara. Müşteriler için yn eğirmeyi bitir. Çikolata istiridye stoğunu kontrol et. Biraz daha Balarısı siparişi vermek için Angell ve Phelps’i ara.*

Son kahvemi yudumlamadan önce i geçirdim ve duvardaki saate baktım. Sekiz buçuk. Bunların bazılarını yapmak için muhtemelen çok erkendi, zira kasabadaki dükkânların oğ saat ona kadar açılmazdı ama biraz yn eğirme işini halledebilirdim.

Oturma odasına giderek CD çaları açtım ve çıkırığın arkasındaki sandalyeye yerleştim. Yün eğirmeyi sadece liflerin elimde hayata geçişinin hissiyatından değil, aynı zamanda bana aklımın gezinmesine izin verebileceğim zamanı tanıdığı için de seviyordum.

Cedar Key'e aslında sadece bilgi toplamak için gelmiş olmama rağmen kasabayı ve şimdiye kadar tanıştığım insanları sevdiğimi de kabul etmeliydim ama sanırım yeni bir yere kolayca yerleşip yeni çevresinde kendini rahat hisseden o insanlardan biriydim. Bunu beş yaşındayken anaokulundan, arkadaşlarımdan ve bildiğim tek evden ayrırlıp Maine'den Massachusetts'e taşınmak zorunda kalmış olmama bağlıyordum. Şimdi geriye bakınca sanki hepsi bir gecede olup bitmiş gibi görünüyordu. Bir an Maine'deki küçük bir kasabada yaşıyorduk, sonraki an bildiğim tek şey annemin gitmiş olduğu ve büyükannemin ikimizin taşınacağımızı söylediği.

Lifi bobine takmak için öne doğru eğilirken annem gitmeden hemen önce bana tam olarak ne söylendiğini hatırlamaya çalıştım ama olayın çoğu pusluydu. O yaz beni en çok rahatsız eden şey, annemin *hoşça kal* bile dememiş olmasıydı. Bunu hâlâ hatırlıyordum. Bir sabah kalktığımı, annemi ben okula gitmeden önce genellikle bulduğum yer olan mutfakta aradığımı ve onun orada olmadığını hatırlıyordum. Kahvaltımı büyükannem hazırlıyordu ve bana annemin bir süreliğine gitmek zorunda olduğunu ama bizi bekleyen bir macera olduğunu çünkü taşınacağımızı söylemişti. Bunların beş yaşındaki aklım için bir anlam ifade ettiğinden pek emin değilim. Lanet olası, hâlâ bir anlamı yoktu. Bunun da ötesinde hatırlayabildiğim diğer tek şey, o gün veya haftanın geri kalanında okula gitmediğimdi çünkü sonraki hafta

büyükannemle birlikte Salem, Massachusetts yolundaydık.

Yün çilesini eğirmeyi bitirdim ve saatin artık onu çeyrek geçtiğini fark ettim. Bir çile daha eğirince Chicago'daki müşterimin siparişini yollayabilirdim ama şimdi evden çıkıp ne tür bilgi toplayabileceğimi görmenin zamanıydı.

Kahveciye girince içerisinin epey kalabalık olduğunu gördüm. Tezgâhın ardındaki Suellen beni gördü ve el salladı.

“Selam,” dedim ona doğru yürüyerek. “Burada işler yoğun görünüyor.”

Alnına gelen bir tutam saç iterek başını olumlu anlamda salladı. “Evet, günün bu saatinde her zaman yoğun olur. Yereller ziyaret edip dedikodu yapmak için gelirler. Sana ne verebilirim?”

Kırk yıl önce bir yaz boyunca burada kalan Jeanette Whitmore diye birini hatırlayan birinden yarım kilo dedikodu iyi olurdu, diye düşündüm ama, “Yirmi onsluk normal kahve ve şu leziz yabanmersizli keklerden bir tane,” dedim.

Kitaplarla ilgili hararetli bir tartışma sürdüren dört kadının yanındaki masayı seçtim.

Bir kadının şaşkınlıkla, “Yani onun kitaplarını *okudun*, öyle mi?” diye sorduğunu duydum.

“Evet, okudum, hem niye okumayacaktım? Yirmi bir yaşımı geçeli birkaç yıl oldu,” dedi ve bu, kadınlardan birinin kıkırdamasına yol açtı.

O tarafa bakınca konuşan kadının seksenlerinin başında olduğunu gördüm ve gülümsedim. Anladığım kadarıyla erotik yazar Lacey Weston'ın bir kez daha adadaki bir sohbeta konu olduğu hissine kapıldım.

“Şeyi evet, Flora, aynı fikirdeyim,” dedi bir diğer kadın. “Sanırım sen normalde kurgu olmayan kitapları okuduğun için şaşırdım.”

Daha yaşlı olanı, “Çeşitlilik, hayatın baharatıdır,” diye cevapladı ve bana doğru baktı. “Okumayı sever misiniz?”

“Severim,” dedim. “Hem de çok.”

“Buraya gezmeye mi geldiniz?” diye sordu.

“Hayır, daha yeni taşındım. Ben Berkley Whitmore ve caddenin karşısındaki çikolata dükkânının sahibiyim.”

Daha yaşlı olan kadının yüzü aydınlandı. “Doğru. Oraya gelmeye niyetleniyordum ve bugün kapalı olduğunuzu görüyorum. Pekâlâ, ben Flora Mathews ve bunlar da Corabeth, Liz ve Betty. Yıllardır dostuz.”

Dört potansiyel bilgi kaynağı. “Yani beraber mi büyüdüünüz? Burada, adada?”

Flora başıyla onayladı. “Elbette öyle, ayrıca dükkânının bulunduğu o bina var ya, uzun zaman önce orası bana aitti.”

Kesin bir bilgi kaynağı.

“Bir sandalye çek,” dedi. “Gel bize katıl. Erotiklik hakkında tartışıyoruz.”

Ben sandalyemi masaya doğru çekerken Corabeth başını iki yana sallayarak güldü.

“Tam erotiklik hakkında değil,” dedi. “Kitapları tartışıyoruz.”

Flora, “Şu Lacey Weston adlı yazarı hiç okudun mu?” diye sordu.

“Hayır, okumadım ama bunun erotik olmasıyla ilgisi yok. Ben genellikle daha çok kadınların gizem kurgularına meyilliyim.”

Kadınlar başlarıyla onayladılar. “Ben de öyle,” dedi Betty.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Onunla henüz tanıştığından emin değilim ama Raylene Samuels, onun kitaplarını satan kitap dükkânı için kendini boş yere üzüyor. Kendisi kitap kulübümüzün bir üyesi ama seçimlerimizde çok titizdir. Eğer Raylene seçilen kitabı beğenmezse toplantılara katılmaz ve bizim buna bir itirazımız yok ama Weston’ın kitaplarını bulundurmasını diye kitap dükkânındaki zavallı Lucas’a rahat vermiyor, ki bu tamamen saçmalık.”

Liz, “Kesinlikle,” dedi. “Onun bazı kitapları okumama hakkına saygı duyuyoruz ve toplantıya gelmemenin bir cezası yok, bu yüzden onun da okurların geri kalanına aynı saygıyı göstermesi gerekir ama Raylene yapmaz –ah, hayır. Weston’ın kitaplarından hiçbirisi kulübümüz tarafından seçilmemiş olmasına rağmen bile uğraşıp sansür getirtmeye zorlamayı iş edindi.”

Evet der gibi başımı salladım. “Geçen gün bununla ilgili bir şey duydum ama bana söylenene göre Lucas’ın kitabı bulundurmamasını sağlayamamış.”

Corabeth, “Bu doğru,” dedi. “Adamın işi kitap satmak ve Weston kitapları kesinlikle çok satıyor. Okuyucuların tercihlerini sansürlemek gibi bir arzusu da yok.”

Flora konuyu değiştirerek, “Üst kattaki dairelerden birinde oturduğunu duydum,” dedi. “Bu dükkânın için çok uygun.”

“Evet, gerçekten öyle. Dairemi ve koridorun sonunda Chloe’nin olmasını çok seviyorum. Binaya sahipken orada bir dükkânınız var mıydı?”

Flora başını hayır anlamında salladı. “Ah, Tanrım, hayır. Ailem benim doğumumdan öncesinden beri yumuşak kabuklu yengeç işindeydi. İş şimdi torunum yürütüyor. Yumuşak kabuklu yengeç sever misiniz?”

Ona, “Bayılırim,” dedim.

“O halde evimize gelip ne yediğin hakkındaki her şeyi öğrenmelisin.”

Kucağıma bilgi toplama fırsatı damlıyordu. “Bu harika olur.”

“Yirmi dördüncü sokakta yaşıyorum, gelişin için plan yaparız.”

Ona, “Bu çok hoşuma gider,” dedim ve kekimin son lokmasını ağzıma attım. “Neyse, benim gitmem gerekiyor. Dora’ya dükkânı için yün tedarik edeceğim, bu yüzden oraya uğrayıp Dora’yla beraber ayarlamaları konuşmalıyım.”

Corabeth, “Bu doğru,” dedi. “Biri bana kendi alpaka ların olduğunu ve yün eğirdiğini söyledi. Yün satın almayı dört gözle bekliyorum. Ah, bir de, örgü grubumuza katılmalısın. Emi-nim Dora sana bundan bahsedecektir ama perşembe akşamları toplanıyoruz. Sadece oturup konuşmak ve örmek için.”

Liz araya girip, “Ve dedikodu,” deyince kadınların gölmesine neden oldu.

“Beni aranızda aldığınız için teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkarken. “Siz hanımlarla tanışmak gerçekten zevkliydi ve muhtemelen perşembe akşamı görüşürüz.”

İkinci Cadde’den aşağı, yüncü dükkânına doğru yürürken zaman içinde açığa çıkacak olan dedikodunun beni nihayetinde cevaplarıma götüreceğini umdum.

Yüncü dükkânına girerken büyük, standart siyah bir fino tarafından karşılandım.

“Hey, selam yakışıklı,” dedim, koklasın diye elimi uzatırken. “Kimsin sen bakalım?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dora, “Berkley, seni görmek ne hoş,” dedi tezgâhın arkasından gelirken. “Bu, Oliver. Benim yeni en iyi arkadaşım. Oliver’ı birkaç ay önce kurtarma ekibinden aldım. Dört yaşında ve korkarım önceki sahipleriyleyken hayatının en güzel yıllarını yaşamamış.”

Onu okşamak için eğildim ve köpeğin benimle göz teması kurmadığı gerçeği beni anında çarptı. Onun yerine başını eğip yere baktı.

Dora, “Sorun yok, Oliver,” dedi nazikçe. “Berkley iyi bir insan ve seni incitmez.” Köpeğe açıklama yaparken bana bakması için cesaretlendirerek başını tutup yavaşça kaldırdı.

Köpeğin böylesine özgüven eksikliği yaşamasına yol açan muhtemel istismarı düşününce yüreğim parçalandı.

Duygusal kahverengi gözlerinin içine baktım. “Sen çok yakışıklı bir oğlansın,” dedim ve başının üstünü okşadım.

“Haftada bir kez Gainesville’e itaat derslerine gidiyoruz. Oliver sıra dışı bir başarı gösterdi ve eğitmenini bile etkiledi,” diye açıkladı sesinde gururla. “Onu her gün yün dükkânına yanımda getiriyorum çünkü etrafında onu öven insanların olması iyi bir şey. Bu ona ihtiyacı olan güveni veriyor.”

“Ne tatlı ve Oliver senin gibi bir bakıcısı olduğu için ne kadar şanslı.”

Yüzünden kocaman bir tebessüm geçen Dora, “Ah, şanslı olan benim,” dedi. “Uğramana sevindim. Benimle bana yün satman hakkında mı konuşmak istedin?”

“Eğer meşgul değilsen bu harika olurdu.”

“Az önce çay için su ısıttım. Bir fincan çayla bana katılır mısın?”

Kanepeye yerleşirken, “Elbette,” dedim. “Ne hoş bir dükkânın var. Şömineye ve karşısına iki kanepe koymana bayıldım.”

“Korkarım bunda veya dekorasyonda benim payım yok. Burayı yeğenim Sydney açtı ve birkaç yıl sonra kızı Monica dükkânı satın alıp adını *Yarning Together* olarak değiştirdi.”

Çay fincanını alırken, “Teşekkürler,” dedim. “Bir yüncü dükkânı için bu sıra dışı bir isim, değil mi?”

Dora güldü. “Sanırım öyle ama Monica’nın üvey kızı örgünün yapılışını izledikten sonra bu işe örgü yerine neden *yüncülük* denmediğini sordu. Clarissa buna yüncülük demeye devam etti ve dükkânı Monica satın aldığı anda adını Clarissa’nın terimine dayanarak değiştirmeye karar verdi.

Gülümsedim. “Bu gerçekten çok tatlı ve Clarissa’yı mutlu ettiğinden eminim.”

“Etti, gerçi artık örgü kelimesini kullanıyor. Yani sen kendi yününden getirerek dükkâna mal temin etmekle ilgileneneğini mi düşünüyorsun?”

Çaydan bir yudum alıp başımla onayladım. “Evet, örgüyle ilgilenenler arasında elde eğrilmiş ve elde boyanmış yünün popüler olduğunu biliyorum. Bir alpakadan bir kırk-mada yaklaşık olarak iki buçuk kilo ham yapağı alınıyor ve bildiğin gibi benim iki alpakam var. İnternette bazı müşterilerim var ama senin dükkânına da mal temin etmeye yetecek kadar yapağım olur ve eğer çok fazla talep alırsan arkadaşım Jill’in de sana yün satmaktan memnun olacağını biliyorum.”

“Kulağa harika geliyor. Yanında hiç örnek var mı?”

“Evet, var,” dedim, büyük el çantama uzandım ve üç çile yün çıkardım.

“Ah, bunlar muhteşem.” Dora, mavi, yeşil ve lavanta renklerindeki yumuşak yünlere dokunmak için elini uzattı. “Peki, tamam, fikir tamamen Chloe’nindi, bize satmaya hazır çilelerin olduğunda getir de envanterimize ekleyelim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Harika.” Dizimin dibine gelen Oliver’ı okşamak için uzandım. “Ah, Corabeth perşembe akşamları burada örgü grubunuzun olduğundan bahsetti...”

“Evet, var ve sen de bize katılabilirsen çok hoş olur. Saat yediden dokuz civarına kadar. Sadece oturup örgü örüyoruz, kasabada olan bitenden konuşuyoruz ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz. Ayrıca kahvenin veya çayın yanında yemek üzere sırayla bir tür kurabiye-pasta getiriyoruz.”

“Kesinlikle katılırım ve bu sayede adadaki bazı kadınlarla tanışırım. Paylaşacak muhteşem hikâyelerinin olduğuna eminim.”

Dora güldü. “Ah, evet. Sanırım her biri doğuştan hikâyeci.”

“Burada sadece yaz için gelen çok insan oluyor mu?”

“Hımm, pek değil ama epey ispinozumuz var. Yani burada evi olup da sadece kış aylarında burada kalanlar ya da birkaç aylığına kuzeyin soğuşundan kaçan turistler ama buranın yazın epeyce sessiz olduğunu göreceksin.”

Eski toprak yerlilerin 1972 yazında kalmaya gelen belli bir kadını hatırlayabilmeleri için bir sebep daha, diye düşündüm.

6

O salı akşamı geldiğinde listemdeki tüm maddeler tamamlanmıştı. Müşterim için yün eğirmeyi bitirmiş, sipariş vermek için Angell ve Phelps'i aramış ve istiridye çikolatalar için bir stok daha yapmıştım ama Jeanette Whitmore diye birini tanıyan herhangi birinden herhangi bir bilgi almamıştım.

Dışarıya çıkıp bu ismi tanıyan birinin olup olmadığını sormaya çekiniyordum işte. Belki de araştırmamın başındayken bir hayal kırıklığı yaşamaktan kaçınmak istiyordum. Ayrıca birilerinin beni iyice tanıdıktan sonra bilgi vermesinin daha mümkün olacağını hissediyordum. Dolayısıyla acelem yoktu. Kahrolası, zaten kırk yıl beklemiştim; bu yüzden bu işin biraz daha uzaması fark etmezdi.

Gözüme sürme çekip biraz da maskara sürdükten sonra kısa beyaz bir pantolon, siyah kolsuz bir bluz ve sandalet giydim. Gösteriş meraklısı olmaktan çok uzak biriyimdir; dolayısıyla giysilerim çoğunlukla şort, kot pantolon ve ti-

şörtten ibarettir ama Saxton'la içki için buluşma endişesi giyim tarzımın seviyesini bir parça yükseltmişti.

Nasıl görüldüğüme bakmak için boy aynasının karşısına geçtim ve bir anlığına aynadan bana bakan annemi görünce şaşırdım. Ona benzediğimi fark etmemiştim, hiç kimse de bana bundan söz etmemişti ama ilk kez, göz açıp kapamalık bir süreliğine Jeanette Whitmore'u görmüştüm.

Dock Caddesi'nden aşağı yürürken annemin de aynı sokaklarda yürümüş olduğunu biliyordum. Kartpostallar bu iletişimin asıl amacının anneme benim sağlığım hakkında güncel bilgiler vermek olduğunu gösterse de şimdi, kırk yıl sonra bile nasıl olup da koca bir yaz boyunca kızını bırakıp gidebildiğini merak ediyordum. Bu konuda kendi teorilerim vardı ama ne olduğuna dair kesin bir delil falan yoktu.

Ben vardığımda Saxton dışarıdaki güverte masalarından birine oturmuştu bile.

Koca bir tebessüm yüzünü kaplarken ayağa kalkıp, "Selam," dedi. "Gelebilmene sevindim.

Kendi yüzümden de bir tebessümün geçtiğini hissettim ve bir kez daha III. Saxton Tate'in sıra dışı görünen bir adam olduğunun farkına vardım.

Bej pantolon, soluk mavi bir polo gömlek ve mokasen ayakkabı giyiyordu, her bir parçasıyla geniş görüşlü bir yazar gibi görünüyordu.

"Ben de," dedim ve başımı eğip tasmaşının ucundan bana bakan beyaz şirin bir köpek gördüm. "Ve sen de Lola olmalısın." Koklaması için ona elimi uzattım.

"Evet, bu benim dostum. Lola, Berkley'yle tanış," dedi gözlerini benim yüzümden almadan.

"Gerçekten çok tatlıymış. Kaç yaşında?" diye sordum karşısındaki tabureye yerleşirken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Lola beş yaşında. Bebekliğinden beri bende. Senin evcil hayvanın var mı?”

Garson, cevap vermemi engelleyerek masamıza yaklaştı. Saxton’ın önünde bir bardak kırmızı şarap olduğunu fark ettim.

Dikkatimi yeniden Saxton’a vermeden önce, “Onun içtiğinden alacağım,” dedim. “Evet, Sigmund adında kocaman siyah bir kedim var. On yaşında.”

Saxton başını salladı. “Özellikle yalnız yaşayanlar için evcil hayvanlar harika birer dost. Pekâlâ, şu ana kadar Cedar Key’i nasıl buldun?”

“Çok sevdim. İnsanlar dost canlısı ve elbette burası yaşamak için harika bir yer; bu yüzden çikolata dükkânımın iyi iş yapacağını düşünüyorum.” Garson şarap bardağını önüne koyarken ona, “Teşekkürler,” dedim.

Saxton kadehini kaldırdı. “Şerefe, sana adaya resmi olarak hoş geldin dememe izin ver.”

Bir yudum almadan önce, “Şerefe,” diye tekrarladım. “Ah, bu iyiymiş. Nedir bu?”

“Buna Cycles Gladiator deniyor ve benim buradaki en sevdiğim kırmızı şaraplardan biri. Duyduğuma göre buraya taşınmaya karar vermeden önce geçen yıl adayı bir kez ziyaret etmişsin. Epey maceracı bir kadın olmalısın.”

Başımı iki yana sallarken kahkaha attım. “Yo, öyle olduğumu sanmıyorum ama geçen sonbaharda burayı ziyaret ettikten sonra burada yaşamının beni mutlu edeceğini düşündüm.”

“Kuzeyde hâlâ akrabaların var mı?”

“Hayır, büyükannem geçen yıl, annemden bir yıl önce vefat etti, yani bir tek ben varım. Gerçi Atlanta’da annemin kız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kardeşi var ve önümüzdeki birkaç ay içinde beni ziyarete gelebilir ama birbirimize hiç yakın değiliz. Birbirimizi neredeyse tanımıyoruz bile. Ya sen? İngiltere’de hâlâ ailen var mı?”

Saxton başını iki yana salladı. “Hayır, hiç kimse. Ah, birkaç uzak kuzenim var ama o kadar. Seattle’da yaşayan otuz sekiz yaşında bir kızım var.”

Otuz sekiz yaşında kızı mı vardı? Kızı benden sadece yedi yaş küçüktü ve Saxton o yaşta bir kızı olacak kadar yaşlı görünmüyordu.

Sanki aklımı okumuş gibi, “Resa doğduğunda daha yirmi yaşındaydım,” dedi. “Korkarım başarısızlıkla sonuçlanan genç evlilik istatistiklerinden biriyim. Bana Berkeley’deki ebeveynlerinden bahsetmiştin. Baban da mı vefat etti?”

“Evet, annemle babam hiç evlenmemişler ve babam Vietnam’da ölmüş; dolayısıyla onu hiç tanımadım.”

Saxton şarabından bir yudum aldı ve birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra, “Bunun hayatını bir şekilde etkilediğini hiç düşündün mü? Babanı tanımamanın?” diye sordu.

Bunun tuhaf bir soru olduğunu ve buna daha önce hiç kafa yormadığımı düşündüm. “Pek değil,” dedim omuz silerek. “Sanırım tanımadığını özlemezsin. Kızınla sık sık görüşüyor musun?”

Tereddüt etmeden, “Onu otuz yıldır görmedim,” diye cevap verdi. “Annesi Amerikalı ve Londra’da üniversitede tanıştık. Resa orada doğdu ve sekiz yıl sonra boşandığımızda Muriel onu alıp Amerika’ya geri döndü.”

“Ah,” dedim yüz ifademin şaşkınlığımı çok ele vermemesini umarak. “Ama ziyaret hakların yok muydu?”

“Vardı ama zorlamadığımı utanarak kabul ediyorum. Belki ikisinin yeni bir hayata başlamalarına izin vermenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

en iyisi olacağını düşündüm. On üç yaşına kadar Resa'nın masraflarına destek oldum, sonra Muriel evlendi ve kocası da Resa'nın velayetini üstüne aldı, böylece bir daha bağlantıya geçmedik. Muriel, Manhattan'da bir ortaklıkta en üst düzey iş buldu ve bir doktorla evlendi; bu yüzden Resa'nın iyi bir yaşam tarzı olduğundan, öz babası hariç hiçbir şeyin yokluğunu çekmediğinden eminim.”

Ses tonundaki pişmanlığı gizlemiyordu. “Ama onun Seattle'da olduğunu biliyorsun?” diye sordum.

Saxton başıyla onayladı. “Geçen yıl *New York Times*'ta Muriel'in kocasının vefat ilanıyla karşılaştım ve ilanın arkasında Seattle'da Resa Campbell adlı bir kız evlat bıraktığı yazıyordu. Campbell, Resa'nın üvey babasının soyadı değildi; bu yüzden orada evli ve muhtemelen kendi ailesi olduğu sonucunu çıkardım.”

Kendi durumumu düşünerek, “Aile işleri çok zor olabiliyor, değil mi?” dedim ve kendimi daha ne olduğunu ve nedenini anlamadan, Cedar Key'e geliş hikâyemi paylaşıırken buldum.

“Vay canına,” dedi ve garsona iki bardak daha şarap için işaret etti. “Ne hikâyeymiş. Yani aslında buraya bazı cevaplar aramaya geldin. Şimdiye kadar şansın yaver gitti mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama henüz bilgi almak için aktif olarak araştırmaya başlamadım. Annem buraya kırk yıl önce gelmiş ve yerel halkın çoğunun hâlâ burada olmasına rağmen birilerinin kuzeydoğulu yirmi yedilik bir genç kızı hatırlayacağından emin değilim.”

“Şey, eğer bütün yazı burada geçirdiyse bir yerlerde yaşamış ve çalışmış olmalı. Ayrıca, burası küçük bir kasaba, yani sana şansın epey yüksek ve en azından onu tanıyan bi-

rilerini bulacaksın derim. Gerçi onun buraya aslında *neden* geldiğini bulmak biraz daha zor olabilir.”

“Evet, bunu düşündüm. Annem tam bir sır küpüydü; bu yüzden dürüst olmak gerekirse birine açılıp gerçeği söylediğinden pek emin değilim ama artık öldüğüne göre kendimi buraya gelip bazı cevaplar bulmaya çalışmaya mecbur hissettim.”

“Annen ne tür bir kadındı? Dışa dönük ve sıcakkanlı mıydı? Yoksa daha çok içine kapanık biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

Derin bir iç çektim. “Annem son derece karmaşık biriydi. Çikolata dükkânında çalışırken müşterilere karşı dost canlısıydı ama içimde her zaman öyle olmak için çaba sarf ettiğine dair bir his vardı. Sanki bu onun doğal hali değilmiş gibiydi. Kendine özel bir hayatı, konuşabileceği gerçek kız arkadaşları yoktu. Asla biriyle çıkmazdı ve çalışmadığı zamanlarda evde olurdu.”

Saxton, “O halde hayat tarzının burada farklı olduğunu düşünmek için bir neden yok,” dedi ve Lola’yı okşamak için uzandı.

“Doğru, bir de neden burası? Burası iş ve eğitim adına daha büyük bir şehir için terk ettiği Salem’e benzemiyor. Daha önce hiç bulunmadığı böyle küçük bir kasabaya neden gelsin?”

“Ve sence kartpostalların asıl amacının nasıl olduğunu haber vermek olduğunu mu düşünüyorsun? Burada ne yaptığına dair başka bir bilgi vermiyor mu?”

“Hiç. Büyükanne yazdığı kartpostallarda sadece havadan veya kendini iyi hissettiğinden bahsediyor.”

“Hasta olduğunu, buraya bir hastalıktan veya yaralanmadan kurtulmak için gelebileceğini düşündün mü hiç?”

“Sebepten gittiğini bana neden söylemesin? Yani, Tanrım, yıllar önce insanlar tüberkülozdan kurtulmak için sanatoryumlara gitmek zorunda kalıyorlardı.”

“Evet, doğru ama ailelerin çoğu da bunu bir sır olarak saklıyordu. Tüm bunlarla ilgili teorin ne? Hoşça kal bile demeden aniden gitmesinin nedeni hakkında herhangi bir fikrin var mı?”

Yıllardır aklımda bir teori vardı ama bunu herhangi birine karşı gerçek anlamda dile hiç getirmemiştim. Nefes verdim ve şaraptan bir yudum aldım. Yavaşça, “Her zaman hissettiğim şey,” dedim, “bunun sadece annelikle ilgili olduğuydu. Kızını tek başına büyötmeye çalışan genç, bekâr bir anne. Büyökannemin çok yardımı olsa da bunun annem için çok zor olduğuna eminim. Özellikle altmışlarda ve yetmişlerde. Okuldaki çocuklara babamın Vietnam’da öldüğünü söylediğimi, daha fazlasını sormadıkları sürece annemle babamın hiç evlenmedikleri bilgisini vermeye istekli olmadığımı hatırlıyorum.”

Saxton başıyla onayladı. “Hımm, farklı olmanın verdiği utanç ama annen birkaç ay sonra geri döndü ve anneannenle yazışmasının asıl amacının senin iyi olduğunu –sağlığını– kontrol etmek olduğu görülüyor.”

“Evet, bu doğru. Bunu da düşündüm.”

“Annenin döndüğünde nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Sana karşı tutumunda bir değişiklik? Hayat tarzında bir fark?”

“Hayatımın o dönemi oldukça bulanık ve o kadar eski detayları hatırlamak zor ama buna hayır cevabını vermeliyim. Farklı davrandığını hiç hatırlamıyorum. Çikolata dükkânında

çalışmaya devam etti, bana karşı hâlâ aşırı korumacıydı, yine çok fazla sevgi göstermiyordu. Beni yanlış anlama, hiç kötü bir anne değildi. Aslında çok iyi bir anne olduğunu söyleyebilirim... sadece, her zaman onda bir şeyin eksik olduğunu hissedirdim. Bunu tarif edemem.”

Saxton uzanıp elimi okşadı. “Cevaplarını bulmanı gerçekten umarım, Berkley ama daha önemlisi, umarım bulduğun cevaplar hem annen hem de kendin için daha iyi hissetmeni sağlar.”

Tam olarak ne demek istediğini sormaya vakit bulamadan, ikimiz de masamıza doğru yaklaşan bir erkek sesine doğru döndük.

“Hey, Saxton, nasılsın?”

Başımı kaldırıncı sorusunu Saxton’a yönelten adamın bana baktığını gördüm. Uzun boylu, rahat bir duruşla iyi görünen adam yetmişlerinin başında gibiydi. Bir lastikle ensesinde atkuyruğu yapılmış gümüş rengi saçları vardı, kesik paçalı şort, tişört ve sandaletleriyle bana yaşlanmış hippileri anımsatmıştı.

Saxton tokalaşmak için ayağa kalktı. “Doyle, seni görmek güzel. Gayet iyiyim ve yeni arkadaşım, Berkley Whitmore’la tanışmanı istiyorum.”

Ben yüzümü incelediğini fark ederken o, elimi sıkmak için kendi elini uzattı.

Bir parça Güney aksanıyla, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Adayı gezmeye mi geldin?”

“Hayır, buraya yeni taşındım ve İkinci Cadde üzerindeki çikolata dükkânını açtım.”

Sesindeki şaşkınlık ifadesiyle, “Çikolata dükkânı mı?” dedi. “Aslen nerelisin?”

Adam yeterince nazikti ama benim işkolumun onu şaşırttığı hissine kapıldım ve güldüm. “Evet, çikolata. Birçok insanın can attığı o leziz şey. Massachusetts, Salem’denim.”

Söylediğim şey üzerine sessizleşti ve sadece başıyla onayladı.

Saxton, “Ee,” dedi, “yarınki balık tutma gezimiz hâlâ geçerli mi? Doyle, çok iyi bir ressam olmanın yanı sıra buranın en iyi balıkçısıdır. Eserlerinin çoğu Sanat Merkezi’nde sergileniyor.”

“Gerçekten mi? Mutlaka gidip görmeliyim.”

“Ve ne düşündüğünü bana da söylemelisin. Evet, yarınki balık planımız hâlâ geçerli. Saat yedide Şehir Yat Limanı’nda seni beklerim,” dedi Saxton’a ve bakışlarını bana çevirdi. “Seninle tanışmak güzeldi, Berkley. Umarım Cedar Key’de yaşamaktan zevk alırsın.”

Uzaklaşısını izlerken, “Teşekkürler,” dedim. “İyi bir adama benziyor. Aslen buralı mı?”

Saxton bana, “Ah, evet,” dedi. “Doyle Summers burada doğup büyümüş. Gerçekten hoş biridir ve buraya taşındığımdan beri iyi dost olduk.”

Cedar Key’de doğup büyümüşü, ha? Acaba Doyle Summers, bulmacamın parçalarını birleştirmeme yardım eder miydi? Annemle aynı yaş grubundan bir yerliydi ve onu 1972 yazından tanıyor olabilirdi.

7

Perşembe sabahı Jill beni aradığında kurutucudan aldığım çamaşırları katlıyordum.

“Selam kız arkadaş,” dedim. “Maine’de işler nasıl gidiyor ve benim Bosco ve Belle nasıllar?”

“Her şey mükemmel ve ikisi de iyi. Asıl önemlisi, herhangi bir cevap bulabildin mi?”

Jill hikâyemi ve neden Cedar Key’e yerleştiğimi biliyordu. Aslında buraya taşınmam için beni yüreklendiren de oydu. *The Waltons* dizisindekine benzer bir ailede büyüyen ender insanlardan biriydi. Ebeveynleri sevgi dolu, destekçi ve affediciydi, ayrıca iki erkek ve üç kız kardeşiyle iyi bir ilişkisi vardı, ki bu hep kıskandığım bir şeydi. Eninde sonunda annemin o yaz neden gittiğini bulmam gerektiğini hisseden Jill’di, ayrıca yıllar boyunca hikâyelerimi ve teorilerimi dinleyen de oydu.

Ona, “Hayır,” dedim. “Henüz bir şey yok ama çok çabalamadığımı da itiraf etmeliyim.”

“Peki, neden?”

Gülümsedim. Jill her zaman “yapılması gerekeni yap” tarzı biri olmuştu. Dürüst olmak gerekirse her zaman ilkelere bağlı kalmıştı, *Şimdi değilse ne zaman?*

“Şey, yerlilerle yavaş yavaş tanışıyorum ve... bilmiyorum. Belki bu aptalca bir fikirdir. Belki hiç kimse annemi hatırlamıyordur ve hatırlasalar bile belki de bana hiçbir şey söylemezler.”

“Doğru,” dedi. “Ve eğer sorgulamaya başlamazsan hiçbir şey öğrenemeyeceksin. Annen gibi olma, Berkley. O, korku dolu biriydi. Hayatında yaptığı en cesurca iki şey Kaliforniya’daki kolej için evden ayrılmak ve Cedar Key’e yaptığı geziydi. Bu ikisinin dışında asla işini şansa bırakmadı.”

Jill haklıydı. Annemin bu ikisini yapmış olması beni hâlâ hayrete düşürüyordu çünkü hayatının geri kalanı sanki endişelenerek veya ağırdan alarak geçmiş gibiydi. Tatil için bir yerlere gitmeye ikna ederken onunla konuşmaya nasıl uğraştığımı hatırlıyordum. Büyükkannem geziye destek verirdi, annem bunu bir düşüneceğini söylerdi ama sonunda cevabı desteksiz bahanelerle her zaman hayır olurdu.

Annemin davranışlarını haklı çıkarmak için bir diğer girişim olduğuna bile bile, “Geçen sene hastalanmadan önce birkaç aylığına Cod Cape’e de gitti,” dedim.

“Elbette, sen de o kartpostalları bulup Cedar Key’in bir sahil kasabası olduğunu keşfettiğinde annenin Cod Cape’e gidişinin o yazı tekrar yaşamak için mi olduğunu merak ettin. Kabul et, Berkley, seni bıraktığı için kendini istenmeyen biri gibi hissettin ve bunun gizemi her şeyi daha da kötüleştirdi. Şimdi oradasın, annenin gittiği yerde ve artık cevaplarını almanın vakti geldi.”

Bir kez daha Jill haklıydı ve bunun farkındaydım. “Aslında bu akşam yüncü dükkânında bir örgü grubuna katılacağım. Guruptaki birkaç kadın hayatları boyunca burada yaşamış, yani belki bazı sorular sormaya başlarım.”

“Çok iyi fikir. Dinle, seni aramamın bir diğer sebebi de, önümüzdeki ay alpakaları kırkacağım. Kırkma için buraya gelebilme ihtimalin var mı? Seni tekrar görmeyi çok isterim.”

“Yaaa... gelecek ayın mümkün olacağını sanmıyorum. Dükkânın oturması için birkaç aylık yoğun sezon boyunca burada olmam gerçekten gerekli.”

“Evet, bunu anlayabiliyorum. İşler nasıl gidiyor?”

“İlk hafta sonu için oldukça iyi ve gelecek ay Sanat Festivali var; yani iş için harika bir hafta sonu olacak Ama bana eylül ve ekimin adada çok durgun olacağını söylediler, belki o zaman Maine’e gelebilirim.”

“Ah, iyi. Bu durumda Chloe’nin yanı sıra başka arkadaşların da mı oldu?”

Bir anda III. Saxton Tate’i düşündüm ve birkaç gün önceki akşam içtiğimiz o iki bardak şarabın bizim artık arkadaş olduğumuz gerçeğini oluşturduğundan oldukça emindim.

“Şey, bir adam var...”

Hattın öbür ucundaki Jill’in güldüğünü duydum. “Bunu sana bırakıyorum, Bayan-Ben-İlişkilerle-İlgilenmiyorum, erkekleri de mıkknatis gibi kendine çekiyorsun. Çok şanslı olmalısın.”

Kahkahasına ben de katıldım. “Evet, doğru. Ayrıca bir ilişkiyle *ilgilenmediğimi* asla söylemedim. Sadece hiçbir ilişkim yürümedi.”

“Hımm, bak sen, tabii ki bunun senin takıntılı olman ve Bay Mükemmel’den daha aزیyla yetinmemeyle hiç ilgisi yok.”

“Birincisi, ben takıntılı değilim. Hepimizin gariplikleri

vardır ve ben de payıma düşeni almış olabilirim ama... hey, neden yetinecekmişim ki? Hayat tarzımdan gayet memnunuz. Bundan şikâyet ettiğimi hiç duymamışsındır. Ayrıca benim kadar iyi biliyorsun ki çıktığım adamların hiçbirisiyle uzun süreli bir bağlantım olmadı.”

“Hepsi doğru, sadece takılıyordum. Anlat bakalım, bu yeni *arkadaş* nasıl biriymiş.”

“Şey, adı III. Saxton Tate ve...”

Daha fazlasını söyleyemeden hattın diğer ucundan Jill’in kahkahası yeniden yankılandı. “*Şaka* yapıyorsun, değil mi? Bu onun *gerçek* adı olamaz!”

Kendini tanıttığı gün verdiğim tepkiyi hatırlayarak gü-lümsedim. “Öyle ve ona da yakışıyor. Kendisi İngiliz, elli sekiz yaşında ve bir yazar, ne kadar yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Jill’in söylediği tek şey, “Vay canına,” oldu.

“Çok hoş biri ve rahat konuşuluyor. Dükkâna geldi, biraz çikolata aldı, sonra da beni perşembe akşamı bir şeyler içmeye davet etti. Birbirimizi daha yakından tanıdık ve onu insan ve arkadaş olarak çok sevdim.

“İlginç.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Sadece... ilginç. Şimdiye kadar çıktığın bütün erkekleri tanıdığımdan eminim ve birini anlatmak için bu iki kelimeyi ilk kez kullanıyorsun. *Hoş* ve *arkadaş*.”

Jill’in söylediğini sindirirken gü-lümsedim. Doğru söylüyordu. Saxton *gerçekten* hoştu ve onu arkadaş olarak görmeye başlamıştım bile.

“Tamam, Bayan Pearson, ilginç kelimesi doğru olabilir ama aşk tanrısının okunu geri çekebilirsin çünkü bunun ar-

kadaşlıktan öteye gideceğinden ciddi şüphelerim var.”

“Ünlü son sözler ve ben gidip çalışmak zorundayım. Hattaya arayıp gelişmelerden haberdar et –her konuda.”

Hattın kesildiğini duydum ve başımı iki yana salladım. Jill benim en iyi dostumdu ama bu beni benden iyi tanıdığını göstermezdi, değil mi?

Çamaşırlarla işim bittikten sonra mutfağı topladım ve dükkâna götürmek üzere çikolata istiridyeleri tepsiye dizmeye başladım. Her bir parçayı birbirinden tam olarak üç milimetre uzağı koyarken Jill’in takıntılı olmam konusunda söylediğini düşündüm. Her şeyin düzenli olmasını severdim, evet. Ayrıca her şeyin zamanında yapılmasını severdim ama takıntılı? Öyle olduğumu sanmıyordum.

O akşam saat altı buçukta, sandalyenin üstündeki örgü çantamı almak için mutfağı gittim ve saksı çiçeğimin sarıkıklaştığını fark ettim. Kendimi bildim bileli bu çiçek büyükanneme aitti ve ölmeden önce bana emanet etmişti. Ne tür bir bitki olduğuna dair bir fikrim yoktu ama çikolata dükkânımızın mutfağında dururdu. Orta boydu, bonzai ağacını andırıyordu ve parlak turuncu bir toprak çömlekte duruyordu. Müşterilerimize söylemediğimiz halde büyükannem her zaman hazırladığı çikolatalara eklemek için yapraklarından biraz kırpardı. Bunun ne tür bir bitki olduğunu bilmemekle birlikte çikolatalara neden kattığı hakkında da fikrim yoktu. Ona ne zaman sorsam gülümserdi ve, “Berkley, bu sihir. Saf sihir,” derdi. Bir çocuk olarak onun bu cevabı beni keyiflendirirdi ve bir yetişkin olunca soru sormayı bıraktım ama çikolata tarifime bu bitkiden eklemeyi asla ihmal etmedim.

Yapraklarına dokunmadan önce küçük bir sürahiye su

doldurup çiçeğin toprağını ıslattım. Aptalca, biliyorum ama bu bitki beni hep büyükanneme daha da yakın hissettirirdi.

Sonra örgü çantamı aldım ve yün dükkânına doğru yollandım.

Vardığımda koltuk ve kanepelere bir sürü kadının çoktan yerleşmiş olduğunu gördüm. Dora beni gördü ve grubun yakınına çekmek için kolumu yakaladı.

Ellerini çırparak, “Herkesin yeni üyemizle tanışmasını istiyorum,” dedi. “Bu, Berkley Whitmore, caddenin aşağısındaki çikolata dükkânını açan kişi, ayrıca bize Maine’den, satın alabileceğiniz alpaka yünü sağlayacak.”

Flora, Corabeth, Liz ve Betty’yi hafta başındaki tanışmamızdan hatırladım, ayrıca onların karşı tarafına oturmuş dört kadın daha gülümsedi ve kendilerini tanıttı.

Dora bana, “Chloe aradı, yoldaymış,” dedi. “Önce Gainesville’e gitmesi gerekiyordu ve birazdan burada olur. Otur ve bize katıl.”

Kendime yumuşak bir sandalye buldum ve kadınların üzerinde çalıştığı çeşitli örgü projelerine göz attım. Çok şık süveterler, baklava desenli bir bebek battaniyesi, karmaşık dantel örnekli birkaç kaşkol. Çantama uzanıp kayısı rengi merserize ipten kendim için ördüğüm kolsuz bluzu çıkardım. Bunu önümüzdeki yaz için gardırobuma ekleyebileceğimi düşünüyordum.

Liz, bana, “Ee, yerleştin mi?” diye sordu.

“Evet, yerleştim. Dairemi çok seviyorum ve geçen hafta sonu dükkânın işleri epey iyiydi. Sanırım burayı çok seveceğim.”

Chloe’nin, “İşte geldik,” dediğini duydum ve halasıyla

içeriye girerken herkes başını kaldırıp onlara baktı. “Gainesville’de trafiğe takıldım, sonra da uğrayıp Maude teyzeyi aldım.”

Maude, yanıma bir sandalye çekerken, “Herkes selam,” dedi. Elimi okşadı. “Ah, seni burada görmek güzel, Berkley. Bize katılabildiğine sevindim.”

Chloe, “Ben de,” dedi bir kanepeye yerleşirken. “Bugün güzellik tedavisine gittim ve spada üç saat geçirmişim.” Altın rengi sandaletlerinden fırlayan ayak tırnaklarıyla ellerindeki ojenin uyumlu olduğunu görebilmemiz için bacaklarını kaldırıırken ellerini de ileriye doğru uzattı. “Ama buna değdi.”

Ona, “Çok hoş,” dedim ve tırnaklarım profesyonel bakım görmeyeli yirmi yıldan fazla olduğunu fark ettim.

Flora bir elini havada salladı. “Şey, benim yaşımda bu tam bir zaman kaybı olurdu.”

Betty şişleri tıkırdatarak yol alırken, “Ah, bundan emin değilim,” dedi. “Geçen yıl torunumun düğününde manikür ve pedikür yaptırdım ve bundan çok keyif aldım.”

“Düğünden bahsetmişken, Grace’in gelip gelmeyeceğini bilen var mı?”

Chloe bize, “Sanmıyorum,” dedi. “Bu sabah onunla konuştum ve evde Lucas’la baş başa bir akşam geçirecekti.”

Liz kıkırdadı. “Evet, evde benim de öyle bir Fransız erkeğim olsa aynını yapardım,” diyerek diğer kadınların kahkaha atmasına yol açtı.

Birisi, “Eminim ona verdiğimiz düğün hediyeleriyle onu epey eğlendiriyordur,” dedi.

Chloe güldü ve başıyla onayladı. “Kız kardeşim için hoş bir hediye partisi düzenledik ve hediyelerden bazıları biraz müstehcendi,” diye açıkladı, “birkaç hoş iç çamaşırı da vardı.

Bunu görmek için orada olmaman çok yazık. Çok eğlendik.”

Corabeth, “Evet,” dedi. “Anneni kaybettiğini duyunca çok üzüldük. Süregelen bir hastalığı var mıydı?”

“Aslında annemin sağlığı hiçbir zaman çok iyi olmadı ama doktorlar hemokromatoz tanısını ancak ölmeden birkaç ay önce koyabildiler.”

“Tanrım,” dedi Dora, örgüsünden başını kaldırarak. “Bunu hiç duymamıştım. Nedir o?”

“Bu bir tür fazla demir yüklemesi hastalığı ve kalıtsal bir şey,” diye açıkladım. “Bedenin çok fazla demir depolamasına yol açıyor. Sağlıklı insanlar genellikle yedikleri yemeklerde bulunan demirin yaklaşık yüzde onunu emiyor ama hemokromatoz hastaları yüzde otuza kadarını emiyor ve zamanla normal bir vücudun ihtiyaç duyduğunun beş ila yirmi katını emmiş oluyor.”

Betty, “Bununla ilgili bir şey okumuştum,” dedi. “Yani bu ölümcül bir hastalık mı?”

“Şey, aslında organlardan biri tam hasar almadan teşhis edilirse ölümcül olmayabilir. Maalesef anneminki teşhis edilmedi. Tanı koymak çok zor olabiliyor çünkü belirtileri başka birçok hastalığınkine benziyor. Örneğin; benim annem elli yaş civarında eklem iltihabı geliştirdi ve hayatının geri kalanı boyunca bunun tedavisini gördü. Doktorlar hemokromatoz hastalığından kaynaklı, eklem iltihabına benzeyen karaciğer hastalığına, kalp anomalilerine, tiroit noksanlığına ve bu tür şeylere odaklandılar.”

Chloe, “Vay canına,” dedi. “Çok yazık. Yani belli başlı belirtileri yok? Ya kan testleri? Onlarla tanı koyamazlar mıydı?”

Başım la onayladım. “Evet, kan testi demir seviyesinin çok yüksek olduğunu gösterebilir ama bu hastalık çok nadir

sayılıyor ve doktorlar bunun için test yaptırmayı düşünmemiş olabilirler.”

“Peki, ya erken tanı olsaydı?” diye sordu Corabeth. “Bunun bir tedavisi var mı?”

“Hayır, bir tedavisi yok ama basit bir müdahalesi var. Damar ameliyatı. Kan bankalarında bağışçılardan alır gibi kan alınıyor. Yüklenen demir miktarının ciddiliğine göre birkaç aydan bir yıla kadar, belki biraz daha uzun, haftada bir ya da iki kez, bir miktar kan alınıyor. Seviyeler normale dönünce süregenlik tedavisi başlıyor, ki bu da hayat boyunca her iki ila dört ayda bir kan vermeyi gerektiriyor.”

“Tanrım,” dedi Maude. “Bunu da daha önce duymamıştım. Sende de olup olmadığını biliyor musun, Berkley? Test yapıldı mı?”

Başımı evet anlamında salladım. “Annemin doktoru sadece bunun için değil, taşıyıcı olup olmadığını da görmek için genetik testi yaptırmamı tavsiye etti çünkü bazen eğer ebeveynlerden sadece birinde varsa bu hastalığa yakalanmıyorsunuz ama taşıyıcı olabiliyor ve çocuklarınıza aktarıyorsunuz ama benim testlerim her iki türlü de negatif çıktı. Tanrı’ya şükür.”

Liz, “Peki neden herkes yıllık kontrollerinde rutin test yaptırmıyor?” diye sordu.

“Hımm, yapılabilseydi bu mükemmel olurdu ama sağlıklı kalmayla ilgili çoğu şeyde olduğu gibi bu da parayla ilgili. Erken tanı ve müdahale çok etkili olurdu ve çoğu araştırmacılar, eğitmenler ve savunma grupları yaygın inceleme önerdiler ama inceleme için basit, ucuz, doğru bir test yok. Genetik testi kesin tanı sağlıyor ve ben de bunu içeren iyi bir sağlık sigortasına sahip olduğum için şanslıyım.”

“Tanrım, ne kötü,” dedi Dora. “Annen bunu bilseydi...”

“Kesinlikle ve asıl olan, geri dönüp bakınca, onda eklem iltihabı belirtileri ve yorgunluk vardı. Oldukça aktifti ama her zaman yorgun olduğundan şikâyet ederdi. Yıllarca bundan şikâyet ettikten sonra insanlar onun düşük enerjili olduğunu sandılar ama asıl rahatsız eden şey, ölüm belgesinde yazan ölüm sebebiydi: karaciğer sirozu.” Derin bir iç çektim ve başımı iki yana salladım. “Annem hayatı boyunca hemen hemen hiç içki içmemişti. Elbette ara sıra bir bardak şarap veya cin tonik içmiştir ama bir alkolik? Hiç değildi ve yine de bu onun ölüm nedeniydi çünkü hemokromatoz karaciğerinde tahribat yapmıştı.”

“Tüm bunları duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Maude. “Ama bizimle paylaştığın için teşekkürler, Berkley. Bence bildiklerini paylaşarak ve insanları haberdar ederek annene hizmet etmiş oluyorsun.”

“Başımla onayladım. “Amerikan Hemokromatoz Toplumu adında bir topluluk var ve ne gariptir ki tam burada, Florida’da, Mary Gölü’nde bulunuyorlar ama tabii ki annem öldükten sonrasına kadar bundan haberim olmadı.”

Dora ayağa kalkıp omzuma hafifçe vurdu. “Bence biraz, Corabeth’in bu akşam getirdiği leziz maymun ekmeği yemenin vakti geldi. Yanında keyif için çay ve kahve de hazır olacak.”

Chloe, “Servise yardım edeyim,” dedi.

Yo, annemin burada, Cedar Key’de bulunduğu gerçeğini paylaşmamıştım ve hayır, bulmacanın çözümüne hiç yaklaşmamıştım ama birazcık tamamlanmışlık duygusu hissetmiştim. Annemin hikâyesinin bu kısmını paylaşma ihtiyacında olduğumu hiç fark etmemiştim ama artık bunun farkındaydım.

8

Başımı kaldırıp kapının dışında genç bir kızın durduğunu gördüğümde dükkânın temizliğini yeni bitirmiştim. Kahretsin. Büyük ihtimalle bir müşteriydi ve paspasladığım dükkân zemini henüz ıslaktı. Saat daha dokuz buçuktu, açılmam gereken saatten yarım saat öncesiydi. Dükkânın içine değil, İkinci Cadde'ye doğru bakıyordu; bu yüzden belki de müşteri değildi.

Hafta sonu için stoğumu kontrol etmek için arka odaya gittim ama saat ondan hemen önce döndüğümde kız hâlâ oradaydı. Açık tabelasını çevirdim, kızın yerinden sıçramasına sebep olarak kapının kilidini açtım.

Kız kendi etrafında dönüp benimle yüz yüze geldi. Uzun boylu, acı verici derecede zayıftı, sanki çikolatayı sadece kalori değeri için tüketebilirmiş gibiydi.

Ona gülümseyip, “Seni ürküttüysem özür dilerim,” dedim. “Açılmamı mı bekliyordun?”

Dükkâna girerken söylediği tek şey, “Evet,” oldu.

Dikkatini çikolatayla dolu camekâna odaklamadan önce

masadaki kıymetli taşlara bir göz attığını gördüm.

“Sana ne verebilirim?” diye sordum.

Bal rengi saçının bir tutamını omzunun üzerinden attı. “Ah, buraya bir şey almaya gelmedim. Ben... şey, acaba dükkanda yardım edecek birine ihtiyacın var mı?”

“İş mi demek istiyorsun?” diye sordum ve başıyla onayladı. “Ah, korkarım yok. Daha yeni açıldım ve eleman tutacak kadar yoğun değilim. Sen adada mı yaşıyorsun?”

Kız on altı veya on yedi yaşlarında görünüyordu; bu yüzden neden okulda olmadığını merak ettim.

“Buraya yeni taşındık. Yirmi dördüncü sokakta yaşıyoruz ama bir iş bulsam gerçekten iyi olurdu.”

“Bu, okuluna engel olmaz mı? Ben Berkley, bu arada,” dedim elimi uzatarak.

“Ah, artık okula gitmiyorum,” dedi tokalaşmaya cevap vererek. “Benim adım Paula. Kasabada yardım arıyor olabilecek başka birini tanıyor musun?”

Tüm ülkede ekonominin kötü olduğunu biliyordum ve içimde bu kızın okula gitmemesinin şans eseri olmadığına dair bir his vardı. “Ne tür bir iş arıyorsun?”

Hiç tereddütsüz, “Herhangi bir şey,” dedi. “Temizlik yapabilirim veya kasaya bakabilirim. Restoranları denedim ama garsonluk işleri yokmuş.”

Kızda çaresizlik havasının yanı sıra heveslilik de vardı.

“Yani burada ailenle mi yaşıyorsun?” diye sordum.

“Annem ve küçük kız kardeşimle. Low Key Motel’de kalıyoruz. Şimdilik.”

Motelde kalan üç kişilik bir aile mi? Hikâyesinin daha fazlası olduğunu anlamıştım ama özel hayata burnumu sokmaya devam etmek istemedim.

Derin bir iç geçirerek, “Tanrım,” dedim. “Keşke sana yar-

dım edebilseydim ama şimdilik kimseyi işe alacak durumda değilim. Yolun aşağısındaki yüncü dükkânını denedin mi?”

Kız başını iki yana salladı.

“Şey, yardıma ihtiyaçları olduğundan hiç emin değilim ama dükkânın sahipleri Bayan Dora ve Chloe. Oraya uğrayıp bir bakmak isteyebilirsin.”

Kızın yüzünden umut dolu bir ifadeyle birlikte bir tebesüm geçti. “Ah, teşekkürler. Buna minnettarım. Onlara beni senin yolladığını söyleyebilir miyim?”

Güldüm. “Elbette. Onlara buraya uğradığını ve şu anda verecek işimin olmadığını söyleyebilirsin.”

“Tekrar teşekkür ederim,” dedi ve gitmek üzere döndü.

“Ah, hey, Paula, bekle bir saniye. Senden küçük bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin, değil mi?” Tezgâhın arkasına geçip elime naylon bir eldiven taktım ve bir kutunun içine koymak üzere camekândan birkaç çikolata aldım. Kutuyu kıza uzatırken, “İşte,” dedim. “Bu bizden ve adaya hoş geldiniz. Eminim kız kardeşin birkaç çikolatadan hoşlanacaktır.”

Eli tezgâhın benden tarafına doğru yavaşça uzanırken, “Gerçekten mi?” dedi. “Teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

“Ve ara sıra bana uğrayıp sor. Eninde sonunda yarızamanlı bir yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Uğrarım. Tekrar teşekkür ederim.”

Kızın dükkândan çıkışını izledim ve bir hüznün sancısı hissettim. Ben burada bazı cevaplar arıyordum ama görünüşe göre bu genç kız hayatta kalmaya çalışıyordu.

Saat beş olmadan hemen önce dükkânı kilitledim ve yoldan aşağıya, Yarning Together yün dükkânına gittim. Bir gece önce Flora bana süveter kazak için bir örnek vermişti

ve eve gittiğimde sekiz numara şişlerimi kaybettiğimi keşfetmişim. Ayrıca Paula uğrayıp iş baktı mı diye de merak ediyordum.

Chloe harika renklerdeki yünleri gökkuşağı tonlarında yerleştirdiği yün yuvalarından dönüp, “Selam,” dedi. “Günü bitirdin mi?”

“Evet, ayrıca bir çift sekiz numara şişe ihtiyacım var.”

Arka odadan çıkıp gelen Dora, “Selam, Berkley,” dedi. “Sekiz numara, ha? İşte tam burada.” Döner tezgâhı işaret etti. “Bambu mu? Düz mü olsun, yuvarlak mı? Kendin seç.”

“Teşekkürler.” Bir çift Addy marka yuvarlak şiş aldım. “Bunlar güzel. Bunlarla daha hızlı örebileceğimden emin değilim ama etikette öyle yazıyor.”

Dora satışı yazarkasaya işlerken güldü. “Sanırım buna alışırsın.”

“Bugün buraya iş arayan bir kız uğradı mı?” diye sordum nakit para uzatırken.

“Uğradı,” dedi Dora. “Çok hüznünlü bir hikâye.”

Kasabadan birinin bilgisi olacağını tahmin etmeliydim. Küçük kasabalarda haberlerin hızlı yayıldığını çabuk öğreniyordum. “Benim dükkânıma uğradı ama ne yazık ki ona verecek bir işim yok.”

Dora bana çantayı uzattı ve başıyla onayladı. “Onun için ne yapabileceğimize bir bakacağız. Ona birkaç gün sonra gelmesini, belki o zamana kadar tuhaf bir iş uydurabileceğimizi söyledim. Yirmi dördüncü sokaktaki Low Key’de annesi ve küçük kız kardeşiyle beraber yaşıyor. Buraya Orlando bölgesinden gelmişler. Flora, Food Pantry’de çalışıyor ve kızın annesiyle iki hafta önce yeni geldiklerinde orada karşılaşmış. Annesi boşanmış ama Orlando’da bir şirkette epey iyi

bir işi varmış. Kendi evleri varmış ama sonra şirket batmış, kadın işini kaybetmiş, eski kocası ortadan kaybolmuş ve sonunda banka ipotekli eve el koymuş.”

“Buraya yolu nasıl düşmüş? Burada ailesi falan mı var?”

“Hayır,” dedi Chloe. “Flora bana kadının aslen Chicago’dan olduğunu söyledi ama annesiyle babası ölmüş ve onlara yardım edecek kimseleri kalmamış. İlk evlendiklerinde kocasıyla birlikte buraya birkaç kez gelmişler, kadın da çekme karavanını adada bir yere koyabileceğini, çok pahalıya mal olmayacağını biliyormuş.”

“Doğru,” dedi Dora. “Orlando’da bir motelde kalıyorlarmış ama bu onlara pahalı gelmeye başlamış. Motel odasından okula gidip gelmek çocuklar için de zor olmuş. Böylece çekme karavanlarını buraya getirmişler ve sanırım Carol ve Pete karavan bölgesinde onlara haftalık aralar veriyorlar.”

Başımı iki yana salladım. “Yani üçü küçük bir çekme karavanda mı yaşıyorlar? Büyük kızın iş aramasına şaşmamak lazım. Sanırım okula gitmiyor?”

“Hayır, bırakmış,” dedi Chloe. “Annesi ona bırakmaması için yalvarmış ama kız neredeyse on yedisinde ve okul yerine iş bulup aile bütçesine yardım etmek istediğini söylemiş.”

“Çok yazık. Ona göre bir işim olmadığı için şimdi daha kötü hissediyorum.”

Dora, “Ben Monica’yla bir konuşacağım,” dedi. “Üçüzleri artık iyice büyüdüğü için geçen gün bir çift fazladan elin işe yarayacağını ve bir bebek bakıcısı tutmayı düşünebileceğini söylemişti. Aslında *dadı* kelimesini kullandı. Benim zamanımda onlara bebek bakıcısı denirdi.”

Güldüm. “Ah, bu harika olur. Paula bana sorumluluğunu

bilen bir kız gibi göründü ve eğer kendinden küçük bir kız kardeşi varsa çocuklara alışkındır.”

“Doğru. Yani umarım bu onun işine yarar. Ee, kapanma vakti geldi, Chloe,” dedi Dora, kapıdaki tabelayı çevirmek için kapıya doğru giderken.

Chloe saate göz attı. “Evet, neredeyse beş buçuk olmuş. Hey, Berkley, akşam yemeği olarak bir şeyler almak için Pickled Pelican’a gidiyorum. Bana katılmak ister misin?”

Akşam yemeğinde önceki akşamdan kalma biraz lazanya yemeyi planlamıştım ama o restoranın mönüsünde olduğunu bildiğim salyangoz ve salata beni cezbedti. “Sanırım geleceğim. Kulağa iyi geliyor.”

Chloe soran bir sesle, “Dora?” dedi. “Neden sen de gelmiyorsun?”

“Ah, teşekkürler ama hayır. Akşam yemeğini yemesi için Oliver’ı eve götürmem lazım.”

Adı anılınca köpek başını kaldırdı ve sorar gibi Dora’ya baktı.

“Evet, Oliver. İşte iyi bir gün geçirdin. Şimdi eve gidip dinlenme vakti çünkü burada yeterince dinlenecek bolca vaktin olmuyor gün boyu.”

Chloe ve ben dükkândan ayrılırken güldük ve Dock Cad-desi’ne doğru yöneldik.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde, “Bu kesinlikle önceki günden kalma lazanyadan daha iyiydi,” dedim.

“Benim tavuğum da mükemmeldi.” Chloe bir yudum şarap içti ve korkulukların üzerinden Atsena Otie’ye doğru baktı. “Dışarıda yemek için çok hoş bir gece.”

Bakışlarım suya dalıp kendi akşam yemeklerini yakala-

yan bir grup pelikanı takip etti.

“Kesinlikle ve buradaki manzarayı izlemekten asla yorulmam.” Derin bir iç çektim. “Annemin buraya neden geldiğini anlıyorum,” dedim, daha ağzımdan çıkanı anlamadan.

Masanın karşısındaki Chloe’nin yüzünü kaplayan şaşkınlık ifadesini gördüm. “Ne? Annen buraya mı geldi? Yani buraya daha önce *geldin* mi?”

Başımı iki yana salladım ve kırmızı üzüm şarabımdan bir yudum aldım. “Hayır, geçen yıla kadar Cedar Key’de hiç bulunmadım. O benim ilk ziyaretimdi.” Kâğıt peçetemi yuvarlayıp top yaparken Chloe’ye bakmaktan kaçındım. “Aslında seninle kahve dükkânında tanıştığımda pek dürüst değildim.” Chloe sessiz kalınca konuşmaya devam ettim. “Bu uzun hikâyeye ama annem 1972 yılında buraya geldi. Yaz için.”

Chloe, “Ah,” dedi. “Sensiz mi?”

Başımla onayladım. “Doğru. Bensiz. Ben Salem’de büyükannemle kaldım.”

“Buraya iş için mi geldi?”

“Buraya neden geldiği hakkında hiç fikrim yok,” dedim ve Chloe’ye hikâyemi anlatmaya devam ettim.

“Vay canına. Yani annen de büyükannen de annenin buraya neden geldiğini sana söylemediler mi? Kulağa çok gizemli geliyor. Yani, Tanrım, bunun bir sebebi olmalı ve sen büyüdüğünde bile bundan bahsetmeyi reddetmeleri çok saçma.”

“Kesinlikle. Bunların hiçbiri bana bir anlam ifade etmiyor.”

“Ve annenin *tam olarak* nereye gittiğini de büyükannene gönderdiği kartpostallar sayesinde mi öğrendin? Bu hayret verici.”

“Aynen öyle. Annem öldükten sonra o kartpostalları bulmasaydım annemin o yaz nereye gittiğini asla öğrenemeye-

cektim.”

“Acaba bu neden bir sırdı? Buraya neden sensiz gelmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Güldüm. “Evet, milyon tane fikrim var ama cevabım yok. Bu senaryo ne kadar ihtimal dışı olsa da acaba hamile miydi, diye düşündüm. Bir çocuk daha büyütme istemediğini, buraya geldiğini, fikrini değiştirip Salem’e döndüğünü düşündüm. Belki de hastaydı diye de düşündüm ama geçen yıl buraya gelip adada hastane veya bir doktor bile bulunmadığını görünce buraya gelme nedeninin bu olamayacağını anladım.”

“Ya kartpostallar? Buraya neden geldiğine dair bir ipucu bile yok mu?”

“Hayır, hiç yok. Sadece büyükannemden, benim iyi olduğumu söyleyen kısa mesajlar. Annem de buranın havasını ve kendisinin iyi olduğunu yazmış. Hepsi bundan ibaret.”

“Yani buraya aslında uğraşp bazı cevaplar bulmaya geldin.”

“Başımı evet anlamında salladım. “Evet. Bazen bunu bil-meye hakkım olmadığını düşünüyorum. Bu, annemin hayattıydı, benim değil. Onlar da bana aynısını söylerlerdi, annemle büyükannem ama yaşım ilerledikçe annemin koca bir yaz boyunca terk etmesinin beni birçok yönden etkilediğini fark ettim.”

Chloe masanın karşı tarafından uzanıp elimi okşadı. “Bunu anlayabiliyorum. Pekâlâ, o zaman, neler bulabileceğimize bir bakalım. Annenin burada olduğu yaz Cedar Key’de yaşayan yerliler hâlâ hayatta. Yani, onlarla konuşmaya başlamamız lazım.”

Gözlerimin nemlendiğini hissederken Chloe’nin elini sıktım. *Biz* demişti. Parçaları birleştirirken ilk kez birinden yardım alacaktım.

9

Ertesi sabah Saxton dükkânıma girerken onu gördüğümde verdiğim tepkiye yine şaşırdım. Kalbimin çarptığını, hatta başımın döndüğünü hissettim. Evet, ilk kez vurulan bir ergen gibiydim. Hepimizin belli bazı insanlarla karşılaştığımızda bir miktar enerji saçtığımıza kesinlikle inanırım ve enerjimin Saxton'inkiyle birleştiğinde seviyesinin epey yükseldiğini hissetmeye başlıyordum.

Yüzümde kocaman bir tebessümün belirdiğini hissederek, “Hey, günaydın,” dedim.

“Sana da günaydın,” dedi çenesindeki gamze derinleşirken.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordum, sonra bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark ettim. Belli ki her zamanki çikolatasını almak için buradaydı.

Haklı olduğumu göstererek, “Şey, çikolatamı almak istiyorum,” dedi. Sonra konuşmaya devam etti. “Ama merak ediyordum da... ee... acaba bu akşam için bir planın var mı?”

Plan mı? *Çıkma* anlamındaki planlardan mı bahsediyordu?

Bir anda boğazım zımpara kâğıdı gibi hissettirdi. Yutkundum ve başımı iki yana salladım. “Yo. Bu gece için bir planım yok.”

Saxton’ın tebessümü büyüdü. “Ah, iyi. Şey... düşünüyordum da, belki akşam yemeğinde bana katılmak istersin. Benim evimde.”

Onun evinde mi? Ah, evet, bu kesinlikle çıkma teklifiydi.

“Yemek mi yapıyorsun?” sorusu, söylemeyi düşünebildiğim tek şeydi.

Derin kakhahası dükkânı doldurdu. “Deniyorum, diyelim. Sanırım birkaç dilim biftek kızartabilirim ve dışarıda, güvertede yiyebiliriz.”

“Harika,” dedim ve, “Ama nerede yaşadığını bilmiyorum,” diye ekledim. Söylediğim her şeyin kulağa aptalca geldiği gerçeğine ek olarak kendimi telaşlanmış hissettim.

Saxton zekice cümlelerimin yokluğundan etkilenmemiş görünüyordu. “Birinci Cadde üzerindeki pembe ev.”

Oh, vay canına. O eve bayılıyordum. Adaya taşındığımdan beri o evin önünden defalarca geçmiştim ve suya nazır o muhteşem evde kimin yaşadığını hep merak etmiştim.

“Harika. Hangi ev olduğunu tam olarak biliyorum.”

“Tamam. Neden saat yedide demiyoruz? Bu sana dükkânı kapattıktan sonra biraz zaman verir.”

“Kulağa iyi geliyor.”

Adamın buraya aynı zamanda çikolata için geldiğini hatırlayınca kadar birkaç saniye boyunca gülümseyerek birbirimize baktık.

“Doğru,” dedim ve uzanıp bir kutu alarak içini her zamanki çikolatalarıyla doldurmaya başladım.

*

Giymek için siyah, kırpık bir pantolon ve örmeyi yeni bitirdiğim beyaz pamuklu bir kazak seçmiştim. Altın rengi sandaletler giysimi tamamlıyordu. Kırpıklarime biraz maskara sürmek için aynaya doğru eğildim. Biraz da allık ve ruj ekledikten sonra aynadaki yansıma gülümsedim. Saçımın tarzı basitti ama bunu seviyordum, ayrıca aynadan bana bakan görüntümü genel olarak beğenmiştim. Gerçek bir randevum olmayalı bir hayli zaman geçmişti ve giyinip makyaj yapmak için fazladan zaman harcamıştım.

Pencereye doğru yürüyüp Sigmund'un başını okşadım. "Uslu ol," dedim ve tatlı için götürmek üzere hazırladığım bademli keki almak için mutfağa gittim.

Saxton'ın evine giden kısa yürüyüş esnasında bana hitap eden bir erkekle akşamı geçirme fikrinin beni heyecanlandırdığını gördüm. Rodney'le olan ilişkim biteli üç yıl olmuştu ve başka çıkma teklifleri almama rağmen yalnızlığı tercih etmiştim ama Saxton'da öyle bir şey vardı ki bana doğru insanla beraber olmanın zevkli bir şey olabileceğini düşündürüyordu.

Sokağın ilerisindeki soluk pembe evi gördüm ve gülümsedim. Küçük bir yapı değildi, ama bir kişi için aşırı büyük de değildi. Bu evin ona neden hitap ettiğini anlıyordum. Ayaklı ev olarak anılan bu ev, çimento bir tabanın üzerine konumlandırılmıştı ve yan tarafındaki merdivenler, denizi ve ufka kadar bütün manzarayı kesintisiz gören güverteye çıkıyordu.

Merdivenleri tırmanırken yukarıdan klasik müzik melodilerinin geldiğini duydum. En üste geldiğimde duraksayıp

bakışlarım solumda kalan suyun karşısındaki büyük rıhtımı ve önümdeki büyük deniz uzantısını incelerken taze tuzlu havayı içime çektim.

Saxton'ın, "Hey, gelmişsin," dediğini duydum ve dönünce onun Fransız kapılarından bir elinde bir şişe şarap, diğerinde iki kadehle geldiğini gördüm.

"Evet, geldim ve sahip olduğun muhteşem manzarayı izliyordum. Büyüleyici."

"Teşekkürler. Evet, bunu ben de çok seviyorum," dedi, elimdeki tabağı göz atarken.

"Ah, bademli kek yaptım. Tatlı için hoş olabileceğini düşündüm."

Saxton şarabı ve kadehleri avlu masasına koydu. "Harika. İçeri gel. Tabağı mutfaka koyalım da sana etrafı gezdireyim."

Peşinden giderek Fransız kapısından girdim ve oturma odası, yemek odası ve mutfakın birleştiği açık bir yaşam alanına geldim. Bunların tamamı camla çevriliydi. Bir başka Fransız kapısı mutfaktan güverteye çıkıyordu. Tepedeki tavan pencereleri ve evin yanlarından ve önünden dışarıya bakan pencereler, her yerden görünen deniz manzarası bana kendimi gemide gibi hissettirdi.

"Ah, bu gerçekten büyüleyici," dedim, kekimi yaşam alanıyla mutfakı birbirinden ayıran tezgâha bırakırken.

Lola, evin başka bir bölümünden koşarak geldi, havlayıp kuyruk sallayarak beni selamladı.

"Selam, kızım," dedim ve eğilip başını okşadım. "Kesinlikle çok hoş bir evin var."

Saxton güldü. "Evet, ikimiz de seviyoruz. Rahat ve ikimize çok uygun."

O sırada çiçek desenli kanepeyi ve minderli iki sandalyeyi

fark ettim; hepsi deniz manzarasının tadını çıkaracak şekilde düzenlenmişti. Kanepenin bir ucuna gazeteler atılmıştı ve sehpanın üzerinde duran bir yığın dergi, yıkılmaya hazır görünüyordu. Ön kapıda çıkarılmış, bir kenara atılmış ve öylece bırakılmış olduğunu gösteren üç çift ayakkabı duruyordu.

Saxton, “Burası yaşam alanı,” dedi eliyle işaret ederek. “Ve görebildiğin gibi, mutfak haricinde küçük bir yemek alanım var.”

Onu sağa doğru takip ettim ve çeşitli kâğıtlarla, zarflarla, mürekkepli kalemle dolu, bir de oksijen vermeyi uzun zaman önce bırakmış iki saksı bitkisi olan meşe, yuvarlak bir masa gördüm.

Tam ben Saxton’ın masada gerçekten yemek yenebilecek bir alan bulup bulamadığını merak ederken, “Biraz dağınık olduğumu görüyorsun,” dedi, “ama haftada bir toz almaya, yerleri vakumlayıp silmeye falan gelen bir kız var.”

Zavallı kızın temizlemek için yüzeye nasıl ulaştığını merak ettim ama sessiz kaldım.

Saxton, “Burası da mutfak,” dedi, bir kolunu sağa doğru sallayarak.

Paslanmaz çelikten buzdolabıyla ve muhteşem meşe dolaplarla çevrelenmiş ocağıyla buranın tasarım bir mutfak olduğuna şüphe yoktu ama yığın oluşturmuş cips ve kurabiye paketleri, zarflar ve kâğıtlar, mutfağın güzelliğine gölge düşürüyordu.

Koridorun sonuna kadar, beni götürdüğü denize nazır büyük bir odaya peşinden gittim. Büyük pencerelerin önünde, dosya dolapları ve diğer üç duvarı da istila eden kitaplıklarla birlikte L şeklindeki bilgisayar ünitesi bütün odaya hâkimdi. Yine kitaplar, kâğıtlar ve dergiler müsait olan bütün yüzey-

lerin üzerine tehlikeli bir biçimde yığılmıştı.

Sessizce, “Çok hoş,” dedim. Ve öyleydi. Tüm ev muhteşemdi ve kesinlikle kirli değildi. Sadece karışıktı. Karışık ve düzensiz bir dağınıklık vardı.

Koridordan geri dönerek büyük bir ebeveyn yatak odasına doğru Saxton’ı takip ettim. Evet, yatak toplanmıştı ama deniz mavisi yatak örtüsünün üstüne birkaç gömlek atılmıştı ve iki komodin de mürekkepli kalemle, kâğıt desteleriyle ve çeşitli diğer şeylerle kaplıydı. Köşedeki çalışma masasının yanı sıra iki yazı masası da aynı şekildeydi. Diğer köşede Lola’nın şu an kıvrılıp yatmakta olduğu yatağı vardı.

Ben düzen delisi değildim. Gerçekten değildim ama böyle bir dağınıklık içinde yaşama fikri tüylerimin ürpermesine yol açtı. Bir çöp torbası alıp bütün evi dolaşmak ve tüm dağınıklığı dışarıya atmak için içimde bir istek kabarıyordu.

Bunun yerine zorla gülümsedim ve düşündüğüm gibi, “Burası çok güzel bir ev,” dedim, *ama daha düzenli olmasması çok yazık.*

Saxton, benim içsel tepkimden tamamen habersiz bir şekilde, “Beğendiğine sevindim,” dedi. “Hadi, güverteye gidelim ve yemekten önce biraz şarap içelim.”

İyi fikirdi. En azından avlu masasının üstünde şarap kadehlerini ve tabakları koymak için biraz yer vardı.

Saxton’ın kırmızı şarabın tıpasını açmasını ve iki kadehi doldurmasını izledim ve kendimi, masaya birkaç damla şarap damlamasına rağmen silmek için bir çaba harcamadığını fark ederken buldum. Biraz fazla mı titiz davranıyordum? Belki de ama kahrolası, düzenli ve temiz olmak için o kadar çaba harcamak gerekmezdi.

Saxton bir bardağı bana uzattı ve kendi bardağını benim-

kiyle hafifçe tokuşturdu. “Cevaplarını bulmana,” dedi.

Başımı kaldırıp yakışıklı yüzüne odaklandım. Birkaç dakika önce gözlemlediğim dağınıklık unutulmuştu. “Teşekkür ederim. Şerefe.”

Karşıma bir sandalye çekti ve gülümsedi. “Dükkândaki günün yoğun muydu?”

Bir yudum şarap alıp başımı salladım. “Evet, epey yoğundu. Bu sabah Doyle’la yine balığa gitmemiş miydiniz? Nasıl geçti?”

“Ah, oldukça iyiydi. Birkaç tekir yakaladım. Bundan bahsedince hatırladım, Doyle seni bir ara tekne turu atmaya çağırıyor. Daha önce Atsena Otie veya North Key’de bulundun mu?” Elini denize doğru salladı.

“Hayır, hiç gitmedim ve bunu çok isterim.”

“Harika. Gelmek ister mi diye Chloe’ye de sormamı söyledi. Siz kızlar, günü seçin ve gidelim.”

“Eğlenceli görünüyor. Muhtemelen en iyisi bir pazartesi veya salı olacaktır çünkü o günlerde dükkânlarımız kapalı oluyor.”

Samimi bir sohbet rahatlığında iki bardak şarapla bir saatin geçmesi beni şaşırtmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Saxton, ayağa kalkarak. “Benim şu etleri ızgara yapmamın vakti geldi.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Elbette. Eğer sofrayı kurmak istersen bu harika olur. Gel, sana her şeyin yerini göstereyim.”

Uyumsuz tabaklar ve çatal kaşıkla ben sofrayı kurarken Saxton iki kemiksiz pirzolayı ızgaradan aldı.

“Nefis kokuyor,” dedim.

Evin içine girdi ve üzerinde bir kâse patates salatası ve Fransız ekmeği, yanında da iki şamdan ve tutacak olan tep-

siyi taşıyarak dışarıya çıktı.

O, mumları yakıp kadehleri yeniden doldururken ben tepsiden kâseyi ve Fransız ekmeğini aldım.

Yerime oturup peçeteyi kucağıma yayarken, “Harika görünüyor,” dedim. “Afiyet olsun.”

“Sana da,” dedi ve gülümsedi.

Pirzolarlar tam kıvamında pişmişti, patates salatası muhteşemdi ve Fransız ekmeği sıcak ve çıtır çıtırdı. Dağınık bir evi olabilirdi ama iyi bir aşçı ve ev sahibiydi. Dışarıya salınan hafif müziği dinledim, karşı tarafta şu an ışıkları suya yansıyan Dock Caddesi’ne doğru baktım ve gülümsedim. Bu çok hoş bir akşam olmuştu. Saxton’la birlikte olmak kolay ve rahatlatıcıydı. Konuşacak bir konu aramak veya sıkılmışlık duygusu yoktu. Her şey sadece doğru ve rahat hissettiriyordu.

Tatlı ve kahve boyunca sohbet etmeyi sürdürdük ve saatime bakınca on ikiyi geçmiş olduğunu görmek beni şaşırttı.

“Bulaşığa yardım etmeme izin ver,” dedim. “Sonra da gitmem gerek. Harika bir akşamdı. Çok hoşuma gitti.”

“Hayır, hayır. Yemek tabaklarını bulaşık makinesine koydum. Geriye bir tek bu kahve fincanları kaldı. Bunları içeriye taşıdıktan sonra seni evine bırakacağım.”

“Ah, bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim, elimdeki boş fincanla peşinden mutfığa giderken.

Arkasına döndü ve bana seksi bir tebessümle baktı. “Doğru ama yapmak istiyorum. Ayrıca Lola’yı da alırsız ve bundan zevk duyar.”

Lola kaldırımı koklarken bahçe kapımın yanında durduk.

“Bu harika akşam için teşekkürler, Saxton. Çok hoştu.”

“Öyleydi, değil mi?” dedi.

Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettim. Nazikti, sadece midemin serbest düşüşteymiş gibi hissetmesine yetecek kadar baskı uyguluyordu. Ensemin arkasında, beni kendine doğru çeken elini hissettim. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

Saxton, “Gerçekten çok hoş,” diye fısıldadı. “Yakında görüşürüz, Berkley.”

Bunu söyler söylemez döndü ve yanında uzun adımlarla yürüyen Lola’yla birlikte D Caddesine yöneldi.

10

Dükkânımı açalı iki haftadan az olmuştu ve oturmuş, Yarning Together için yün eğirirken oldukça şanslı olduğumu düşünüyordum. İşim iyi gidiyordu; hem çikolata hem de yün açısından. Her gün yeni arkadaşlar ediniyordum. Cedar Key'in küçük kasaba hissiyatını seviyordum. Ayrıca hayatımda romantik bir ilişkim de olabilirdi.

Önceki cumartesi Saxton'ın evindeki akşam yemeğinden sonra çikolata stoğunu yenilemek üzere çarşamba günü dükkâna uğradı. İki gün boyunca dükkânım kapalıyken oldukça meşguldüm. Hem dairemi hem de dükkânı temizledim, yün eğirdim, örgü ördüm, çikolata istiridye yaptım ve internet sitemdeki siparişleri güncelledim ama açıldıktan kısa bir süre sonra onun dükkândan içeriye girdiğini görünce o baş dönmesi hissi geri geldi ve öpücüğünü hatırladığımda bu his arttı.

Gülümseyerek, “Bu parlak ve harika sabahta nasılsın bakalım?” diye sordu.

Onun mutluluk genlerinin muhtemelen çok fazla olduğunu karar vererek, “İyiymi,” dedim. “Sen nasılsın?”

“Harika. Eğer sen ve Chloe önümüzdeki pazartesi uygunsanız Doyle’un o tekne turu için iyi bir zamanlama olduğunu düşündüğünü bilmeni istedim. Dalgalar tam kıvamında olacakmış.”

“Bu iyi olur. Chloe’ye sordum ve önümüzdeki hafta pazartesi veya salı günü boş olacağını söyledi.”

“Pekâlâ, iyi o zaman. O halde pazartesi günü. Sizi pazartesi sabahı Şehir Marina’sından saat sekiz civarında alırız.”

Yani bu, onu pazartesi sabahına kadar görmeyeceğim anlamına mı geliyordu? Bunun üzerine düşünmeye fırsatım olmadan, “Acaba... geçen haftaki yemeğin karşılığını vermek isterim. Bu cumartesi akşamı bana gelme şansın var mı?” diye soruverdim.

Saxton’ın yüzünden büyük bir tebessüm geçti ve hiç tereddüt etmeden, “Kulağa hoş geliyor,” dedi. “Saat kaçta?”

“Ah, şey... ee, saat beşte kapatıyorum. Bu yüzden yedi diyelim mi?”

“Mükemmel. Şarabı ben getiririm. Beyaz mı kırmızı mı?”

Ne pişireceğim konusunda hiç fikrim yoktu ama, “Kırmızı iyi olur,” dedim.

“Tamam, o halde şimdi her zamanki çikolata kutumu alayım.”

Saxton gittikten sonra o sabah düşündüğüm şeyi doğruladım. Oldukça şanslıydım. İki gün içinde Saxton’ı akşam yemeğinde görecektim, sonra da pazartesi sabahı tekne gezintisi. *Hiç fena değil, kızım,* diye düşündüm, *özellikle romantik bir gönül bağıyla hiç ilgilenmeyen biri için.*

Öğle yemeğinden sonra dükkânı tekrar açmadan önce yolun karşısındaki kahve dükkânına gittim ve Chloe ve Grace'in orada oturduklarını görünce memnun oldum.

Grace, "Selam," dedi. "Bize katıl da bir kahve içelim."

Suellen'a siparişimi verdikten sonra bir sandalye çektim.

"Her şey nasıl gidiyor, çocuklar?" diye sordum.

"Şey, görünüşe bakılırsa kız kardeşim bizi bırakıyor," dedi Chloe.

"Bırakıyor mu? Buradan taşınıyor musun?"

Grace güldü. "Hayır, hayır ama Lucas ve ben, yazı Paris'te geçirmeye karar verdik. Kuzeni bize oradaki dairesini önerdi ve biz de bundan faydalanacağız."

"Ah, vay canına," dedim. "Şey, sizin için iyi olmuş. Bu çok iyi bir fırsat olacak."

"Biz de öyle düşündük. Nisan sonunda gidiyoruz ve ekim başlarında döneceğiz. Lucas oradayken beni Fransa'nın değişik bölgelerine götürmek istiyor, belki İtalya'ya bile geçeriz."

Suellen, "Ya, inanabiliyor musun?" dedi duble lattemi önüme koyarken. "Rüya tatilden bahsediyorum."

Başımı kaldırıp Suellen'a bakarak, "Ah, hayır," dedim. "Bu senin yaz boyunca işsiz kalacağın anlamına mı geliyor?"

Başını hayır anlamında salladı. "Hiç de değil. Onlar yokken burayı işletmeye devam etmem için bana emanet ediyorlar."

"Elbette ediyoruz," dedi Grace. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Peki ya kitap dükkânı?" diye sordum. "Onu kapatmak zorunda kalacak mısınız?"

“Hayır. O konuda da şanslıyız. Lucas, Corabeth’le konuştu ve işletmek ister mi diye sordu. Corabeth bunu duyunca havalara uçtu. O tam bir okuyucu ve kitap düşkünü, dükkânda müşterilerle birlikte harikalar yaratacak; bu yüzden Lucas yakında Corabeth’i eğitmeye başlayacak ve sipariş vermeyi ve diğer her şeyi öğretecek. Eminim her şeyin üstesinden gelecektir.”

Chloe, “Bence de,” dedi. “Her şey yolunda gidecek ama Maude teyze ve ben ikinizi de özleyeceğiz.”

Grace, kız kardeşinin elini sıkmak için uzandı. “Size söyledim. Oraya bizi görmeye gelmelisiniz. Dairede fazladan bir yatak odası var ve sizi ağırlamak çok hoşumuza gider.”

Chloe’ye, “Bunu gerçekten yapmalısınız,” dedim. “Her şey bir yana, Fransa sizin köklerinizin olduğu yer. Oraya en son ne zaman gittin?”

Chloe kaşlarını kaldırıp omuz silkti. “En az beş yıl olmuştur. Parker ve ben boşanmadan önce. Oğlumuz Mathis orada çalışıyor; bu yüzden onu ziyarete gitmiştik.”

“Gördün mü,” dedim. “Gitmek için bir neden daha. Oradayken oğlunu da ziyaret edebilirsin.”

Chloe başıyla onayladı. “Hımm. Belki bunu bir düşünerim. Hey, Dora’nın bu hafta Perşembe yerine bu gece örgü grubunu topladığını unutmayın. Gidiyorsunuz, değil mi?” diye sordu, üçümüze birden bakarak.

Grace, “Evet, Suellen ve ben orada olacağız,” dedi.

“Ben de ama şimdi gidip dükkânımı açmalıyım. O halde saat yedide örgü grubunda görüşürüz.”

Dora, Monica’nın bebeği için ördüğü güzel, pembe kazağa devam ederken, “Ve bu yüzden,” dedi, “yeğenimin

üzüzlerin bakımı için haftada dört günlüğüne Paula'yı işe aldığını duyduğuma gerçekten sevindim.”

“Bu iş gerçekten iyi çözüldü,” dedim. “Eminim fazladan para o ailenin çok işine yarayacak.”

“Doğru.” Dora örgüsünü kucığına bıraktı. “Hepinizle konuşmak istediğim bir şey var. Bir fikrim var ve yardımınız gerekebilir.”

“Elbette. Nedir?” Liz örmeye devam etti ama başını kaldırıp Dora'ya baktı.

“Şey, Sanat Festivali gelecek ay ve belki bir satış standı kurabiliriz diye düşündüm. Birkaç kaşkol satmak için.”

Corabeth, “Kaşkol mu?” diye sordu.

Dora başını salladı. “Evet. Belki Chloe basit bir tasarım bulabilir diye düşündüm. Sudaki dalgalara benzeyen bir örnekle. Kaşkolları hoş mavi tonlarda öreriz ve farklı bir etki yaratmak için değişik yünler kullanırız. Onlara Cedar Key kaşkolları deriz ve bence her birini yirmi dolara rahatlıkla satarız, sonra parayı Paula'nın ailesine bağışlamak iyi olur diye düşündüm.”

Chloe, “Ah, bu harika bir fikir, Dora,” dedi. “Ve evet, seve seve bir tasarım bulurum.”

Raylene herkesi kendi tarafına baktırarak, “Yani parayı böyle vermeyi mi kastediyorsun?” diye sordu. Sandalyesinde kıpırdandı. “Şey... ben sadece demek istiyorum ki... bu sadaka. Sence kabul edecekler mi?”

Dora'nın ondan duymaya alışkın olmadığı bir sesle, “Raylene Samuels,” dediğini duydum. “Bu sadaka *değil*. Bu adada birbirimize yardım ettiğimizi gayet iyi biliyorsun. İhtiyacı olanlara para toplamak için kaç kere yemekler düzenledik ve benzer ufak tefek şeyler yaptık. Bu da farklı olmayacak ve diğer türlü düşündüğün için ayıp sana.”

Raylene'in ensesinden bir kızarıklığın tırmandığını gördüm. Başını eğip örgüsüne devam etmeden önce sadece, "Şey... evet. Haklısın," diyebilirdi.

Betty, "Ben varım," dedi.

Corabeth, Dora'ya, "Ah, kesinlikle. Ben de varım," dedi.

Grace, "Ben de nisan sonuna kadar Fransa'ya gitmiyorum," dedi. "Bu yüzden birkaç kaşkol örmek için bolca vaktim olacak."

Maude başıyla onayladı. "Memnuniyetle yardım ederim."

Flora, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

"Bence bu harika bir fikir, Dora," dedim. "Ve yer almaktan büyük memnuniyet duyarım."

Dora'nın yüzünden büyük bir tebessüm geçti. "Bu mükemmel. Çoğunuza güvenebileceğimi biliyordum."

Raylene tükürürcesine, "Ah, Tanrı aşkına," dedi. "Ben de yardım edeceğim elbette."

"Çok nazıksın," dedi Dora. "Eminim o aile buna minnet duyacaktır. Şimdi, atıştırmalık zamanı. Berkley bu gece bize biraz beyaz çikolatalı browni getirdi."

Corabeth bana bir tebessüm patlatarak, "Ah, yıllardır onlardan yememiştim," dedi.

Ayağa kalkıp arka odaya yönelirken, "Ben de serviseardım edeyim," dedim.

Dora, "Şu Raylene çok fena," diye fısıldadı. "Ama en azından ondan birkaç kaşkol alacağız."

Bir servis tabağına çikolata parçacıkları ve fıstıklarla beraber dilimleri yerleştirirken kıkırdadım.

Hep beraber oturup kek yerken ve kahvelerimizi yudumlarken bu gruptan annemle ilgili ne alabileceğime bir bakma vaktimin geldiğine karar verdim.

Sohbette bir boşluk olunca boğazımı temizledim. “Ee... hepinize sormak istediğim bir şey vardı,” dedim ve fincanıma bakarken herkesin gözlerini bana diktiğini hissettim. “Cedar Key’e taşınmamın nedenlerinden biri gerçekten küçük bir kasabada yaşamak istememdi ama bir nedenim daha var.” Bir anda bu sebep bana korkutucu göründü ve cevapları istediğim kadar, ne bulacağımdan endişelendiğimi de kabul etmek zorundaydım. Başımı kaldırdım ve Chloe’nin ihtiyacım olan biraz cesareti verecek şekilde başıyla onayladığını gördüm. “Şey... bilirsiniz... annem... o aslında 1972’de buraya geldi. Tüm bir yaz boyunca.”

Flora şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” dedi. “Sen de onunla mıydın?”

“Hayır, değildim. Buraya gelişimin nedenlerinden biri de bu.” Devam edip hikâyemden ve kartpostallardan bahsettim.

“Yani annenin aslında Cedar Key’e geldiğini o şekilde mi keşfettin?” Corabeth sandalyesinde öne doğru eğildi. “Tanrım, bu, birlikte büyümek için büyük bir gizem, değil mi? Annenle büyükannen bu konuda konuşmayı reddetmişler ve şimdi sen de cevaplar arıyorsun.”

“Kesinlikle. Adı Jeanette Whitmore’du ve çoğunuz bütün hayatını burada geçirdiğinden... düşündüm de belki o cevapların bazılarını bulmama yardım edebilirsiniz.”

Oda birkaç dakikalığına sessiz kaldı.

Flora düşünceli düşünceli, “Jeanette Whitmore,” dedi. “Ve 1972 miydi diyorsun?”

Başımınla onayladım ama odadakilerin hiçbirisi annemin adını duyduğunda hatırlama belirtisi göstermedi.

Dora, “Tanrım,” dedi. “Yıllar boyunca bu adaya bir sürü insan geldi gitti. Takip etmek çok zor ama bütün yaz burada

kaldıysa bir yerde çalışmış olmalı diye düşünüyorum. Herhangi biriniz o isimde birini işe aldığını hatırlıyor mu?”

Başlar olumsuz anlamda sallanmaya başladı ve cevaplar bulacağıma dair güvenim hemen buhar oldu.

“Hayır ama çoğu günler kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlayamam,” dedi Flora, diğer kadınların kıkırdamasına yol açarak. “Yani hepimiz bunu düşüneceğiz. Jeanette Whitmore, o sıralar yirmi yedi yaşındaydı.”

“Sende hiç fotoğrafı var mı?” diye sordu Dora.

Derin bir iç çektim. “Aptalca gelecek ama hayır. Hiç fotoğraf makinemiz olmadı ve annem fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi. Annem öldükten sonra eşyalarını gözden geçirirken fotoğrafının olmadığını fark etmek beni çok şaşırttı, sahip olduğumuzu hatırladığım birkaç fotoğraf artık yoktu. Onları atmış olmalı. Gerçekten bilmiyorum.”

Corabeth başını aşağı yukarı salladı. “Bazı aileler fotoğraf saklamaz işte ama çok yazık.”

Aklıma bir şey gelince, “Ah,” dedim. “Atlanta’daki teyzemde bazı fotoğraflar olabilir. Öğrenmek için onu arayabilirim. Birkaç ay içinde beni ziyarete gelmesini bekliyorum.”

Chloe, “Bu iyi fikir,” dedi. “Bu arada da belki hepiniz düşünebilirsiniz. Onu tanıdığınızı bir anda hatırlayabilirsiniz.”

Raylene’in nefesinin altından homurdanarak, “Bazen de meseleyi kurcalamamak daha iyidir,” dediğini duydum.

Haklı olabilirdi ama olmadığını umuyordum.

11

Cumartesi sabahı dükkânı açmama on dakika kala kendime has çikolata istiridyelerden taze bir bölümü teşhir camekânına yerleştirirken kapı tokmağının şangırdadığını duydum. Başımı kaldırıncaya Raylene Samuels'i gördüm ve inledim. Tanrım, bu kadın çok nahoştı. İş gününe onunla başlamaktan nefret ediyordum ama ya tokmak yerinden çıkana ya da ben kapıyı açana kadar durmayacağını biliyordum. İkincisini seçtim.

Zoraki gülümseyerek, "Günaydın, Bayan Raylene," dedim.

Peşimden içeriye gelirken, "Bunun neresi iyi, henüz fark edemedim," dedi.

"O halde belki biraz daha çikolata istiridye sizi neşelen-dirir."

"Bundan emin değilim ama yarım kilo istiyorum."

Lütfen yok. Teşekkür ederim yok. Buna benzer bir davranış yok. Evet, Saxton haklıydı. Bu kadın tam bir şaheserdi.

Elime eldiven taktım ve kutuyu doldurmaya başladığım

sırada kapının çanı çınladı. Başımı kaldırıp baktığımda Bay Carl'ın içeriye girdiğini gördüm.

Yüzünü bir tebessüm kaplarken, “Günaydın, Berkley,” dedi. “Sana da günaydın, Raylene.”

Raylene ona doğru bakmaya bile zahmet etmeden, “Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan,” dedi.

Bay Carl, “Ah, düşünüyorum,” dedi. “Her zaman, çimlerin bu tarafında uyandığım her sabahın aydın olduğunu söylerim.” Kıkırdadı, ben de ona katıldım.

Kutuya mühür taktım ve başımı kaldırıncaya Raylene'in yüzündeki ekşi ifadenin hiç eksilmediğini gördüm.

“İşte, buyurun,” dedim ve güzel bir cevap gelmeyeceğini bile bile her zamanki sözlerimi tekrarladım. “Umarım beğenirsiniz.”

Tezgâhın karşısından parayı uzattı, kutuyu aldı, arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Öylece durup Bay Carl'a başımı olumsuz anlamda salladım. “Hoş davranmanın kötü davranmaktan çok daha kolay olacağını düşünürsün,” dedim.

“Ah, Raylene'in kötü davranmak gibi bir niyeti olduğunu düşünmüyorum. Bilirsin, bu onun tarzı. Bence derinlerinde... belki bu çikolatalar kadar tatlı olabilir.”

Bu adam şaka yapıyordu, değil mi? Ya öyleydi ya da insanların içindeki iyiliği görmekten hoşlanıyordu. İçlerinde zerrece iyilik olmasa bile.

Kişiliklerle ilgili tartışmaya girmek istemediğimden omuz silkip, “Pekâlâ, bugün ne istiyorsunuz, Bay Carl?” dedim.

Yerliler ve turistlerle yoğun bir cumartesi daha geçirdim

ve saat beş olduğunda üst kata fırlayıp Saxton’la yiyeceğimizi akşam yemeğini hazırlamak için can atıyordum.

Saat altı buçuk olduğunda duşumu almış, temiz bir şort ve tişört giymiş, hâlâ fırında olan dana kıyma güveci hazırlamış ve bir miktar lahana salatası yapmıştım. Yoğrulmamış ekmeğe yağlı kâğıda sımsıkı sarılmış halde kesilmeyi bekliyordu.

Durup oturma odasına göz gezdirdim ve derin bir nefes bıraktım. Her şey yerli yerindeydi. Sehpanın üzerinde iki şarap kadehi taşıyan bir tepsi vardı. Yanına bir tabak peynir ve kraker koymuştum. Ayaklıkları mumlar şifonyerlerin üzerinde yanıyordu ve Enya’nın mistik Kelt müziği odayı dolduruyordu. Gözlerim büfede duran küpe takıldı.

“Evet, annecim,” dedim. “Bu gece eğleniyoruz, bu yüzden uslu dur.”

Kapının çalındığını duyduğumda küpün yanındaki kristalleri yeniden düzenlemeye yönelmiştim. Kapıyı açınca bir şişe şarabı havaya kaldırmış, koridorda dikilen Saxton’ı gördüm.

Yakışıklı yüzünü büyük bir tebessüm kaplarken, “Bizim için,” dedi.

“Harika, içeri gel.” Bir yere oturmasını işaret ettim. “Şarap kadehleri burada.”

“Hoş bir yer,” dedi gözleri etrafı tararken.

“Şey, biraz küçük ama benim için mükemmel. Bir yatak odam, mutfak ve banyom var, ihtiyacım olan her şey hepsi de bu zaten. Akşam yemeği yarım saate hazır olur; yani şarabı açabilirsin ve birer kadeh içebiliriz,” dedim kadehlerin yanındaki tirbuşonu göstererek.

Saxton odayı taramaya devam ederken başıyla onayladı. “Görüyorum ki çok düzenli birisin. Benim evimin bir çöplük olduğunu düşünmüş olmalısın.”

Güldüm. “Şey, dağınıklık içinde yaşayamam, eğer demek istediğin buysa. Her şeyin ait olduğu yerde durmasını severim.”

Saxton şarabın tıpasını açmaya başladı. “Yani sen kuralcı türden bir kadınsın.”

Kuralcı mı? Bu da ne demek oluyordu? İlk kez biri beni bu sıfatla adlandırıyordu. “Ee... hayır... ben tam olarak öyle demezdim.”

Saxton kadehleri doldururken güldü. “Bunu kötüleyici anlamda söylemedim ama bana saçlarını her zaman serbest bırakmayan türden bir kadın gibi geldin, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

Bunu düşünmek için duraksarken bana uzattığı kadehi aldım. “Ben öyle demezdim ve hayır, ne demek istediğini anlamadım.”

Saxton kadehinin kenarını benimkine değdirdi. “Anı yaşa. Kadehimi anı yaşamaya kaldırıyorum.”

Başımla onaylayıp bir yudum aldım.

“Sırf olsun diye bir şey yapar mısın hiç? Sırf canın istedi diye o anda eğlenmek için?” diye sordu.

Kanepede yanına otururken hoş bir akşam beklerken bunun terapistle bir seans gibi olmaya başlaması biraz sinirimi bozdu.

“Şey... ah... evet,” diye cevap verdim, zihnimi tarayıp öyle bir anımı bulmaya çalışırken. “Buraya taşınmak. Cedar Key’e taşınmak oldukça ani bir karardı.”

Saxton, “Öyle mi?” diye sordu. “Buraya daha çok annenle ilgili cevaplar bulmaya geldiğini söylemiştin. Yani buraya yerleşirken gerçekten belirli bir nedenin vardı.”

Bunu bir süre düşündüm. “Evet, haklı olabilirsin ama bu,

benim *kuralcı* olduğumu göstermez.” Bir anda bu kelime kulağıma çok kötü geldi.

Saxton elime uzanıp sıktı. “Seni üzmem istemedim. Sadece, bazen ipin ucunu koy vermek, gevşemek ve anın tadını çıkarmak iyidir.”

“Ah, yani üst üste yığılı gazeteleri etrafta bırakmak, ayak-kabıları ve giysileri her yere atmak mı demek istiyorsun? Bu beni daha az mı *kuralcı* yapar?”

Saxton başını geriye attı ve kahkahası odayı doldurdu. “Pes ediyorum! Aklımdaki tam olarak bu değildi.” Şarabından bir yudum aldı. “Annemi tanıyan birini bulabilme şansın oldu mu?”

Akıllı adam. Kesin bir tartışmaya doğru gittiğimiz için konuyu değiştirmek daha iyiydi.

Bir dilim peynir almak için uzanışını izlerken başımı iki yana salladım.

“Hayır. Örgü grubundaki kadınlara söyledim ama görünüşe göre kimsenin kafasında bir ampul yanmadı.”

“Birinin onu hatırlaması muhtemelen biraz zaman alacaktır. Bu senin için çok önemli, değil mi? Annenin buraya neden geldiğini öğrenmek?”

“Öyle. Bazı cevaplar bulsam bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yani, annem buraya geldi, yaz boyunca kaldı, Salem’e geri döndü ve hayat devam etti ama tam şurada hissediyorum ki,” dedim göğsüme hafifçe vurarak, “hikâyesini öğrenmem gerek. Bu sanki annemle olan ilişkimde hayatım boyunca kayıp parçaydı ve neden gittiğini bilirim belki bu onu daha iyi anlamama yardım eder.”

Saxton başıyla onayladı. “Demek istediğini anlıyorum ve bunu yapacak gücün olduğu için seni takdir ediyorum.”

Şaşkınlıkla, “Güç mü?” dedim. “Neden bazı cevaplar arayıp bulmanın güç gerektirdiğini düşünüyorsun?”

Bir yudum şarap aldı ve derin bir iç geçirdi. “Şey, çoğu zaman cevaplar pek hoş değildir ama sen bunu kabul ediyorsun ve yine de zorlamayı istiyorsun. Bu senin açından güç gerektirir.”

Tamam, yani bu adam kendini affettiriyordu. Benim kuralcı olduğumu düşünmüş olabilirdi ama aynı zamanda sahip olduğumdan hiç emin olmadığım bir gücümün olduğunu söyleyerek bana iltifat ediyordu.

Ayağa kalkarken sadece, “Teşekkür ederim,” dedim. “Şu güveç, fırından çıkmaya hazır. Bana beş dakika ver, sonra yemeğe otururuz.”

Saxton kadehindeki son yudum şarabını içti ve gülümse-di. “Leziz bir yemektir, Berkley. Teşekkür ederim. Her şeyi çok beğendim, sen de mükemmel bir aşçısın.”

Masadaki tabakları kaldırmak için ayağa kalkarken güldüm. “Pek sayılmaz. Sadece temel ev yemekleri. Şu tabakları kaldırayım da tatlıyla kahvemizi içelim.”

Saxton yardım etmek için ayağa kalktı ve peşimden ev-yeye geldi. “Ben kurulayayım,” dedi. “Kurulama bezlerin nerede?”

Mutfak işlerinde yardım etmeye gönüllü bir adam mı? Kendini kesinlikle affettirmişti.

“Ah, hemen şurada,” dedim dolabı işaret ederek. “Soldan üçüncü raf.” Güldüğünü duydum ve arkama döndüm. “Bir şey mi var?”

“Hayır. Yok.” Dolap kapağını açmıştı ve içine bakıyordu.

Neye baktığını gördüm. Her bir raf kurulama bezleri, havlular, masa örtüleri, bez peçetelerle mükemmelen düzenlenmişti; her biri düzgünce katlanmış, rengine ve boyuna göre dizilmişti.

Ben de kıkırdadım. “Hımm, bana senin bez dolabının böyle görünmediğini mi söylüyorsun?”

Cevap olarak bana doğru geldi, beni kollarına doğru çekti ve öptü. “Özel birisin,” dedi. “Çok, çok özel.”

“Ve sen de,” diye fısıldadım, “çok iyi öpüyorsun. Çok, çok iyi.”

Mutfağın temizlenmesi ve benim bademli kekimin ardından kahvemizi içerek yan yana kanepede oturuyorduk.

“Bu hoştu,” dedi Saxton. “Sadece yemek değil, seninle birlikte olmak. Arkadaşlığından çok hoşlanıyorum.”

Gülümsedim ve yüzünü daha iyi görebilecek şekilde yer değiştirdim. “Teşekkür ederim. Ben de seninle olmaktan hoşlanıyorum.”

Yüzündeki ifadenin ciddileştiğini gördüm. “Düşünüyordum da,” dedi, “belki kızımınla irtibat kurarım.”

Devam etmesi için sessizliğimi korudum.

Bir yudum kahve içti. “Muhtemelen Resa benimle uğraşmak bile istemeyecektir. Neden istesin? Otuz yıl oldu ve ben onunla irtibat kurmak için hiçbir girişimde bulunmamakla kalmayıp Muriel’in kocası tarafından evlat edinilmesine isteyerek izin verdim.”

Yumuşaklıkla, “Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın,” dedim.

Başıyla doğruladı. “Doğru ama bir çocuk bunu genellikle öyle görmez. Bunu kolaylıkla bir inkâr olarak görmüş olabilir.”

Haklıydı. O yaz annem beni büyükannemle bıraktığı için içimi kemiren bir terk edilmişlik duygusu yaşamamış mıydım?

“Yani, bilmiyorum,” dedi. “Onunla irtibat kurma konusunda karışık duygularım var sanırım. Sen nasıl hissederdin? Ya baban Vietnam’da öldürülmemiş olsa ve şimdi seninle irtibat kurmaya çalışsa?”

Derin bir nefes verdim. “Vay canına, bu senaryoyu daha önce hiç düşünmedim. Şey... ah, evet, sanırım onu tanımak isterdim. Bilirsin, ortak ilgi alanlarımız var mı, görünüşümüz benziyor mu, böyle şeyler.”

“Gerçekten mi?” Ayağa kalkıp gülümsedi. “Bunu bilmek iyi. Yani onca yıldır senden uzak olmasını affedebilirdin mi diyorsun?”

Ayağa kalktım ve kahve fincanlarını bırakmak için mutfağa yöneldim. “Şey, affetme konusunda pek emin değilim. Bu bazen başarması zor olabilir ama evet, en azından onunla tanışma ve yakından tanıma fırsatı hoşuma giderdi diye düşünüyorum.”

Saxton başıyla onayladı. “Haklısın ve belki ardından affediş gelir.”

“Bir kahve daha?” diye sordum.

“Bu çok iyi olur. Bu arada, kahve mükemmel.”

İki fincan daha kahve doldururken gülümsedim. “Kendi çekirdeklerimi öğütüyorum,” dedim, oturma odasına geri dönerken.

Saxton güldü. “Tahmin etmeliydim. Bu nedir?” diye sordu duvarımda asılı duran yuvarlak vitray camı işaret ederek. “Yıl Çarkı, değil mi?” Cebinden okuma gözlüklerini alıp daha iyi görmek için yaklaştı.

Yanına gidip arkasında durarak kahve fincanını uzatırken, “Ne olduğunu bilmene şaşırdım,” dedim.

“Unuttun galiba. Ben İngilizim. 1950’lerde ve 60’ların başında modern cadılık orada popülerleşmişti. Bu oldukça hoş bir parça.”

Yeryüzünün yıllık mevsimlerinin dönüşümünü anlatan mavi, altın ve diğer renklerin zengin tonlarına baktım.

“Bu, annemindi. Benim dışımda Berkeley’deki öğrenciliğinden geri getirdiği nadir şeylerden biri de buydu.”

“Bir keresinde çalınan bir Yıl Çarkı ile ilgili bir gizem romanı yazmıştım; yani bunlarla ilgili epey araştırma yaptım. Hatırladığım kadarıyla bunlar yıl boyunca Sabbatlar* olarak bilinen sekiz festivali gösteriyor. Bu terim de Yahudilik, Hristiyanlık ve İbranilik kökeninden kaynaklanıyor.”

Bilgisinden etkilenerek, “Bu doğru,” dedim. “Festivallerin Kelt ve Alman Hristiyanlığı öncesi bayramlar olarak kendi tarihi kökenleri var.”

Saxton, çarkın yaz ortası kısmına, camın üzerinde 19-23 Haziran’ın işaretlendiği yere dokunmak için bir parmağını uzattı. “Yılın dünyaya geldiğim zamanı,” dedi.

“Gerçekten mi? doğum günün hazıranda mı?”

“Yirmi haziran, yaz gündönümü. En azından bu yıl öyle ama çoğunlukla gündönümü yirmi bir hazirandadır. Yıl Çarkı’na her zaman hayranlık duymuşumdur. Zamanı döngüsel ve doğumun, yaşamın ve ölümün insan hayatında yaşanan ilerleme olarak gösteriyor.”

Başımla onayladım. “Ve bu, mevsimlerin ilerlemesinde yankılanıyor.”

Saxton gözlüklerini çıkarıp arkasına döndü. “Yani sen... din olarak modern cadılığı mı uyguluyorsun?”

* Mevsim değişikliği nedeniyle paganlar ve cadılar tarafından yapılan sekiz festivalden her biri. (ç.n.)

Cevap vermeden önce omuz silktim. “Pek sayılmaz, gerçi bakış açıları ve teorilerinin bazılarını inanıyorum.”

Bir yudum kahve içip başını salladı. “Peki, annen? Bunu Kaliforniya’dan geri getirdiğine göre belli ki aynı bakış açısına sahip olmalı?”

“Öyleydi, büyükannem de öyle.”

“Yani organize edilmiş bir dinle büyütülmedin?”

Güldüm. “Ah, büyütüldüm. Sekiz yıl boyunca Katolik kilisesine ve hatta Katolik okuluna gittim ama liseye geldiğimde üçümüz de gitmeyi bıraktık. Neden olduğundan pek emin değilim. Tek bildiğim, dini olmaktan çok ruhani olmaya doğru savrulduğumuz. Büyükannem yağmurlu veya güneşli dinlemez, her gün Derby Rıhtımı’na giderdi. Oradaki denize nazır banklardan birine otururdu ve bunun onun *kilisesi* olduğunu iddia ederdi.”

Saxton gülümsedi. “Büyükannen bilge bir kadınmış gibi görünüyor.”

İçimi güçlü bir hasret duygusu sararken, “Öyleydi,” dedim.

Saxton saatine bir göz attı ve kahvesinin son yudumunu içti. “Gitmekten gerçekten nefret ediyorum ama korkarım Lola’yı dışarıya çıkarmak için gitmek zorundayım. Bu akşamdan çok memnun kaldım, Berkley. Hem de çok. Sen sadece özel değilsin; bence sende henüz keşfedemediğim bir miktar gizem var.”

Onu kapıya doğru geçirirken güldüm. “Ah, bundan pek emin değilim.”

Ellerini yüzümün iki yanına koyup beni öptü. Ensesini kavramak için ellerimi uzatırken onun da benim olduğumu düşündüğü kadar özel olduğunu biliyordum.

12

Chloe kapıyı çaldığında eşyaların sonuncusunu piknik sepetine koyuyordum.

Kızarmış tavuğun, bisküvilerin ve brownilerin üzerine patates salatası ve lahana salatasını yerleştirirken, “İçeri gel,” diye seslendim.

Onun güldüğünü duyunca başımı kaldırdım. “Ne oldu?”

“Tanrım. Atsena Otie’ye sadece öğle yemeği için gidiyoruz, değil mi? Görünüşe bakılırsa yanına bir hafta yetecek kadar yiyecek alıyorsun.” Kendi piknik sepetini kaldırdı. “Benim getirdiğim yemekle de birleşince muhtemelen daha uzun süre hayatta kalırız.”

Ben de onunla birlikte güldüm. “Şey, Saxton’ın iştahının iyi olduğunu biliyorum ve Doyle da belki iştahlıdır. Yani yemeğimizin bitmesini istemeyiz.”

Chloe sepetini masanın üstüne koydu. “Ben öyle bir ihtimal olduğunu düşünmüyorum. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Mutfağa bir göz attım. “Hayır, sanırım her şey tamam.”

“Harika. Hadi şunları golf arabasına yükleyelim ve yat limanına gidelim.”

Chloe park alanına girer girmez tombaz kayıktaki Saxton’ı gördüm. Piknik sepetlerimizi kaptık ve kızağa giden yürüyüş yoluna yöneldik.

Bize yardım etmek için elini uzatan Saxton, “Selam,” diye seslendi. “Güverteye hoş geldiniz.”

Doyle kutu gazozları ve su şişelerini yerleştirmekte olduğu soğutucunun yanında dikilerek, “Günaydın,” dedi. “Tekne gezisi için harika bir gün. Siz kızları North Key’e, hava alanına doğru götürüp oradan da öğle yemeği için Atsena Otie’ye geri getirebilirim diye düşündüm.”

Güneşliğin altındaki deri kaplı oturağa yerleşirken, “Kulağa harika geliyor,” dedim.

Chloe, “Kesinlikle öyle,” dedi. “Ve beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Saxton tekneyi kızağa bağlayan halatı çözerken Chloe yanıma oturdu. Doyle dümenin önüne oturup motoru çalıştırdı. Tekneyi ustalıkla çevirdi ve burnunu kanala doğru yönlendirdi. Köprünün altından kanala doğru yol alırken rüzgâr saçlarımı savurdu ve güneş tenimi ısıttı.

Doyle hızlanarak yola koyuldu ve ben suyun ötesindeki memleketime doğru baktım.

Saxton, “Bu açıdan bakılınca farklı görünüyor, değil mi?” dedi.

Birinci Cadde’deki evini görünce başımı salladım ve şu an boş duran Beachfront Motel’in etrafında bir yay çizdik.

Motel, ülkemizin kötü giden ekonomisinin bir başka örneği idi. Faraway Inn'in konukları çardakta oturuyordu ve biz tekneyle geçerken el salladılar.

Doyle oturağının yerini bizimle yüz yüze gelecek şekilde değiştirdi. North Key'de güzel bir sahil var. Orada biraz duracağız.”

Soluma doğru baktım. “Şurası Seahorse Key değil mi?” diye sordum. “Orada da durabilir miyiz?”

Doyle başını iki yana salladı. “Korkarım hayır. Orası vahşi yaşam sığınağı ve kuş koruma alanı. Adanın etrafında doksan küsur metrelik tampon bölge var ve 1 Mart'tan 30 Haziran'a kadar halka kapalı. Bu, insanların yuva yapan kuşları rahatsız etmesine engel oluyor.”

“Bu gerçekten harika,” dedim. “Ama ya oradaki deniz feneri? Kimse kullanmıyor mu?”

Doyle bana, “Ah, hayır, kullanılıyor,” diye bilgi verdi. “Deniz feneri 1951'den beri Florida Üniversitesi'ne kiralık. Seahorse Key Liman Laboratuvarı'nın bir parçası olarak kullanılıyor. Deniz fenerinin kendisi de altı yatak odalı ve yirmi altı ranzalı bir öğrenci yurdu olarak hizmet veriyor. Şuradaki tekne iskelesini görüyor musun?”

Doyle'un işaret ettiği yere baktım ve başımı salladım.

“Laboratuvar oranın yakınına kurulu.”

“Ekimdeki bir hafta sonunda Deniz Ürünleri Festivali sırasında halka açılıyor,” dedi Saxton. “Belki sonbaharda Doyle bizi oraya götürür?”

Doyle başıyla onayladı. “Evet, bunu yapabiliriz. Ziyaret etmeye kesinlikle değer.”

“Harika,” dedim ve Doyle'a gülümsedim. Bu adamı sevmiştim. Rahat bir havası vardı ve Saxton'ın onun dostluğundan neden hoşlandığını anlıyordum.

Doyle tekneyi sahile çektikten sonra dördümüz de North Key kumsalında gezmek için indik. Savrulan dallar, deniz kabukları ve dalgaların getirdiği diğer şeyleri arayarak hayli zaman geçirdik. Tekneye dönüş yolunda Chloe, Saxton ve Doyle yollarına devam ederken ben tuzlu havayı içime çekmek için bir süre durdum. Meksika körfeziyle çevrili bu bariyer adada bulunmanın ilkel bir yanı vardı. Başımı kaldırıncı gökyüzünden geçen pofuduk beyaz bulutları gördüm ve bir anda yoğun bir şekilde annemin varlığı hissine kapıldım. Bir an gözlerimi kapadım ve annemin ruhunun beni sarmaladığını hissettim. Annem dört ay önce öldüğünden beri böyle bir duyguyu ilk kez yaşadığım için bana tuhaf geldi. Gözlerimi açınca Chloe ve Saxton'ın tekneye bindiklerini ve Doyle'un yanlarında beni beklediğini gördüm.

Ona doğru hafif bir tempoyla koştum ve yüzündeki tebessümü gördüm. "Burayı sevdin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Kendimi neredeyse ıssız bir adada gibi hissettim. Burası huzur dolu ve sakin bir yer."

Başıyla onayladı. "Aynen öyle," dedi tekneye yönelmeden önce.

Atsena Ostie'ye vardığımızda dördümüz de acıktığımız konusunda hemfikir olduk. Doyle tekneyi kıyı boyuna konumlandırdıktan sonra Chloe ve ben masayı tabaklarla ve yiyeceklerle doldurma işine koyulduk.

Omzumda Saxton'ın kolunu hissettim ve tekne hafifçe sallanırken gülümsedim.

"Pekâlâ, siz iki hanım, böyle yemekler getirdiğiniz sürece biz denizcilere her zaman katılabilirsiniz."

Doyle masaya su şişelerini koydu ve başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Bu gerçekten iyi görünüyor ve yemeğimiz bitince Saxton'la birlikte sizi adada dolaşmaya çıkaracağız."

Tabağımı dengede tutmaya çalışırken Saxton'ın yanına oturdum. "Burada dolaşmak güvenli mi?"

Doyle güldü. "Şey, elbette yılanlar var ama bir yürüyüş yolu var ve ondan ayrılmayacağız."

Chloe, "Bu benim de Atsena Otie'ye ilk gelişim," dedi. "Burada bir mezarlık olduğunu duymuştum."

"Var. Küçük bir mezarlık ama hâlâ birkaç taş duruyor. Faber Kalem İmalathanesi'nin kalıntıları da var. 1880'lerde zirve yaptığı sırada imalathanede yaklaşık yüz kişi çalışıyordu."

Bir parça tavuk ısırp başımı salladım. "Ah, bu konuda bir şey okumuştum. Kitapçıdan Cedar Key tarihi hakkında bir kitap aldım. Sen harika bir tarihçisin, Doyle. Saxton bana senin burada doğup büyüdüğünü söyledi."

"Aslında Bronson'da doğdum ama daha bebekken bizimkiler Cedar Key'e gelmiş. O zamandan beri buradayım. Annemle babam Dock Caddesi'nde bir restoran işletirdi. Babamla ikimiz balıkçıydık ve müşteriler için tüm balığı ve deniz ürünlerini biz sağlardık."

"Ada o zamandan beri çok değişti mi?" diye sordu Chloe.

"Ah, pek fazla değil. Elbette diğer Florida adaları gibi değil," dedi Chloe'ye ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ve sen de aslen Salem, Massachusetts'tensin, değil mi? Ailen hâlâ orada mı?"

"Hayır, korkarım ben son kalanım. Büyükkannem öleli bir yıldan fazla oldu, kasımda da annem vefat etti."

Su şişesini başına dikmeden önce başını evet anlamında salladı. "Seni buraya ne getirdi? Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Cedar Key'e ilk gelişim geçen ilkbahardaydı. Yerleşmek için küçük bir kasaba arıyordum." Doyle'un başka bir

şey söylemesini bekleyerek bir lokma patates salatası aldım ama söylemeyince konuşmaya devam ettim. “Geçen yıldan önce buraya hiç gelmemiştim... ama annem burada bulunmuştu.” Devam edip hikâyemi bir kez daha paylaştım.

Bitirdiğimde Doyle bir süre sessiz kaldı. “Anlıyorum. Peki, bu konuda ne hissediyorsun?”

“Buraya gelip beni yanma almaması hakkında mı demek istiyorsun?”

“Sana buraya *neden* geldiğini asla söylememiş olması hakkında demek istiyorum.”

Omuz silktim. “Sebebinden hiç bahsetmemeye elbette hakkı vardı. Bunu anlıyorum ama bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor.”

“Ve bunca yıl sonra bunlara bir anlam vermeye mi çalışıyorsun?”

“Sanırım öyle,” dedim ama içimde Doyle Summers’ın beni bir züppe olarak gördüğüne dair uzak bir his uyandı. “Sen olsan öğrenmek istemez miydin? Bazen bilmemek kırgınlık yaratıyor.” Sesimdeki savunmacı tonu fark ettim.

Başıyla onayladı. “Çok doğru. Seni yargılamıyorum. Sadece merak ettim.”

Chloe, Atsena Otie hakkında başka sorular sorarak konuyu etkin bir biçimde değiştirdi ama Doyle beni acaba fazla kurcalamamam mı gerek diye merak eder halde bırakmıştı.

O gün öğleden sonra Doyle tekneyi yat limanına doğru geri çevirdiğinde şüphelerim kaybolmuştu. Mümkün olursa annem hakkında bulabileceklerimi ve neden Cedar Key’e kaçtığını öğrenecektim. Kuvvetle hissediyordum ki eğer bilmem gerekiyorsa gerçek ortaya çıkacaktı ve şimdilik elimden gelen tek şey olayları akışına bırakmaktı.

Sevdiğim insanların eşliğinde harika bir gün geçirmiştik ama günün en önemli kısmı marinaya döndüğümüz ve Saxton'ın beni cuma akşamı yemeğe davet ettiği zamandı.

“Seni yedi civarında alırım,” dedi. “Önce birer bardak şarap içmek için Black Dog’a gideriz, sonra da Island Room’a yürürüz. Sence uygun olur mu?”

Uygun mu? Uygun dan öteydi. “Mükemmel,” dedim, Chloe'nin yanına oturmak üzere golf karta binerken.

13

Sonraki ay Sanat Festivali'nin olduğu hafta sonu gelinceye kadar örgü grubundaki kadınlar satılmak üzere elli kaşkol örmeyi başarmıştı ve her bir kaşkol satıldı, ki bu da bize, Leigh Sallenger ve iki kızı Paula ve Paige'e verilmek üzere tam bin dolar bıraktı.

Paula'yı işe Monica aldığı için perşembe akşamı onları yün dükkânına davet etme işini de Monica'ya bırakmaya karar verildi. Monica onlara sadece örgü grubunun bir sürpriz yapacağını söyledi.

Leigh iki kızıyla beraber geldiğinde hepimiz toplanmıştık. Bir araya toplanan kadınların sayısı karşısında yüzündeki şaşkınlık ifadesi, neler olduğu hakkında hiç fikri olmadığını anlatıyordu.

Dora onları bir tebessümle, “İçeri gelin, içeri gelin,” diye karşıladı, sonra odada dolaşarak bizi tanıttı.

“Öncelikle,” dedi Dora, “size Cedar Key'e resmi olarak hoş geldiniz demek istiyoruz. Durumunuzdan haberdarız ve

bunun finansal açıdan sizin için zor olması gerektiğini biliyoruz; bu yüzden sizin için para toplama işini görev edindik. Hepimiz kaşkollar ördük ve bunları Sanat Festivali'nde sattık.”

Leigh'nin yüzündeki ifade şaşkınlık gösteriyordu.

“Doğru,” dedi Chloe, zarfı Leigh'ye uzatarak. “Bu da satışların miktarını gösteren belge. Umarız bu, geçim masraflarınıza biraz yardımcı olur.”

Leigh zarfa uzanırken ve açarken sessizliğini korudu, çeki görünce gözyaşlarına boğuldu.

Paula ve Peige, annelerinin omzunun üstünden baktılar, sonra annelerinin gösterdiği şaşkınlık ifadesiyle bize döndüler.

Chloe bir kâğıt mendil uzatırken Dora bir kolunu Leigh'nin omzuna koydu.

Leigh kendine çekidüzen vermeye çalışarak, “Aklım başımdan gitti,” dedi. “Bence bu birinin benim için yaptığı en güzel şey.” Burnunu sildi ve cılız bir tebessüm gösterdi. “Ama... henüz beni gerçek anlamda tanımıyorsunuz bile. Neden böyle nazik bir şey yaptınız?”

Dora güldü. “Şey, bizim yaptığımız şey bu, sanırım. Daha azma sahip olanlara göz kulak olmaya çalışırız. Seni çok iyi tanımasak da biraz yardımın işine yarayacağını biliyoruz. Çok fazla değil ama biraz yardımcı olacağını umuyoruz.”

“Ah, Tanrım. Bunun ne kadar işime yarayacağını ve size nasıl minnettar olduğumu bilemezsiniz. Paula'ya son senesinde okulu bırakmasın diye yalvardım ama ısrar etti.” Leigh kızının eline uzandı ve tutup sıktı. “Boşanmam yüzünden korkarım iki kızım da acı çekti ama kendimize yeni bir hayat kurma konusunda kararlıydık.”

Chloe, “Görünüşe bakılırsa bunu yapacaksınız,” dedi. “Boşanmak asla kolay değildir ve bazıları için daha da zor olabilir ama duyduğuma göre Pickled Pelican’da garson olarak işe girmişsin.”

Leigh başıyla onayladı. “Evet, bunun için müteşekkirim ve kesinlikle işime yarıyor. Paula yakında mezuniyet diplomasını almak için derslere başlayacak ve işler yolunda giderse belki üniversite diploması için Santa Fe Bölge Üniversitesi’ne devam edebilecek.”

“Ah, bu harika,” dedim. “Hangi dalda uzmanlık yapmak istediğine karar verdin mi?”

Paula utangaçça gülümsedi. “Şey... çocuk eğitimi dalını düşünüyorum. Annem belki de...” Sanki bir haberi paylaşmak için izin istemiş gibi Leigh’ye doğru bir bakış attı ve baş onayı aldı. “Annem mümkün olursa adada gündüz bakımevi açmayı istiyor.”

Monica, “Ah, bu mükemmel olur,” dedi. “Beni kaydedin. Üçüzlerimle ilk müşteriniz olurum.”

Odadakiler kahkahaya boğuldular.

“Ne olacağından emin değilim ama amacım bu. Bu, yapmaktan zevk alacağımı bildiğim bir şey ve umarım kasabaya da katkısı olur. Paula da yardımcım olur.”

“Eminim böyle bir hizmet, kasabadaki çocukları olan birçok genç çift için çok faydalı olur. Ekonominin kötü olması yüzünden aile gelirine katkıda bulunmak isteyen birçok genç anne tanıyorum ama çocuklarına bakacak kimseleri yok.” Dora, Leigh’nin omzuna hafifçe vurdu. “Yani aferin size ve bunun gerçekleşmesi adına sizin için yapabileceğimiz bir şey olursa sadece haber ver.”

Leigh, “Çok teşekkür ederim,” dedi, elinde tuttuğu çekle gözlerindeki yaşlar parlarken. “Bunun için de teşekkür

ederim. Umarım ne kadar müteşekkîr olduğumu biliyordunuzdur.”

Dora başını sallayıp gülümsedi. “Tamam, şimdi sosyalleşme zamanı. Kendinize servis alın, hanımlar,” dedi ve arkasında duran, üzerinde çeşitli kekler, kurabiyeler, kahve ve çay olan masayı işaret etti.

Dora’nın limonlu kekinden bir parça ve kahve aldıktan sonra, odadakiler sohbete dalmışken kanepede Leigh’nin yanına oturdum.

“İki harika kızın var. Paula iş aramak için çikolata dükkânıma gelmişti ve ona verecek işim olmaması kendimi kötü hissettirmişti.”

“Ah, sen çikolata dükkânının sahibisin. Peige için eve gönderdiğin çikolatalara çok teşekkür ederim. Bu ikramı gerçekten çok sevdi. Ayrıca, evet, kızlarım harikadır. Onlarsız ne yapardım, bilmiyorum. Ne kadar zor olsa da eski kocamdan uzaklaşmakla doğru bir karar verdiğime inanıyorum.”

Kendi annemi ve babamla evlenmeme kararını düşündüm. Sebebinin ne olabileceğini bir kez daha merak etmekten kendimi alamadım.

Leigh, “Bir eşe karşı fiziksel taciz, evlilikte asla katlanamayacağım tek şey,” dedi. “Bu tacizin kolaylıkla kızlara yönelebileceğini biliyordum. Tek seçeneğim ayrılıp boşanma davası açmaktı.”

Ben hâlâ kadınların karşı karşıya kaldıkları zor kararlara ve bir şekilde çoğunun doğru kararı verip ilerleyecek gücünün olmasına hayret ediyordum.

Elini okşamak için uzandım. “Ve kesinlikle doğru olanı yaptın,” diye ona güvence verdim.

Yün dükkânından eve yürürken derin bir iç çektim. Akşam güzel geçmişti, Leigh Sallenger ve iki kızını tanımak da çok hoştu. Ayrıca birine destek olabilmenin verdiği tatmin duygusu da vardı.

Daireme girince Sigmund tarafından karşılandım.

“Selam, dostum.” Onu kucağıma almak için eğildim. “Sen çok yakışıklı bir çocuksun.”

Sigmund’u kanepeye koydum ve dolaptan bir şişe su almak için mutfığa gittim. Oturma odasına dönerken büfede duran küpe bakış attım ve yuvarlak çalışma masasına yaklaşıp kartpostalların durduğu teneke kutuyu çıkardım.

Kanepeye oturup kartpostalları incelemeye başladım. Bazılarının ön yüzünde Dock Caddesi’nin resmi vardı, kırk yıldan sonra büyük oranda aynı görünüyordu. Bir tanesinin arkasını çevirdim. Büyükannemden annemeydi. Adres şöyleydi:

JW PO Box 456 Cedar Key, Florida.

Berkley iyi, umarım sen de öylesindir.

Bu yaz dükkâna gelen turistler beni çok meşgul ediyor.

İkimiz de seni özledik.

Sevgilerimle.

Epey genel bir mesajdı. Diğerlerinin çoğu benzer cümleler içeriyordu. Hiçbirinde selamlama veya imza yoktu ama elyazısı büyükanne aitti ve karşılıkların da ondan olduğuna şüphe yoktu.

Annemi özlemiş miydim? Cevabın evet, özlediğim yö-

nünde olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Büyükanne-
annemin nerede olduğunu sorduğuma dair bulanık anılar ha-
tırladım. Bunun cevabı asla gelmemiştir. Onun yerine bana,
“Yakında dönecek,” cevabı verilmişti. Ama *yakında* uzayıp
annemsiz geçen koca bir yaza dönüşmüştü ve hâlâ içimi ke-
miren sancı ve yalnızlık duygusu buydu.

Annemin gönderdiği bir başka kartpostal aldım.

*Sevgili anneciğim, ben iyiyim. Beklenebileceği kadar iyiyim.
İnsanlar bana karşı nazık. İşim iyi gidiyor.
İkinizi de çok seviyorum.
“J”*

Mesaj, bir tür sıradan gizli şifre gibiydi. Daha fazla bilgi-
si olmayan biri için bunun asıl anlamını deşifre etmek zordu
ama bu sefer okuduğumda birden, iki şey fark ettim: Bek-
lendiği kadar iyiyim? Bu ne demekti? Her şeyin iyi olma-
dığını belirtmesine ne neden olmuştu? Bir de gerçekten bir
işten bahsettiğini fark ettim. Cedar Key’de yaşarken çalışı-
yordu ama nerede? Kim için?

Derin bir iç şektim ve bir yudum su daha içtim. Annemin
bulmacasını çözeceğimi düşünmekle delilik mi ediyordum?
Belki ama içimden gelen bir his bana devam etmemi söylü-
yordu. Cevaplar bulmak için elimden geldiğince çabalama-
ya devam etmemi ama aynı zamanda bulacağım cevapların
ne işime yarayabileceğini tam olarak anlamıyordum.

Kartpostalları yerine koyarken telefonum çaldı ve Sax-
ton’ın sesini duyduğumda yüzümden bir tebessümün geçti-
ğini hissettim.

“Selam, Berkley. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur.”

“Hiç de değil. Ne var ne yok?”

“Şey... seninle bir şey paylaşmak istedim. Bu akşam şansımı denedim. Kızıma mektup yazdım.”

Sesindeki güvensizliği duydum. Ona, “Bence bu iyi bir şey,” dedim. “Adresini buldun mu?”

“Tam değil, mektubu Resa’ya ama Muriel’in bendeki adresine yolladım. Kızımıza teslim edeceğini umuyorum.”

Kulağa aptalca gelse de üzerimden incecik bir kıskançlık geçti. Kızıyla irtibat kurması bir şeydi ama bunu gerçekleştirmek için eski karısını araç olarak kullanmak zorunda mıydı?

Anlık kıskançlığı bir yana iterek, “Bence bu harika, Saxton,” dedim, “ayrıca Resa’dan cevap olarak sıcak bir mektup almanı gerçekten umuyorum.”

“Ben de. Hey, yarın akşam yemekte bana katılma ihtimalin var mı? Canım Blue Dessert’taki muhteşem Meksika dürümlerinden çekiyor.”

“Ah, kahretsin. Yarın akşam yün dükkânında Grace için sürpriz bir güle güle partisi var. Üzgünüm.”

“Anlıyorum,” dediğinde sesindeki hayal kırıklığını duyduğuma emindim. Aklımda bir düşünce belirdi.

“Hey, bir fikrim var. Sana ve Doyle’a bizi tekne gezisine götürdüğünüz için teşekkür olarak bir akşam yemeği ikram etmek istiyordum. Sen ona önümüzdeki cuma akşamı boş mu diye sor, ben de Chloe’ye, ne dersin? Abartılı bir şey değil ama eğlenceli olabilir.”

Şimdi sesinde belirgin bir mutluluk tınısı vardı. “Harika fikir. Yarın Doyle’la buluşurum ve konuştuktan sonra seni ararım.”

Her zamanki ritüelimle yatmaya hazırlanırken tebessüm ettiğimi hissettim. O yaz annem beni bıraktığından beri ilk kez, onun gizemlerini asla keşfedemesem bile bu adaya gelişimin bir başka nedeni olabileceğini düşündüm.

14

Cedar Key’e mayıs ayı hem görüş hem de koku duyularına dokunarak geldi. Parlak renkli çiçekler ve ağaçlar, denizin alçılmasıyla açığa çıkan istiridye kokularına karışan tatlı kokularıyla tomurcuklanıyor ve çiçek açıyorlardı. Yerel halk buna *Cedar Key parfümü* adını vermişti. Denize açılmış daha fazla tekne görünüyordu. Sabahın erken ve akşamın geç saatlerinde, adanın diğer zamanlardaki sessizliğini hava botlarının sesi deliyordu.

Cedar Key’de geçirdiğim sadece iki aydan sonra kendimi gerçekten *evimde* gibi hissetmeye başlıyordum. Hayatımda ilk kez aidiyet duygum vardı. Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi, kendi elementimdeymişim gibi bir duyguydu bu.

Bunu oluşturan birçok unsur vardı. Halkın bana karşı sergilediği sıcaklık ve beni aralarına kabul etmeleri. Hem yün işindeki hem de çikolata dükkânındaki başarımlar ama hepsinden çok Saxton’ın bana gösterdiği ilgi ve düşkünlük. Onunla

olmak doğruymuş gibi geliyordu. *Kolaydı*, ki bunu önceki ilişkilerimde her zaman hissetmezdim. Saxton’layken bunu yürütmek için bir çaba harcamam gerektiğini hissetmiyordum. Kendiliğinden ilerliyordu. Şu *kendin ol* sözü aklıma çok geliyordu ve belki de ilk kez kendim gibi olduğumu fark etmeme yol açıyordu, ki bu iyiydi.

İçim tatmin duygusuyla dolu olarak postaneye gitmek için yolum üzerindeki İkinci Cadde’ye yöneldim. Raylene Samuels’in bana doğru geldiğini görünce içimdeki o hoşnutluk duygusu bir anda yok oldu.

“Bugün açıksın, değil mi?” diye sordu.

“Korkarım değilim. Pazartesileri ve salıları kapalıyım. Yarın açılacağım, Raylene.”

Sözel bir taciz fırtınasıyla karşılaşacağıma öyle emindim ki sadece burun çekiş ve orta şiddette bir cevapla karşılaşınca şaşırdım.

“Ah,” dedi. “Şey, evet, sanırım izin günlerinin olması gerekir. Tamam, o zaman. Çikolatamı yarın sabahın erken ve parlak saatinde aramaya gelirim.” Bunu söyledikten sonra yürüyüp gitti.

Başımı iki yana sallayıp gülümserken kaşlarımın kalktığını hissettim. Yüksek sesle “Belki de onun için hâlâ biraz umut vardır,” dedim.

Cedar Key’de yaşayan herkes, postanenin her sabah saat on civarında toplanma yeri olduğunu bilirdi ve bu sabah da bir istisna değildi. İçeriye girdim ve baş selamı vererek, merhabalar dağıtarak kalabalığın arasından kendi posta kutuma gittim. Kilidini açınca Grace ve Lucas’tan gelen kartpostalı görmek beni memnun etti. Kartın ön yüzünü Eyfel Kulesi süslüyordu. Postamın geri kalanını toplayıp İkinci Cadde’ye geri döndüm ve kahve dükkânına gittim.

Suellen beni, “Selam,” diye karşıladı. “Her zamankinden mi?”

Mektupları incelemeye başlayarak masalardan birine otururken, “Bu harika olur,” dedim. Paris’ten gelen kartpostal bana Grace ve Lucas’ın Işıklar Kenti’ne ulaştıklarını, yaz için yerleşirken harika zaman geçirdiklerini anlatıyordu.

Suellen, *lattemi* önüme koyduğunda kartpostalı ona uzattım. “Ah, ne kadar hoş,” dedi. “Dün sabah Grace beni aradı. Onu şimdiden özledim ama gitmelerine çok seviniyorum.”

Başımla onayladım. “Biliyorum. Ben de. Hayatının aşkıyla beraber orada olmak harika bir duygu olmalı.”

Suellen güldü. “Bilemem.”

“Sen Tampa’da yaşayan biriyle çıkmıyor musun?”

“Ah, Mitchell mi? Evet, bir süredir çıkıyoruz ama o orada, ben buradayken bu geçici bir tür ilişki. Onun Tampa bölgesinde köpek bakım işletmesi var; bu yüzden sık sık uzaklaşması zor. Benim de işim burada.” Suellen omuz silkti. “Hey, her şeyi olduğu gibi seviyorum. Bana uyar.”

“Ne sana uyar?”

Dönünce bize katılmakta olan Chloe’yi gördüm.

“Günaydın,” dedim. “Bir sandalye çek.”

“Teşekkürler. Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye sordu karşıma otururken.

“Benim aşk hayatımdan,” dedi Suellen. “Berkley’ye, Mitchell’le aramızdaki şey her neyse bana uyar, diyordum.”

Chloe güldü. “Evet, demek istediğini anlıyorum. Ben ve Cameron da aynıyız. Hoş bir adam, gerçekten, onunla geçirdiğim zamandan zevk alıyorum ama...”

“Ama?” diye sordum.

Chloe bir tutam saç kulağının arkasına ittirdi. “Ama ha-

lihazırdaki durumumuzdan gayet memnunum. Akşam yemekleri veya etkinliklerde eşlikçi ama her şeye çok dahil olmadan.”

Başımı evet anlamında salladım. Onlarla tamamen hemfikir olmam gerçeğine rağmen benim de Saxton’la istediğim şey bu mu, eşlikten daha fazlası değil mi diye merak da ettim.

Chloe, “Bana sade bir kahve verir misin?” dedi. “Bu sabahki kotamı doldurmadım.”

Suellen güldü. “Hemen geliyor.”

Chloe bana, “Günün geri kalanı için planın ne bakalım?” diye sordu.

“Ah, her zamanki gibi. Dairemi ve dükkânı temizleyeceğim. Biraz yün eğireceğim. Belki örgü de örерim. Ah, neredeyse unutuyordum. Saxton ve Doyle’a tekne gezisi için teşekkür babında bu cuma evimde küçük bir yemek veriyorum. Umarım sen de gelebilirsin.”

“Cuma akşamı mı? Elbette. Beni say. Doyle hoş bir adam, değil mi? Şimdiye kadar bir kadının onu kapmış olması gerekirdi diye düşünürsün. Kaç yaşında, biliyor musun?”

Güldüm. “Çok cana yakın biri. Sanırım yetmişlerinin başında. Neden? Onda gözün mü var?”

Başını iki yana sallarken gülme sırası Chloe’deydi. “Hayır, hayır. Benim değil. Cameron’la olan beraberliğimden memnunum. Ben sadece Doyle’un hayatında bir kadın arkadaşının olmamasına şaşırıyorum.”

“Şey, Saxton ‘herkesin bir hikâyesi vardır,’ der; bu yüzden eminim Doyle’un da vardır.”

Chloe gülümsedi. “Evet, bu kulağa tam yazar Saxton gibi geliyor. Bahsi geçmişken, onun kitaplarından birini okudun mu? Gerçekten iyidirler.”

“İlkini okudum ve çok beğendim ve aslında birazdan gidip ikincisini de alacağım.”

Kahvemi ve Chloe’yle sohbetimi bitirince kitap dükkânına gittim ve tezgâhın arkasındaki Corabeth’i gördüm.

Başını kaldırıp gülümsedi. “Günaydın, Berkley. Özellikle aradığın bir şey var mı?”

“Evet, Saxton’ın ikinci romanı.”

Kitap raflarından birine gidip işaret etti. “Hepsi de burada.”

“Teşekkürler. Kitap dükkânı işletmekten memnun musun?”

Corabeth’in yüzü aydınlandı. “Ah! Bayılıyorum. Bilirsin, genç kızlığımdan beri küçük kitap dükkânlarının çok sevdiğim bir yanı vardı.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ve bu dükkân da özellikle hoş bir yer.”

Corabeth başıyla onayladı. “Öyle. O elektronik kitapların çok uygun olduğunu ve basılı kitaplar için gereken yerden tasarruf ettiklerini anlıyorum ama benim için elimde tuttuğum kitabın verdiği hissin yerini hiçbir şey tutamaz.”

“Aynı hissi paylaşıyorum,” dedim ve Lacey Weston romanlarının sergilendiği masayı gördüm. “Bu sergi yüzünden Raylene seni çileden çıkarmıyor mu?”

“Aslında hayır. Dün uğradı, masaya baktı, burnunu çekti ve aldırmayıp sipariş ettiği kitabın gelip gelmediğini sordu.” Corabeth güldü ve başını iki yana salladı. “Sanırım o zavallı yazarın yasaklanması için elinden geleni yaptı ama bu dükkânda işe yaramadı. Büyük ihtimalle yanıldığımı biliyorum ama son zamanlarda biraz yumuşamaya başladı. Bunun sebebinin ne olduğunu merak ediyorum.”

“Tuhaf. Bu sabah onunla karşılaştım ve yaklaşımı beni memnuniyetle şaşırttı. Gerçekten beklediğim kadar hırçın değildi.”

O gün öğleden sonra mutfağımda saksı bitkimi kırparken Corabeth'le olan sohbetimi hatırladım, ki bu da bana Salem'deki çikolata dükkânına gelen müşterileri hatırlattı. Yaprakları küçük parçalar halinde doğrarken dükkânımıza gelen düzenli müşterilerden bazılarını düşündüm.

Bayan Potaski, dükkânımızı haftada iki kez ziyaret eden Polonyalı bir kadındı. Bir sabah heyecanla gelip büyükanneme, kocasını huysuz bir bunaktan çok hoş bir kocaya dönüştürenin çikolata cadı şapkaları olduğunu keşfettiğini söylemişti. Gülerek büyükannemi çikolatasının içine özel iksirler katmakla suçlamıştı.

Bay Pelletier de bir diğer sadık müşteriydi. Dükkâna gelip buna çikolatanın neden olmuş olması gerektiğini iddia ettiğinde büyükanneme yardım ediyordum. Son birkaç aydır karısı için çikolata alıyordu ve karısının aşkmetresi birkaç seviye birden sıçramıştı. Büyükannem gülmüş ve, "Ah, ama çikolatanın çok özel nitelikleri vardır. Çoğu insanın bunu fark ettiğini sanmıyorum," demişti.

Ama şimdi de Raylene'e rastlayışımı ve Corabeth'in onun hakkında söylediklerini hatırlıyordum. Bunun nedeni çikolata olabilir miydi? Elbette bu aptalcaydı. Ancak bir parça daha yaprak kıptım ve burnuma götürdüm. Gerçekten çok farklı bir kokusu vardı. Tarif edemediğim ve daha önce başka bir bitkide almadığım bir kokuydu. Havanla ve tokmakla ezildikten sonra büyükannemin ve şimdi de benim çikolatamızın yapımında mutlaka kullandığımız bir içerikti.

Belki düzenli müşterilerime daha yakından dikkat etmeye başlamalıydım. Ava Wells'i düşündüm. Açıldığım hafta

dükkâna gelmeye başlamıştı. Otuzlarının ortasında idi, havaalanının yakınında oturuyordu. Kocasını üniversitede profesördü ve örgü grubunda onun hakkında bir şey duyduğunu hatırlıyordum. On yıllık evlilikten sonra hâlâ hamile kalamadığını ve çiftin umutsuzca çocuk istediklerini duymak ne kadar üzücüydü. Görünene göre hamile kalamamasının tıbbi bir nedeni yoktu.

Geçen gün ne söylemişti? Çikolatamın işi halledeceğinden emin hissettiğine dair bir şeydi. Elbette çikolatamın hamile kalmasında işe yarayacağını kastetmiş olamazdı, değil mi?

Derin bir nefes alıp verdim. Bu hayattaki pek çok şey açıklanamazdı. İnsanlar bu tür şeylerin çoğuna tesadüf deyip geçiyordu. Peki, tesadüf müydü?

15

Cuma sabahı dükkânımı açtığımda ilk müşterim Bay Carl'dı.

Beni, "Güzel bir gün, değil mi?" diye selamladı.

"Kesinlikle öyle," dedim. "Bu adada mayıs, güzel bir ay."

"Aynen öyle. Her zamankinden alacağım, Bayan Berkley."

Çikolatalarını kutulayıp parasını aldıktan sonra tezgâhın diğer tarafında dikilmeyi sürdürdü.

"Size verebileceğim başka bir şey var mı?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, boğazını temizledi ve, "Şey, acaba... yani, gerçekten antrenmansızım... ve... bu günlerde bir erkek, bir kadına nasıl çıkma teklif eder?" dedi.

Aman Tanrım. Yetmişlerinin sonundaki bu adam *benden* randevu tavsiyesi mi istiyordu?

"Hımm, şey... bununla ilgili prosedürün yıllar içinde değiştiğini sanmıyorum," dedim. "Ben olsam direkt gidip söyleyin derdim."

“Ah, yo, bunu yapamam. Yani, ya hayır derse?”

Eğer söz konusu kadın düşündüğüm kişiye zavallı Bay Carl riske giriyordu ve muhtemelen doğruca büyük bir hayal kırıklığına doğru gidiyordu.

“Şey, evet. Böyle bir olasılık her zaman var. O zaman belki ağırdan almalısınız. Bilirsiniz, onu biraz daha yakından tanımak için.”

“Ah, onu olabileceği kadar iyi tanıyorum.”

“Evet, peki... onu dışarıya çıkarmak derken aklınızdaki tam olarak nedir?”

“Belki bir akşam yemeği. Bilirsiniz, Gainesville’deki indirimli yemeklerden biri. Sonra karanlık basmadan adaya geri döneriz.” İyi fikirdi. Bazen yoldan karşıya koşarak geçen geyikler yüzünden SR 24’te karanlıkta araba sürmek biraz tehlikeli olabilirdi.

“Tamam. Bu mantıklı. Peki, bu kadının gittiği ve sizin de öylece gidebileceğiniz bir yer var mı? Bu size biraz sohbet imkânı verir. Bilirsiniz, birlikte yemeğe çıkma teklif etmeden önce sosyal bir ortamda onunla biraz vakit geçirmiş olursunuz.”

Bay Carl bunu birkaç dakika düşündü ve sonra parmaklarını şaklattı. “Evet, The Lunches.”

“The Lunches mı?”

“Kesinlikle. Kilisede her gün açılan The Senior Lunches. Oraya yıllardır gitmemiştim ama onun gittiğini biliyorum.”

Ona, “İşte budur,” dedim. “Oraya gitmek tam istediğiniz gibi bir yakınlaştırmacı olabilir.”

Bay Carl’ın yüzünden büyük bir tebessüm geçti. “Teşekkür ederim, Bayan Berkley. Sanırım bugün öğle yemeği için oraya gideceğim. Tekrar teşekkür ederim.”

Dükkândan çıkmak üzere döndüğünde adımlarında fazladan enerji gördüğüme yemin edebilirdim.

Genç bir adamın beğenisi baharda hafifçe aşk fikrine dönüşür, özdeyişini hatırladığımda başımı iki yana sallayıp güldüm. Belki de Alfred, Lord Tennyson, *genç* kelimesini dahil etmemeliydi. Sıra aşka gelince asla yaş sınırlaması olmaz.

Akşam yemeğine ilk gelen Chloe’ydi. Tezgâhın üzerine kek tabağı bıraktı.

“Bu benim katkım. Şamfıstıklı kek.”

Bakmak için kapağı kaldırdım. “Nefis. Harika görünüyor. Teşekkürler, Chloe. Erkekler de birazdan burada olur,” dediğim anda kapı tıklatıldı.

Saxton bu sefer bir şişe şarap getirmekle kalmamış, bir de elime verdiği bir buket bahar çiçekleri getirmişti.

“Çok teşekkür ederim,” dedim nefis kokuyu içime çekerek. “Hoş geldin, Doyle. İçeri gelin.”

Doyle üzeri kapalı bir kâseyi bana uzattı. “Yemekten önce krakerle biraz benim tekir balığı sosum iyi gider diye düşündüm.”

“Ne hoş. Teşekkür ederim.”

Chloe bir vazo almak üzere dolaba uzanırken, “Ben bu çiçekleri senin için suya koyarken sen de krakerleri getirebilirsin,” dedi.

Saxton ve Doyle’a, “Lütfen oturun,” dedim. “Tirbuşon, sehpanın üzerinde.”

Chloe vazoyu kurulu masanın ortasına yerleştirdi ve oturma odasında bize katıldı.

Doyle etrafına bakarak, “Evin güzelmiş,” dedi. “Biraz değişmiş ama fazla değil.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Ah, bu daireye daha önce geldin mi?”

Güldü. “Burada büyümüş biri olarak sanırım evlerin çoğuna bir ara girip çıkmışlığım vardır.”

Chloe bir krakeri sosa bandırdı ve bir ısırık aldı. “Nefis. Görünüşe bakılırsa yıllar önce bu adada tekir balığı sosuyla ünlü biri varmış.”

Doyle, Saxton’ın kendisine uzattığı bir bardak şarabı alıp başıyla onayladı. “Saren’dı. Saren Ghetti. Burada doğup büyümüş, aynı zamanda bir ressamdı ve aslında bu sos da Saren’in yıllar önce tarifini benimle paylaştığı o ünlü sos.”

Chloe, “Ah, Saren,” dedi. “Monica’nın büyükbabasıydı, değil mi?”

“Evet. Birkaç yıl önce vefat etti. Seksenlerinin sonundaydı.”

“Doğru. Grace bana hikâyeyi anlatmıştı. Karşımızda zamana göğüs germiş ve muhtemelen sonsuza dek sürecek bir aşk hikâyesi var.”

Şaraptan bir yudum alıp başımla onayladım. “Evet, olayı bana anlattığını hatırlıyorum. Syble, Monica’nın büyükannesiydi. Duyduğuma göre hiç evlenmemiş olmalarına rağmen Syble ve Saren’in paylaştıkları şey sonraki yıllarında dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiş.”

Doyle, “Bu doğru,” dedi. “Saren hayatının büyük bir kısmında onu sevdi ama Syble on sekiz yaşında manken olarak New York’ta istikbalini aramaya giderken onu reddetti ama yıllar sonra dönüp geri geldi ve ölmeden önce dolaylı olarak yeniden birleştiler. En azından vefat etmeden önce birlikte kısacık bir zaman geçirdiler.”

Ses tonunda bir parça efkâr sezdiğimden emindim. Belki Saxton haklıydı, herkesin bir hikâyesi vardı.

Lazanyam, salatam ve sarmısaklı ekmeğim bir numara olduklarını ispatladı. Dördümüz birden Chloe'nin verandasında, elimizde kahvelerle rahatlıyorduk.

Doyle, "Harika yemek için teşekkürler," dedi. "Gerçekten çok beğendim."

"Benim için zevkti. Biz de teknende geçirdiğimiz günden çok zevk aldık."

"Peki, o zaman, tekrar ederiz. Belki bir dahaki sefere Suwannee'ye kadar gideriz."

Chloe, "Ah, bu çok eğlenceli olur," dedi. "Peki, buradan Shell Mound'a tekneyle gidilemez mi?"

Doyle başıyla onayladı. "Evet, gidilebilir. Shell Mound benim en sevdiğim yerlerden biri. Bir ara gideriz."

Şimdi dikkatini bana yöneltmişti. "Bilmeceni çözmeye çalışma işi nasıl gidiyor?"

Kahvemden bir yudum aldım ve başımı iki yana salladım. "Korkarım pek de iyi değil. Görünüşe göre hiç kimse bir yazını burada geçiren Jeanette Whitmore diye birini hatırlamıyor ama ben, onu buraya getiren belli bir sebep olduğunu düşünüyorum."

Saxton, "Neden öyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Şey, geçen akşam kartpostallara bir göz atıyordum ve içlerinden birinde beklenebileceği kadar iyi olduğunu yazıyordu. Beklenebileceği kadar iyi. Bu bana, onun iyi *olmasına* yol açan bir sebep olduğunu düşündürüyor."

Chloe, "Hımm. Belki de hastaydı?" dedi. "Daha önce buraya geldiğinde hasta olabileceğini düşündüğünden bahsetmiştin."

"Bunu biraz düşündüm ama aynı zamanda işinin iyi gittiğinden bahsediyor. Hasta olsaydı burada çalışacağını düşün-

müyorum ve bu da başka bir şey –ne tür bir işi vardı? Kim için çalışıyordu?”

Saxton, “Evet, bu konuda haklısın,” dedi. “Eğer burada çalışıyorduyse bunu birinin hatırlaması gerektiğini düşünürsün.”

Doyle fincanını kahve termosundan tekrar doldurmak için eğildi. “Buna gerek yok. Buraya kısa süreliğine gelen pek çok insan var, biraz çalışıp sonra gidiyorlar. Annenin kız kardeşinden bahsetmiştin. Sana hiç yardımcı oldu mu?”

“Henüz değil. Önümüzdeki ay beni ziyarette gelmesi gerekiyor ama tekrar görüşmedik. Telefonda bir sürü soru sormak istemedim. Buraya gelinceye kadar beklerim diye düşündüm ama dürüst olmak gerekirse pek yardımı dokunacağını sanmıyorum. Evden ayrıldıktan sonra büyükannemle ya da annemle pek yakın olmadı. Kocasını ordudaydı ve sürekli dünyanın her yerine gidiyorlardı.”

Saxton başını salladı. “Evet, bu çok yazık. Eğer ailelerin irtibatı kesilirse bazen aile üyeleri tarihlerinin önemli bir kısmını kaybetmiş oluyorlar.”

Bunu söylerken kızını düşündüğünü anladım.

Chloe, “Doğru,” dedi. “Birkaç yıl boyunca halam ve kız kardeşimden uzaklaşmıştım. Nihayet tekrar bir araya geldüğümüzde keşfettiklerim beni hayrete düşürmüştü. Birini asla gerçek anlamda tanıyamayız ama irtibatı kaybedince daha da az tanıyoruz.”

Ona, “Katılıyorum,” dedim. “Annemle aramızda bir şeylerin eksikliğini hep hissettim. Beni bıraktığı o yaz haricinde beraber çok zaman geçirdik ama yine de... belki de onu hiç tanımadığımı hissine gittikçe daha fazla kapılıyorum.”

Saxton, “İnsan doğasının en gizemli yanı, değil mi?” dedi. “Her zaman çok karmaşık yaratıklar olduğumuzu düşünmü-

şümdür. Dışarıya yansıttığımız resim gerçekte olduğumuz ki-
şiden tamamen farklı olabilir. Sanırım bu yüzden roman yaz-
mayı seviyorum. Bu bana aslında tam olarak ne olduğumuzu
keşfetme girişiminde bulunabilme fırsatı veriyor.”

Gülümsedim. “Bence haklısın. Şu Lacey Weston adlı
yazara bak. Kim olduğunu kimsé bilmiyor. Sadece erotik
hikâyeler yazdığı biliniyor, yine de Raylene Samuels gibile-
ri onu çok sert yargılayabiliyorlar.”

Doyle başıyla onayladı. “Ne derler bilirsin; birinin yaşa-
dıklarını yaşamadan onu asla yargılama.”

Acaba annemin sırrını ve Cedar Key’e neden geldiğini
keşfetmek onu *yargılamama* neden olur mu diye merak ettim.

16

1 Haziran, Florida'da kasırğa mevsiminin resmi başlangıcıdır. O ay boyunca adadakilerin tartışmalarının çoğunun meteorolojiden gelen hava tahminleri üzerine olduğunu fark ettim. Genel olarak adadaki herkes mevsimin 1 Aralık'ta sona ermesine kadar Cedar Key'i bir kasırğanın vurma olasılığının yüzde elli olduğu konusunda hemfikirdi. Bu gerçeklik genel olarak kabul gördükten sonra kasırğa konusu unutulmuş, kahve dükkânında, postanede, kütüphanede ve diğer toplanma noktalarındaki sohbet konusu ekonomiye, politikaya, yerel dedikodulara ve balıkçılığa dönmüştü.

Tam haber almayacağımı düşünürken haziran ortasında teyzemden telefon geldi.

Bana, "Berkley, daha önce arayamadığım için çok üzgünüm," dedi. "Her şeyi ayarladım ve gelecek hafta seni görmeye gelecektim ama korkarım bir kaza geçirdim."

Öfkemin yerini endişe aldı. "Ah, hayır. Sen iyi misin?"

Hattın diğer ucundan Stella Baldwin güldü. "Şey, sanı-

rım bu, duruma göre değişir. Altmış sekiz yaşındaki birinin akıllanacağını düşünürsün. Salsa kursuna yazıldım. İlk ikisi çok iyi gitti. Bu arada şu erkek hocalar oldukça seksi. Her neyse, şu çok yüksek, bantlı şık ayakkabılarımı giyiyordum ve ayağım kaydı, tepetaklak oldum.”

Stella Baldwin’de sandığımdan daha fazlasının olduğunu görmeye başlıyordum. Salsa dersleri mi? Stiletto topuklar mı?

“Ve maalesef kendimi kırık bacakla hastanede buldum. Bacağım önümüzdeki yaklaşık sekiz hafta boyunca alçada olacak.”

Elim yüzüme gitti. “Aman Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Hâlâ hastanede misin?”

“Hayır, bir süreliğinde rehabilitasyon tesisindeyim. Sanırım önümüzdeki hafta gibi eve dönerim ama korkarım o zaman da alçı alınınca fizik tedavi göreceğim.”

Annemle ilgili bilgiye ulaşmak için bu çok fazla, diye düşündüm ve sadece kendimi düşündüğüm için suçluluk hissettim.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Belki oraya gelmeliyim?”

Teyzemin hattın diğer ucundaki sesi yine güldü. “Seni ne kadar görmek istesem de, hayır. Buna gerek yok. Yapabileceğin bir şey gerçekten yok. Eve döndüğümde yanımda sürekli kalması için birini tuttum bile ama Cedar Key’e olan seyahatimi ertelemek zorunda kaldığım için berbat hissediyorum ama tekrar ayağa kalkabileceğim ekimde veya kasımda gelmemi uygun göreceğini umuyorum. Gerçekten.”

“Ah, elbette. Ne zaman istersen benim için uygun olur. Umarım fazla acı çekmiyorsundur.”

“Hayır, çok az acım var, yani bu iyi bir şey. Sinir bozucu

olan tek şey sosyal takvimimin yerle bir olması. Gerçi briç kulübü ben yataarken benim evimde toplanacağına söz verdi ama golf yasak ve günlük egzersiz dersim söz konusu bile değil. Kitap kulübüm de evimde toplanabileceğini söylüyor, ki bu çok kibar bir davranış ama korkarım salsa dansı günlerim sona erdi.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Briç? Golf? Kitap kulübü? Şu teyzem tam bir sosyal kelebektir ve beni utandıracak bir sosyal ajandası vardı.

“O halde bana adresini ve ev telefonunu ver. Muhtemelen internete girmiyorsundur; zira e-posta adreslerimizi de alıp verirdik.”

“Ah, tabii ki internete giriyorum. Çok sayıda sohbet odasına dahilim. Aslına bakarsan o sohbet odaları sayesinde birkaç centilmenle tanıştım.”

Evet, Stella teyze benim için tam bir sürprizdi. O adamlarla şahsen tanışıp tanışmadığını sormaya cesaret edemedim. İrtibatta kalmaya söz vererek birbirimize iletişim bilgilerimizi verdik. Telefonu kapatınca beni, annemle teyzemin ne kadar farklı oldukları düşüncesi çarptı. Annem her zaman kendini insanlardan ve etkinliklerden soyutlardı. Teyzem ise sürekli aktif kalan birine benziyordu. Kırık bir bacak bile hızını pek kesmemiş gibiydi; şimdilik sosyalleşmesine gelen sınırlar haricinde. Bir kenara önümüzdeki hafta çiçekçiye arayıp teyzemin evine çiçek göndermek üzere not alırken gülümsedim.

Haziran ve temmuzun sıcak ve nemli günleri, akşamlarının ve sabahlarının daha serin günlerin gelmekte olduğunu vaat ettiği ağustosa dönüştü.

Saxton ve ben boş zamanımızın çoğunu akşam yemekle-riyle, Gainesville'e yaptığımız günübirlik gezilerle, alışve-riş merkezindeki Crystal River sinemasında film izleyerek ve arkadaşlığımızın tadını çıkararak geçiriyorduk.

Telefon çaldığında aldığım son siparişler için y n eğir-meye başlamak üzereydim.

Saxton, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz y n eğirmeye başlamak üzereydim. Neden?"

"Şey, y n eğirme işini bir kenara bırak. Arabayla Manatee Eyalet Parkı'na gidelim ve pınarlara girelim."

Güldüm. "Ah, yapamam. Çok isterdim ama olmaz."

"Neden olmaz?"

"Şey... ee... şu eğirme işini bitirmem lazım. Sonra etrafı süpürüp biraz temizlik yapacağım. Ayrıca üzerinde çalıştığım yılbaşı hediyelerini de biraz daha  rmem lazım. Bir de..."

Saxton sözümü kest . "Bunların hiçbirini yapmak *zorun-da* değilsin. *İhtiyacın* olan, biraz akışına bırakmak. Harika bir gün. İkimiz için bir piknik sepeti hazırladım ve senin de anın tadını  ıkarman gerek. Rahatla, Berkley. Bana ve Lola'ya katıl."

Bir keresinde benim katı biri olduğumu söylediğini hatırladım ve sinirimin bozulduğunu hissettim. Bir günlük planım var diye bunun katılık olduğunu düşünmüyordum ve bu plana sadık kalıyordum.

Benim cevabımı beklerken telefondaki sessizlik uzadı ve sinir bozukluğum yerini endişeye bıraktı. Esnek davranmı-yor muydum? Temizliği bugün veya yarın yapmam gerçek-ten çok fark eder miydi? Siparişleri yapmak ve örgü örmek için çok vaktimin olduğunu biliyordum.

"Şey..." dedim ve boğazımı temizledim. "Sanırım... sa-nırım gidebilirim."

Saxton hiç tereddüt etmeden, “Harika,” dedi. “Dükkânının önünde ol. Seni öğlen on ikide alırım.” Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı.

Telefonu masaya bırakıp annemin küpüne doğru baktım. Hayatında bir güncük olsun akışına bırakmış mıydı? O yaz beni bıraktığında bunu yaptığını düşünmüştüm ama bu konuda düşündükçe belki de Salem’den ayrılmak zorunda bırakıldığına daha çok inanıyordum. Sebebi her neyse artık.

Piknik masasında otururken Saxton’ın hazırladığı tavuk salatalı sandviçinden bir ısırık alışını izledim. Yaz güneşi teneinde altın bronz rengi oluşturuyordu, bu da onun daha da yakışıklı görünmesine yol açıyordu.

“Yedikten sonra istersen tekrar suya gireriz,” dedi.

Gülümsedim. “Çok eğlenceliydi. Su çok güzel.” Yüzerken, Saxton üzerime su sıçratırken sanki dünya umurumda değilmişçesine yeniden bir çocuk gibi hissettiğimden bahsetmiyordum bile. Haklıydı. Buraya onunla gelmeye gerçekten *ihtiyacım* vardı. Başımızın üzerinde bize gölge sağlayan büyük yapraklı ağaçlara bakıp iç geçirdim.

“Mutlu musun?” diye sordu.

Mutlu muydum? Bu duygu üzerinde fazla düşündüğüm-den bile emin değilim. Hayatımı her zaman, gün gün, olağan iniş çıkışlarla yaşamıştım Ama bugünü düşünürsek Saxton’ın beni aldığı andan itibaren evet, mutlu olduğumu fark etmiştim ve bu duygu onunla olduğum her an hissettiğim bir şeymiş gibiydi.

Ona, “Öyleyim,” dedim. “Cidden mutluyum ve beni gelmeye zorladığın için teşekkür ederim.”

Güldü. “Ah, böyle söyleme. Buraya kendin istediğin için geldiğini düşünmek istiyorum.”

“Öyle ama ihtiyacım olan itkiyi bana sen verdin... bu yüzden teşekkür ederim. Burası çok güzel, değil mi?” Etrafındaki ağaçlara, piknik masalarına, pınarların etrafını dolaşan yürüyüş yoluna baktım. Günlerden salı olduğu için etrafta sadece bir avuç dolusu insan vardı.

“Evet, burayı ve dışarıda olmayı seviyorum. Aslında... sonbaharda Georgia Dağları’na bir gezi planlıyorum.”

Kalbimin mideme düştüğünü hissettim. Gidiyor muydu? Bir anlığına tüm o eski kaybolmuşluk ve terk edilmişlik duyguları geri geldi. Söyleyebildiğim tek şey, “Ah,” oldu.

“Oraya hiç gittin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç gitmedim.”

Gülümsedi. “İyi. Bana katılmak isteyebileceğini ve sana çevreyi tanıtabileceğimi düşündüm.”

Benden onunla gitmemi mi istiyordu?

Ben sessiz kalınca, “İki yatak odalı bir kulübe kiralayacağım,” dedi, “böylece senin kendi alanın olacak.”

Tamamen şaşkınlığa gark olmuştum, hem onunla gitmemi istediği için hem de iki ayrı yatak odası kiralayacağı için. İlişkimiz birkaç ateşli öpüşmenin ötesine henüz geçmediği için bunun mantıklı olduğunu düşünüyordum.

“Kulağa harika geliyor. Ne zaman gidiyorsun?”

“Ekim başıyla ortası arasını düşünüyorum. Boş olacak mısın?”

Başımla onayladım. “Sanırım. Ah, sonbaharda alp kalamamı görmek için Maine’e gitmeyi düşünüyordum. Ama... belki o geziyi erteleyebilirim. Ayrıca Deniz Ürünleri Festivali hafta sonunda mutlaka burada olmalıyım. Adadaki esnaf için çok yoğun bir dönem.”

“Tamam, o festival üçüncü hafta sonunda yapılıyor; dolayısıyla bir hafta öncesinde dört veya beş günlüğüne gidebiliriz.”

Mutluluğum bir anda birkaç seviye sıçradı ve yüzümde kocaman bir tebessüm belirdiğini hissettim. “Bu harika olur, Saxton. Gerçekten dört gözle bekliyorum.”

Yerinden kalkıp elimi tutmak için uzanarak, “Harika,” dedi. “Hadi şunları toplayıp arabaya koyalım ve Lola’yla beraber bir yürüyüş yapalım.”

Öğleden sonranın geri kalanının tamamını yürüyüş yaparak, konuşarak ve Cedar Key’e dönmeden önce son bir kez suya girerek geçirdik.

Saxton, Dört Numaralı köprüye yaklaştığında pencereden dışarıya, batı göğünde batmaya başlayan güneşe baktım. Pelikanlar yükseliyor ve dalışa geçiyordu. Tekneler sallanırken su, ışıklar saçıyordu. Buranın özel bir yanı vardı. Aklıma anem geldi ve buraya gelince aradığı şeyi bulup bulmadığını merak ettim ama hâlâ Jeanette Whitmore’un bir şeye *doğru* mu yoksa ondan *uzağa* mı gittiğinden emin değildim.

17

İşçi Bayramı hafta sonu yaklaşırken bütün hafta konuşulanlar güneydeki Körfez’i çarpan kasırgayla ilgiliydi. Nereye gitsem ana konu buydu. Bazı uzmanlar bunun Cedar Key’i direkt vuracak olan kasırga olduğunu söylüyordu. Acil Durum Yönetimi, halka tahliye planları yapmasını ve tedarikli olmasını öğütleyerek artırılmış hazırlık yoluna gitti.

Çarşamba sabahı dükkânımı açtığımda güneş pırıl pırıldı, hava sıcaklığı yaklaşık otuz dereceydi ve kasırgaya dair bir iz bile yoktu.

Bay Carl içeriye girerken başımı kaldırıp baktım. “Eh, sanırım paçayı bu sefer de sıyracağız,” dedi.

Tabiat anayla doğrudan görüşüp görüşmediğini merak ettim.

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet. Ah, rüzgâr ve yağmurdan payımıza düşeni almayacağız demiyorum ama doğrudan vurmak? Hayır. Bence yanılıyorlar.”

“Öyle olduğunu umarım.”

“Ama hazırlıkların tamam, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

Bay Carl işaretparmağını bana doğru salladı. “Bak, muhtemelen bizi doğrudan vurmayacak olması tedbir almana gerek olmadığı anlamına gelmez. Adadan zorunlu tahliye gerekirse nasıl uyarılacağımızı biliyor musun?”

Hiçbir fikrim olmadığından başımı iki yana salladım.

“Üç dakikalık kesintisiz siren. Dışarıda bulunanlar için üç tane uyarı sirenimiz var. Bunlar şehrimize, bilirsin, Levy Eyalet Acil Durum Yönetimi aracılığıyla Progress Enerji tarafından bağışlandı. Yani, kesintisiz sireni duyarsan nereye gideceğine dair hazırda bir planının olması gerekir.”

Bu gittikçe ciddileşmeye başlıyordu. “Ada dışında sığınaklar var mı?”

Başıyla onayladı. “Evet, var ama senin bir kedin yok mu? Evcil hayvanlarını alamazsın. Sığınaklar Chiefland, Bronson ve Williston’da, okullarda ama evcil hayvanlara izin yok. Yapabileceğin en iyi şey Gainesville’de hayvanları da kabul eden otellerden birinde yer ayırtmak.”

Bay Carl’ın iyi niyetli olduğunu biliyordum ama beni germeye başlamıştı. Başımı kaldırıp içeriye Saxton’ın girdiğini gördüm ve biraz rahatladım.

“Buradaki genç hanıma kasırga önlemleriyle ilgili bilgi vermeye çalışıyorum.”

“Az önce son güncellemeyi duydum. Görünene göre buradan epeyce güneye doğru hız kesmiş. Yine de hava durumuna kulak kabartmalı ve neler olacağına bakmalıyız.”

Saxton’ın büyük ihtimalle çoktan bildiğini anlasam da, “Sığınaklara evcil hayvan götüremiyormuşsun,” dedim.

Başını salladı. “Doğru. Gainesville’de oteller var ama muhtemelen buna gerek kalmayacak. Dinle, Chiefland’teki Walmart’a gidiyorum. Yiyecek depolaması yapmam lazım. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

New England’ta doğup büyümüş biri olarak kasırgaların o bölgeye oldukça seyrek uğradıklarını biliyordum ama burası Florida’ydı ve durum bambaşkaydı.

“Birkaç mumum var,” dedim, bunun yeterli olmaktan çok uzak olduğunu bilerek.

Saxton bana bir tebessüm attı ve başıyla onayladı. “Tamam. Endişelenme. Ben hallederim. Öğleden sonra dönmüş olurum.”

Saat beşte dükkânı kapatmaya hazırlanırken içeriye Saxton girdi.

“Döndüm,” dedi. “Golf arabasını senin için tedarikle doldurdum. Belki boşaltmama yardım edersin?”

“Elbette. Tam kapatmak üzereydim.”

Peşinden giderek köşeyi dönüp golf arabasını görünce nefesimi tuttum.

“Tüm bu poşetler de ne?”

Güldü. “Bir kasırgayı atlatmak için ihtiyacın olan her şey. Hadi,” dedi elime birkaç poşet tutuşturarak. “Her şeyi üst kata taşıyacağız.”

Eşyaları taşımak için ikişer tur yapmamız gerekti. Dikilip mutfak masasına ve yere bakarak başımı iki yana salladım. “Sence de alışveriş biraz abartmamış mısın?”

Saxton eşyaları ortadan kaldırmaya başladı. “Hiç de değil. Al,” dedi bir paket flaş lambasını bana doğru uzatarak. “Bunlar da onların pilleri. Sende flaş lambası var mıydı?”

“Hımm, hayır. Teşekkür ederim.”

Poşetlerden biraz daha mum, kibrit, bir çanta dolusu su şişesi, konserve çorba, kraker, cips, konserve tonbalığı ve pişirmek gerekmeyen diğer yiyecekleri çıkarmaya başladım.

“Bunun için gerçekten minnettarım,” dedim. “Ama ben konserve tonbalığı veya diğer yiyeceklerin bazılarını yemem.”

“Elektriğimiz kesilirse ve yeterince acıkırsan yersin. Benim depoda biraz kömürüm de var. Gazlı ızgaram da var ve gaz depomu da doldurttum; yani elektriğimiz çok uzun süre kesik kalırsa bize pırzola falan hazırlayabilirim.”

Biz mi? Bu kasırgayı benimle birlikte mi atlatmayı planlıyordu?

Alışveriş yeteneğine hayretler içinde bakarken, “Düşünmediğin bir şey var mı?” diye sordum.

“Umarım yoktur. Arabanın radyosundan son durumu dinledim. Kara’yı kategori ikiye yükseltmişler ama hâlâ asgari zayıatla güneyde, Nepal civarında. Çoğunlukla yüksek rüzgârlar ve aşırı sağanaklar halinde ilerliyor.”

“O halde sanırım şunları yerlerine koymam gerek,” dedim konservelerin bazılarına uzanarak.

“Sana yardım edeyim, sonra belki Black Dog’da şarap ve Pickled Pelican’da akşam yemeğinde bana katılırsın?”

“İyi bir plan gibi görünüyor. Teşekkürler.”

Perşembe sabahı, adaya bulut ve hafif bir esinti getirdi ancak İkinci Cadde’nin köşesine gelince etrafıma baktım ve orada burada birkaç yerelin dışında Cedar Key, alışılmadık şekilde sessizdi. Dükkânı açmayı ertelemeye karar verdim ve caddenin karşısındaki kahve dükkânına yöneldim.

Suellen, “Selam,” dedi. “Kara’dan sığınmak için her şey hazır mı?”

“Saxton’ın yardımıyla, evet. Bir *latte* alacağım.”

“Şey, herkes işlerini yoluna koyuyor. Kahve ve kitap dükkânını erken kapatacağız ve sel olma ihtimaline karşı dışarıdan ön tarafa kum torbaları koymaya başlayacağız. Sen de öyle yapmak isteyebilirsin. Eğer ihtiyacın olursa Lucas’ın dükkânının arka tarafında bir sürü fazladan kum torbaları var.”

Bu kasırga olayında kesinlikle deneyimsizdim. “Ah, Tanrım, dükkânımı hiç düşünmedim bile. Teklifini kabul edeceğim. Ben de erken kapatabilirim. Bugün iş olacağından şüpheliyim.”

İçeriye Chloe girip bize katılırken ikimiz de başımızı çevirip baktık.

“Selam,” dedi. “Vay canına... yün dükkânının önüne kum torbaları yığmayı yeni bitirdim. Dora’yla bugün açmaya karar verdik. Bu arada, o da kızıyla beraber kalmaya Gainesville’e gidiyor.”

Suellen, “İyi fikir,” dedi. “Kızının evi Andrews Circle’deki suya oldukça yakın.”

Chloe ikimize de bakarak, “Sizler kendi evinizde mi kalacaksınız?” dedi. “Bir de fırsatın olduğunda her zamanki kahvemden alabilir miyim?”

Suellen tezgâhın arkasına yönelerek, “Elbette,” dedi. “Evet, benim evim suyun üzerinde değil. Sanırım sorun olmayacak. Ya siz?”

“Ben gidip Maude teyzemle kalacağım. Grace ve Lucas burada değilken yanında Annie ve Duncan var ve köpekler için yardımına ihtiyacı olabilir.”

“Ah, bu iyi.” Suellen, Chloe’nin önüne bir fincan kahve koydu. “Tabii bir de arkadaşlığın olacak. Eminim Maude

senin varlığına minnet duyacaktır. Ya sen, Berkley? Kendi dairende mi kalacaksın?”

“Evet, Saxton tedarik bakımından her şeyin yolunda olmasını sağladı; yani sanırım iyi olacağım.”

“Onun evi de suyun üstünde. Sütunları olsa da yine de hasar görebilir.”

“Gerçekten mi?” dedim ve başımı kaldırıncı ikisinin de bana baktığını gördüm. “Ne?”

“Şey, fırtına gelirken buradaki herkes herkesi gözetir.” Chloe kahvesinden bir yudum aldı. “Saxton’ı gelip seninle kalmaya davet etmen hoş olabilir. Sen ikinci katta yaşıyorsun ve iyi durumda olacaksın.”

Geceyi evimde geçirmesi için Saxton’ı davet etmek mi?

“Ah... ben... ee... bunu hiç düşünmedim,” diye kekeleydim.

Suellen güldü. “Sen yetişkin bir kadınsın. Bu, komşuluk adına tam da yapılacak şey olurdu.”

Kahvemini son yudumunu yutarken, “Doğru,” dedim. “O halde sanırım gidip devamlı müşterilerim için dükkânı birkaç saatliğine açacağım. Saat üçte hâlâ buralarda mı olacaksınız? Geri gelip şu kum torbalarını alacağım.”

“Evet, Corabeth’le saat üç civarında kapatmaya karar verdik; yani o zaman görüşürüz.”

Dışarıya çıktım ve bir televizyon ekibinin kameralar ve elinde mikrofona olan bir haber sunucusuyla hazırlandığını görünce şaşırdım. Karşı tarafta park halinde duran minibüs bana bunun CNN Haber kanalı olduğunu söylüyordu. Tanrım, bu kasırgayla Cedar Key’in yeryüzünden silineceğini mi düşünüyorlardı? Haber sunucusuna bir baş selamı verdim ve dükkânı açmaya yöneldim.

Açtıktan hemen sonra dışarıda gördüğüm erkek sunucu içeriye girdi.

O haber sunucularına has abartılı dostane tavırla, “Selam,” dedi. “Ben Steve ve CNN için çalışıyorum. Acaba seninle bir röportaj yapabilir miyim?”

Asla aşırı medya düşkünlüğüm olmamıştı. Haber yapmaya degecek olayları yakalamanın onların işi olduğunu anlıyordum ama çoğunlukla sınırı aştıklarını ve insanların kişisel alanlarına tecavüz ettiklerini hissederdim.

Ona, “Söyleyecek önemli bir şeyim olduğundan epey şüpheliyim,” dedim.

Güldü ve omuz silkti. “Şey, ben sadece adada mı kalacaksınız, yoksa tahliye mi edeceksiniz diye merak ediyordum.”

Ses tonumda öfke kabarak, “Kahretsin, sirenin çaldığını kaçırmış olmalıyım,” dedim. “Zorunlu tahliye durumunda olduğumuzu biliyordum. Havada yağmur bile yok.”

Bamteline basmış olmalıydım, zira Steve’in yüzünde mahcup bir ifade belirmişti. “Oh, hayır, zorunlu tahliye demek istemedim. Ben sadece gitmeyi planlayıp planlamadığınızı merak ettim.”

“Şey, bu adaya daha önce geldiğinizden emin değilim ama bizler burada oldukça metanetli insanlarız. Aslen buralı değilim ama bu dayanıklılık bulaşıcı gibi görünüyor. Yani, hayır, zorunlu olmadıkça buradan gitmeyi planlamıyorum.”

“Pekâlâ. Bir de kitap dükkânının sahibini tanıyor musunuz acaba, diye soracaktım.”

“Lucas mı? Evet, onu tanıyorum. Neden?”

“Lucas mı?” dedi ve yüzüne yayılan akıl karışıklığı ifadesini gördüm. “Ah, ben oradaki kadının dükkân sahibi olduğunu sanmıştım.”

“Hayır, o, Corabeth Williams. Lucas önümüzdeki ay dönünceye kadar dükkâna o bakıyor.”

“Ah, anlıyorum.” Kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Tamam, sanırım yanılmışım. Teşekkürler,” dedi ve çıktı.

Başımı iki yana salladım. Tüm bunlar da neyin nesiydi?

❧ 18 ❧

Dükkânımın önünde kapı eşiği boyunca kum torbalarını yerleştirmem bittiğinde büyük yağmur damlaları kaldırımı dövüyordu.

Sırılsıklam olmaktan kaçınmaya çalışarak koşa koşa köşeyi döndüm ve merdivenleri tırmandım ama gökyüzü çabucak delinmişti ve kısacık bir mesafede bile sıırılsıklam olmuştum. Telefonum çaldığında giysilerimi kurularıyla değiştirmeyi yeni bitirmiştım.

Saxton'ın, "Nasıl gidiyor?" diye soran sesini duydum.

"Artık kuru olduğum için iyi. Tanrım, şu yağmur çok hızlı geldi. Sırf köşeyi koşarak dönerken bile ıslandım. Başlamadan hemen önce kum torbalarını dükkânın önüne yığdım."

"Ah, beni aramalıydın. Sana yardım ederdim."

Yardım kelimesi daha önce Suellen ve Chloe'nin bana önerdikleri şeyi hatırlattı. "Sorun değil. Fazla uzun sürmedi ama acaba... şey... yani... Suellen ve Chloe senin evin suyun üstünde olduğu için düşündüler ki... ah... belki Lola'yla beraber buraya gelmek istersin."

Hattın öbür ucundan Saxton'ın kahkahasını duydum.

"Ah, bu Suellen ve Chloe'nin fikriydi yani, ha?"

"Şey... evet. Bunu onlar düşündü ama... iyi bir fikir olabilir."

"Yani bu kasırgayı seninle beraber atlatmamı istediğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedim. "Evet, sanırım söylediğim şey *bu*."

"O halde davetini kabul ediyorum. Çok nazıksın. Ayrıca, bir kasırğa sırasında yanında birinin olması her zaman daha iyidir. İnsan daha az gerilir, anlarsın ya."

Sanki *o*, kasırğa konusunda gerginmiş gibi.

Tebessümüm büyüdü. "Harika. Hazır olduğunda gel. Tavuk rostom var ve birazdan fırına girecek."

Saxton kapıyı çalınca açtım ve kahkahaya boğuldum. Tanrım, bu adam bir erkek izci olmalıydı ve hâlâ *her zaman, her şeye hazır ol* ilkesini takip ediyordu. Sırtı yatak ruloları ve birkaç çantayla yüklüdü, tasmanın ucunda da Lola vardı.

Ona, "İçeriye gel," dedim. "Burada bir şeylere daha ihtiyacım olduğunu düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Saxton yükünü yere bırakıp gülümsedi. "Şey, birkaç yatak rulosu getirdim ve elbette Lola'nın da yatacak bir yere ihtiyacı var ve..." Çantalardan birine uzandı. "Birkaç şişe iyi şarap olmadan hiçbir kasırğa tam değildir," dedi sehpa-mın üstüne üç şişe koyarken.

Uzanıp yanağını öptüm. "Sen bir harikasın. Getirdiğin her şeyle iyi olacağımızı düşünüyorum. Bir saat içinde akşam yemeği hazır olur. Radyodan dinlediğim son durum haberine göre Kara kategori 1 seviyesine inmiş ama buradaki sahile doğru ilerliyor."

“Doğru, belki bizim de şansımız yaver gider ve en iyi zamanına denk geliriz.”

“Pekâlâ, yapılacakların en başında Lola’yla Sigmund’u tanıştırmak var sanırım.”

“Lola kedilere alışkındır, muhtemelen bu durum işe yarar.”

Yatak odama gidip Sigmund’u getirdim. Kulağına, “Şimdi bir centilmen olmanı istiyorum,” diye mırıldandım. “Konuklarımız var ve uslu olman lazım.”

Saxton, Lola’nın tasmaını hâlâ elinde tutuyordu, ben de Sigmund’u yere koydum. Kedim Saxton’ın köpeğine doğru gezinerek giderken izledik. Peşinden biraz koklaşma geldi ve bir-iki dakika sonra Sigmund başını kaldırıp sanki bana, *beni bunun için mi uyandırdın*, der gibi baktı. Arkasını dönüp yatak odasının pencere pervazındaki yerine geri gitti.

Güldüm. “Şey, sanırım tanışma faslı iyi gitti. Zavallı Lola’nın tasmaını çıkarabilirsin.”

Dışarıda gittikçe şiddetlenen rüzgârın sesini duyabiliyordum. “Ben akşam yemeğimize bakarken neden sen de televizyonu açmıyorsun?”

Fırının içine göz attığımda tavuğun ve fırınlanmış patatesin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Taze yeşil bezelyelere çatal batırdım ve fırının ısınıı biraz düşürdüm.

Saxton, “Yemekten önce bir bardak şarap?” diye sordu.

Lola’nın derhal bana katıldığı kanepeye kıvrılırken, “Harka olur,” dedim. Sırım gibi tüylerini okşarken, “Tam bir şeker yumağısın,” dedim. Saxton’ın uzattığı şarap kadehini alırken, “Umarım bu kasırğa adaya çok hasar vermez,” dedim.

“En kötü kısmının sabahın erken saatlerinde vurması bekleniyor.”

“Şey, Bay Carl’a göre çok kötü kısmına denk gelmeye-

ceğiz. Çikolata stoğunu garantilemek için ben kapatmadan hemen önce uğradı.”

Saxton başını salladı. “Bu yerel halk her zaman neyden bahsettiğini bilir. Sonunda Bayan Raylene’e çıkma teklif etti mi?”

“Hayır, henüz değil. Zavallı adamın kendine güveninin biraz artması lazım. Onu Senior Lunches’ta haftada birkaç kez görüyor ama çıkma teklifi aşamasına henüz gelmedi.”

“Sanırım zemin hazırlama aşamasında.” Saxton elimi tutmak için uzandı. “İlk seferinde sana teklif ederken ben de gergindim; bu yüzden onu anlıyorum.”

Yüzüne daha iyi bakabilmek için kanepede oturuşumu değiştirdim. “Öyle mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Neden gergin olasın ki?”

“Şey... kaldırımda başımı kaldırıp yüzünü ilk gördüğümde senden etkilenmişim. Dolayısıyla beni reddetsen korkunç derecede hayal kırıklığına uğradım.”

Beş ay önce öğle yemeğinden dönüp dışarıda, kaldırımda oturmuş beni bekleyen Saxton’ı bulduğumu hatırlayınca gülümsedim.

“O halde, kabul ettiğime çok memnunum.”

“Ben de.” Şarabından bir yudum aldı.

“Kızından hâlâ haber yok mu?”

Saxton başını olumsuz anlamda salladı. “Beş ay oldu; yani ondan hiç haber almayabilirim.”

“Bu olasılığa karşı hazırlıklı mısın?”

Başıyla onayladı. “Evet, hazırım. Mektubu postalarken bunun onunla ilişkim açısından sonuçsuz bir girişim olabileceğini biliyordum, ama... denemek istedim.”

Şarap bardağını masaya bırakırken, “Kesinlikle,” dedim. “Ben sadece hayal kırıklığına uğramamanı umuyorum.”

“Senin annenle ilgili bilgi edinmeye çalışırken hissettiklerinle aynı şeyleri hissediyorum. Bir sürü insanın ikimizin de yalnızken yeterince iyi yaşadığımızı söyleyeceğini biliyorum... ama...”

Elini sıktım. “Ama bazen bu mümkün olmuyor işte. Bu arada, yeni romanın nasıl gidiyor? İkinci kitabını neredeyse bitirdim ve bayıldım.”

Saxton bir elini saçının içinden geçirdi. “Yavaş gidiyor. Bitirme tarihimin 1 Mart olmasına şükrediyorum ama artık ilerlemem gerekiyor. Üzerinde biraz araştırma yapıyordum ve eminim ki başına oturup odaklansam gerisi hemen gelecek.”

“Belki birlikte çok zaman geçiriyordunuz ve bu, senin çalışma saatlerinden çalışıordur.”

Dudaklarını benimkilere dokundurmak için eğildi ve göz kırptı. “Asla. Hiçbir zaman.”

Gülümsedim ve ayağa kalktım. “Tamam, bana beş dakika ver de her şeyi masaya yerleştireyim.”

“Yardım edebilir miyim?”

“Hayır, her şey hazır. Sadece yeni bir son durum haberi olursa yakalamaya çalış.”

Saxton mutfağa geldiğinde son kâseyi de masaya koymuştum. “Nefis kokuyor.”

“Güzel. Oturursan başlayabiliriz.”

“Chloe kendi evinde mi kalıyor?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve ona dostlarımla kalacakları yerler hakkında bilgi vermeye başladım.

“Dora’nın Gainesville’e gitmesi iyi fikir. Onun evinde yalnız kalmasını istemezdim.”

Yemek boyunca hafif konulardan bahsettik, Saxton bulaşıklara yardım etti, sonra da elimizde kahvelerle kanepeye

yerleştik. Yağmur şimdi sağanak halindeydi ve rüzgârın şiddeti artmıştı.

“Dışarısı felaket halde,” dedim. “Neyse ki elektrik var.”

“Evet, son habere göre hâlâ en kötüsünü sabaha karşı üç-dört sularında yaşayacağız. Hey,” dedi silindir şeklindeki çantasını karıştırmak için kalkarak, “*Scrabble* oynamaya ne dersin?”

“İyi fikir ama bir yazarla oynamanın ne kadar adil olaçağından emin değilim.”

Saxton güldü. “Ah, yani ben kelimelerin efendisiyim, ha?”

Oyunu bitirdiğimizde ceptelefonuna uzandı. “Bayan Maybelle’i aramalırım. Kontrol etmek için. Sadece bir saniye sürer.”

Onun nasıl olduğunu, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarken ve ihtiyacı olursa mutlaka aramasını söylerken sadece dinledim.

Telefonu kapatınca ona Bayan Maybelle’in kim olduğunu sordum.

Saxton gülümsedi. “Ah, sen Bayan Maybelle’le henüz tanışmadın mı? Havaalanı yakınında yaşıyor. Sağlam bir kadındır. Ellilerde Copa Girl’miş. Tek başına yaşıyor ve ne zaman kasırğa veya kötü bir fırtına olsa çoğumuz onu yoklarız. Sağanakta havaalanı köprüsüne su basma ihtimali var ve onun evinde kısılıp kalmadığından emin olmak isteriz.”

“Ne? New York’un ünlü Copacabana’sında gerçekten bir dansçı mıydı?” Yani, yerel halkın bir diğer topluluk ve umursama örneği olarak onu yoklamaları hoş bir şeydi ama Cedar Key’de eski bir Copa Girl’ün yaşıyor olması?

Saxton güldü. “Evet, gerçekten öyleydi. Oldukça sağlam karakterlidir. Altmışlarda dans günleri sona erince buraya

taşınmış. Bundan fazla bahsetmez ama iyi bir hikâyesi olduğundan eminim. Kasaba civarında rastlasan onu tanırsın, seksenlerinde bile oldukça göz alıcı bir kadın.”

Onunla ilgili daha fazla bilgi edinmeyi aklıma yazdım. O ünlü gösteri kızlarının tarzları ve çekicilikleri her zaman merakımı cezbetmiştir.

Şöminemin rafındaki saat on ikiyi vurunca şaşırdım. Saatlerdir şarap yudumlayıp *scrabble* oynuyorduk ve akşam su gibi akıp geçmişti. Esnememi bastırdım.

Saxton’ın yüzünden özür dilercesine bir ifade geçti. “Çok yorgun olmalısın. Biliyorsun, yatmaya gidebilirsin. Ben uyku tulumumla şuraya, halının üstüne yerleşeceğim.”

Ondan ayrılma fikri hoşuma gitmedi.

“Ah, şey... aslında üstüme pijama ve tişört giyip kendime bitki çayı yapacaktım. Sen de ister misin?”

“Elbette. Kulağa hoş geliyor.”

“Hemen dönerim,” dedim ve banyoya yöneldim. Kapıyı kapattıktan sonra hemen üstümü değiştirip dişlerimi fırçaladım ve Saxton’ın yanına döndüm.

Oturma odasına döndüğümde lambaların ikisini söndürmüş, sadece loş olan küçük bir tanesini açık bırakmış olduğunu gördüm. Ayrıca kanepenin yanına iki uyku tulumunu yan yana sermişti. Lola kendi yatağını görmezden gelerek uyku tulumlarından birinin ayakucunda kendine çoktan bir köşe seçmişti.

“Çay için sadece su ısıtıcısını çalıştıracam. Yanında kurabiye falan ister misin?”

Saxton, Lola’nın yanındaki uyku tulumuna yerleşti ve başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Sadece çay yeterli.”

Suyun kaynamasını beklerken mutfak penceresinden dışarıya bir göz attım. Sokak lambasından kırbaç gibi inen yağmur perdesini görebiliyordum. Rüzgâr gittikçe yükseliyordu ve bu ses bana Cornwall sahilinde çekilen gotik bir filmi anımsatıyordu. Yolun karşısındaki Tarih Müzesi'nin üzerindeki tabela ileri geri sallanıyordu ama benim dairemdeki her şey rahat ve sakindi ve hepsinden iyisi de Saxton, huzursuzluğumu rahatlatmak için buradaydı.

Ona doğru bir fincan uzatırken, “Dışarısı daha da kötüleşmiş,” dedim ve yanına oturdum.

“Teşekkürler. Sanırım sonraki birkaç saat daha da kötü olacak.”

Tekrar ayağa fırlarken “Müzik,” dedim. “Rahatlatıcı bir müziğe ihtiyacımız var.” CD çalarımın yanına gittim ve düğmesine bastım. Pachebel'in Canon'ı odayı doldurdu.

Tekrar yanına otururken Saxton, “Ah, mükemmel seçim,” dedi.

Bağdaş kurdum ve, “Bu parçayı her zaman sevmişimdir,” dedim.

“Seninle ilgili keşfettiğim yeni bir şey daha. Klasik müzikten hoşlanır mısın?”

“Evet. Annem ve büyükannem her zaman dinlerlerdi; bu yüzden onunla büyüdüğümü söyleyebilirim. Ah, annem almışların tüm o hippy şarkılarını da severdi, yani evimizde karma müzik olurdu.”

“Ben bir roman üzerinde çalışırken her zaman hafifçe çalan klasik bir müziğim olur. Sanki bir şekilde yaratıcılığımı tetikliyor.”

Çayımızı bitirdik ve Saxton bana uzandı, omzuma koyduğu eliyle beni kendine doğru çekti. Yüzümü kendininkine

çevirmeden önce parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissettim. Dudakları benimkileri buldu ve ayrıldığımızda ikimiz de derin bir iç geçirdik.

“Hayattan ne istiyorsun, Berkley?” diye sordu.

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. “Ne mi istiyorum? Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.”

“Yani... bir gün evlenmeyi umuyor musun? Çocuk sahibi olmayı istiyor musun? Hep burada, Cedar Key’de mi yaşayacağını düşünüyorsun? Ya da başka uzun vadeli planların var mı?”

Başka kimsenin sorduğunu hatırlamadığım sorular soruyordu. Hakkında birkaç dakika düşündüm.

“Evlenmek istiyor muyum? Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmedim. Yani, çok uzun süre yalnız yaşadım.” Göğsüne biraz daha sokuldum. “Seninle birlikte olmaktan hoşlandığımı biliyorum ama aynı zamanda çiftlerin derin ve anlamlı bir ilişkiyi paylaşmak için evlenmek zorunda olmadıklarını da biliyorum.”

Saxton’ın başımın üstündeki başının onaylarcasına sallandığını hissettim.

“Ya çocuklar?” Derin bir nefes bıraktım. “Çocuklara bayılırım ama kendi çocuğumun olması benim için hiç yakıcı bir arzu olmadı. Ayrıca bunun baskısını da hiç hissetmedim. Hem zaten kırk beş yaşındayım ve her geçen yıl bunun olasılığının azaldığının farkındayım.”

“Ve bu senin için sorun değil mi?”

Başımla onayladım. “Değil. Sanırım hiçbir zaman sorun olmadı. Ya sen? Neredeyse hiç tanımadığın tek bir kızın var. Şimdi bir aile kurmak ister miydin?”

“Bu olsa gönülsüz olmazdım ama senin gibi, sanırım

hayatımın şu an bulunduğu noktadan memnunum.” Elime uzandı ve üstünde başparmağını aşağı yukarı gezdirmeye başladı. “Peki, burada kalacağını düşünüyor musun?”

Hiç tereddütsüz, “Evet,” dedim. “Bu kasabayı seviyorum. İnsanlarını ve topluluk anlayışını seviyorum. Dükkânının işleri iyi gidiyor, posta siparişiyle yürüttüğüm yün işi de öyle.”

“Yani seni burada tutan şeyler bunlar mı?”

Elini sıkarak, “Bir de sen,” dedim. “Sen beni burada tutuyorsun.”

Ses tonundaki tebessümü duydum. “İyi. Bunu söylemeni umuyordum. Sana başka bir şey sormak istiyorum...”

Sesinin ciddileştğini duydum ve yüzüne bakmak için doğruldum.

“Bu muhtemelen aptalca... ve muhtemelen tartışılacak bir yanı da yok ama... şu anki ilişkimizin müstesna olmasını düşünür müydün?”

Ne demek istediğini anlamadığım için, “Müstesna mı?” diye sordum.

“Sanırım demeye çalıştığım şey, bir başkasıyla çıkmayı düşünür müydün?”

Anlam açık hale gelince, “Ah,” dedim. “Ah... hayır. Asla. Neden isteyeyim, Saxton? Seninle olmayı seviyorum. Paylaştıklarımızı –eğlence, kahkaha, iyi vakit– çok seviyorum.” Aynı zamanda ona âşık olmaya başladığımı söylememek için kendimi tuttum.

Bana doğru eğildi ve kolları bedenimi sararken dudaklarının da benimkilerin üzerinde hissettim. Bu sefer ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Saçlarımın içine doğru konuşarak boğuk bir sesle, “Bunu

söylediğini duymak beni sevindirdi,” dedi. “Çok mutlu oldum çünkü ben de tam olarak aynıni hissediyorum.”

Kollarına doğru kıvrıldım ve başımı göğsüne yasladım. Farkına varmadan içim geçmişti. Dışarıdan gelen büyük bir çarpma sesiyle yerimden sıçradım ve odanın tamamen karanlık olduğunu gördüm. Yanımdaki Saxton’ı hissettim ve onun, “Sorun yok. Ben yanıdayım. Anlaşılan dışarıda bir şey uçuyordu,” dediğini duydum.

Gözlerimi ovuşturdum ve daha dik oturdum. “Işık neden açık değil? Saat kaç?”

“Dört buçuk, bir saat önce de elektrik kesildi.”

Üç saatten uzun süredir uyuyordum, hem de karanlıkta.

“Uyumaya devam et,” dedi. “Her şey yolunda.”

“Hayır, yapamam. Benim... şey yapmam lazım...” Tuhaflıklarımın birini ona söylemeden önce kendimi tuttum.

“Ne yapman lazım?” diye sordu ve sesindeki merakı sezinledim.

“Sadece... ben hep... ışık açıkken uyurum.” İşte, söylemiştim.

Ama bana gülmedi. Bunun yerine başımın arkasındaki yastığı kabarttı. “Neden sırtüstü uzanmıyorsun? Ben burada, yanıdayım. Her şey yoluna girecek. Gerçekten.”

Derin bir nefes bıraktım ve başımı salladım. Kendimi uyku pozisyonuna getirdim ve Saxton’ın yanımda gerindiğini hissettim. Elime uzandı ve derin ve rahat bir uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey buydu.

19

Yanağımdaki öpücüklerle uyandım ve Lola yattığım yerden bana bakıyordu. Gülümseyerek başımı çevirdim ve Saxton'ın huzur içinde yanımda uyuduğunu gördüm, eli de hâlâ elimi tutuyordu. Dışarısı aydınlıktı ve yağmurla rüzgârın sesi gitmişti.

Onu uyandırılmamaya çalışarak pozisyonumu yeniden ayarladım ama gözleri hemen açıldı. Bana baktı ve yüzünü büyük bir tebessüm kapladı.

Alnıma bir öpücük kondururken, “Günaydın, güzellik,” dedi. “Kara’yı atlattık gibi görünüyor.”

Gülümsedim ve kollarımı başımın üstüne kaldırmak için elinden feragat ettim. “Öyle, bunun için de sana teşekkür etmeliyim.”

Saxton gözlerini ovuşturdu ve esnedi. “Böyle düşünmene sevindim.”

“Bu kadar iyi uyuduğuma inanamıyorum ama kendimi çok kötü hissediyorum. Sen pek uyumadın, değil mi?” İçimde ge-

cenin karanlığında uyanırsam diye bütün gece nöbet tuttuğuna dair bir his vardı.

“Hayır, hayır. Birkaç defa gözlerimi kııptım. Biraz kahveye ne dersin? Elektrik geri gelmiş gibi görünüyor.” Lambayı söndürmek için kalktı ve gerindi.

Ona katılmak için kalkarken, “Harika,” dedim. Kahveyi dün gecedan hazırlamıştım; yani sadece düğmeye basman gerekiyor. Eğer sorun yoksa önce banyoya gireceğim.”

Ben banyoya yönelirken o da mutfığa yönelip, “Kulağa iyi geliyor,” dedi.

Kısa bir duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra üzerime bir tişörtle şort giyerek geri geldiğimde içerde harika bir Maxwell House kokusu vardı.

Bana bir fincan uzattı.

“Teşekkürler,” dedim. Senin sıran. Sana temiz havlular çıkartdım.”

“Mükemmel. Ah, bu arada, pencereden dışarıya bakınca sakın telaşa kapılma.”

Mutfığın içine doğru gidip dışarıya bir göz attım. “Ah! Aman Tanrım!” diye bağırdım. SR 24’e ve İkinci Cadde’ye bakıyordum ve bütün sokağı suların kapladığını, ulaşım platformundan çok yapay bir göle benzediğini gördüm. İçinde insanların kürek çektiği birkaç kayık geçti.

“Sorun yok,” dedi ve kollarının beni sardığını hissettim. “Bu, daha önceki ciddi kasırgalarda da olmuştu. Maalesef kasırganın en sert zamanı denizin de kabarma saatine denk geldi ama sular kısa zamanda çekilmeye başlayacak ve sokaklarımıza tekrar kavuşacağız.”

“Sence çikolata dükkânına su basmış mıdır?” diye sordum. Pencereden dışarıya bakınca gördüklerime inanamıyordum.

“Biraz su girmiş olabilir. Sende dükkân için ıslak elektrik süpürgesi var mı? Sular çekilir çekilmez hepsini temizleriz.” Yanağımı öptü. “Ben duşa giriyorum. En azından elektriğimiz geri geldi.”

Gülümsedim. Her zaman iyimserdi.

“Haklısın. Kahvenin yanında çöreğe ne dersin?” diye sordum, bir yandan dükkân için ıslak elektrikli süpürge olmadığını hatırlarken.

Banyoya doğru yönelerek, “Kesinlikle iyi olur,” dedi.

Saxton haklıydı. Öğleden sonranın ilk saatlerinde sokakları kaplayan su gitmişti ve dışarıya çıkmaya karar verdik. Bahçemden çıkıp D Sokağı’na geldiğimizde kitap dükkânının önünde bir kalabalık olduğunu gördüm.

O tarafa yönelirken, “Acaba neler oluyor,” dedim.

Toplananların çoğu yerel halktandı ama bazıları kasırga vurduğunda adada ziyaretçi olarak bulunanlardı. Kalabalığın arasında Bay Carl’ı gördüm ve ona doğru gittim.

“Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

“Evet, Bayan Corabeth o haber sunucusu ve Memur Bob’la beraber içeride. Şu an içeriye kimse alınmıyor. Görünüşe göre haber sunucusu Bayan Corabeth’i şu Erica adlı yazar olmakla suçluyor. Bence onu taciz ediyordu, Bayan Corabeth de Memur Bob’u çağırdı.”

Akıl karışıklığıyla, “Yazar Erica mı?” diye sordum. “O da ne?” Bir anda kafama dank etti. “Yani *erotik* yazar mı demek istiyorsun?”

“Başıyla onayladı. “Evet. Bilirsin, Raylene’in şikâyet ettiği şu kitaplar.”

“Ciddi misin?” dedi Saxton, başını iki yana sallayarak. “Haber sunucusu bu fikre nereden kapılmış?”

“Duyduğuma göre kız arkadaşı *New York Times* için çalışıyormuş ve ona durumu çitlatmış. Adam buraya kasırğa için gelmemiş, zavallı Bayan Corabeth için buradaymış. Sanırım onu öyle bir şeyle suçluyor.”

İçimde bir gün önce o sunucuya karşı hissettiklerimde haklı olduğuma dair bir his vardı. Ayrıca çikolatalarımdan bir parça olsun almamıştı.

Suellen yanıma gelirken, “Bu düpedüz saçmalık,” dedim.

“Neler oluyor?”

Ona olan biteni anlattım ve yüzünde inanmadığını gösteren bir ifade belirdi.

“O sunucu şaka yapıyor olmalı,” dedi. “Corabeth yazar değil. Yani Memur Bob içerde mi? Belki kahve dükkânını açmadan önce beklemeliyim.”

Caddenin karşısındaki çikolata dükkânıma bakarken, “İyi fikir,” dedim. “Şey, sanırım ben gidip hasarımı kontrol edeceğim. Sende ıslak elektrikli süpürge yoktur, değil mi?”

“Var ve içeriye girebilip temizliğimi yapar yapmaz ödünç almana izin veririm.”

Saxton’la ikimiz sokağın karşısına geçerken, “Teşekkürler,” dedim.

Anahtarımı kilide sokup kapıyı açtım. Yerde öbek öbek su vardı ama onun dışında dükkân aynı görünüyordu.

“Çok kötü değil,” dedim. “Sanırım şanslıydık.”

Saxton başıyla onayladı. “Suellen ıslak elektrikli süpürgeyi getirince su birikintilerini temizleriz. Neden etrafı dolaşıp yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye bakmıyoruz?”

Dışarıya çıkarken, “İyi fikir,” dedim ve dükkânın kapısını yeniden kilitledim.

İkinci Cadde’ye doğru inerken esnafın dükkânlarından dışarıya suyu süpürdüklerini, içerideki eşyaları kurusunlar diye kaldırıma çıkardıklarını ama çoğunlukla ciddi bir hasar olmadığını gördük. Yerleri dalların ve palmiye yapraklarının kapladığı Şehir Parkı’na doğru gittik. Okyanus hâlâ epey dalgalı görünüyordu ama artık parlayan güneşle o kadar tehditkâr görünmüyordu. Dock Caddesi’ne yöneldik ve aynı türden temizliklerin sürdüğünü gördük. Herkes işlerini yoluna koymuş gibiydi; bu yüzden dükkânıma geri döndük. Biz dönünceye kadar kitap dükkânının önündeki kalabalık dağılmıştı ama dükkân kapalıydı ve kapısı kilitliydi. Yan kapıya gittik ve birkaç kişinin toplandığı kahve dükkânına girdik. Suellen sipariş yetiştirmekle meşguldü; bu yüzden bize çabucak el salladı. Birkaç dakika sonra bizim masamıza geldi.

“Yan taraftaki olay da neyin nesiydi?” diye sordum.

Suellen omuz silkti. “Beni aşar. Görünen o ki o sunucu Corabeth’in şu erotik yazar Lacey Weston olduğunda epey ısrarlı.”

“Bu delilik,” dedim. “Corabeth bir yazar bile değil. Değil mi?” Sanki cevabın onda olması gerekirmiş gibi Saxton’a baktım.

Saxton güldü. “Bildiğim kadarıyla değil.”

“Corabeth ne diyor?” diye sordum. “Peki, sunucuya ne oldu?”

“Ben buraya geldiğimde Corabeth’i inkâr ederken duydum. Sunucuya neyden bahsettiğini bilmediğini söylüyordu. Memur, sunucuyu adadan ayrılmaya zorladı. Eğer gitmezse onu tacizle suçlayacağını söyledi.”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Yani küçük kasabamız CNN’e mi çıkacak?”

“Bundan şüpheliyim. Bir hikâye yakalayamadı; bu yüzden sanırım hepsi bitti.”

Ama bitmemişti. Ertesi hafta yün dükkânına Corabeth geldiğinde hepimiz örgü gecesi için toplanmıştık.

Herkes başını kaldırdı, sustu ve örmeyi bıraktı.

Corabeth oturdu, çantasından güzel, soluk yeşil, pamuk bir kazak çıkardı, bir-iki ilmek ördü, sonra örgüsünü kucağına bıraktı.

“Sanırım siz kızlar geçen hafta kitap dükkânındaki kargaşanın detaylarını bilmek istiyorsunuz?”

Bazıları, “Şey... hayır. Eğer sen anlatmaya ihtiyaç duyuyorsan...” derken bazıları da “Evet, neler olup bittiğini öğrenmeye can atıyorum,” dediler.

Corabeth boğazını temizledi. “Tamam. Şey, işin aslı... yayımcımla konuştum ve...”

Raylene, “Yayımcı!” diye araya girdi. “Yani bana *senin* Lacey Weston olduğunu ve o pisliği *gerçekten* yazdığını mı söylüyorsun?”

Corabeth, Raylene’i tamamen görmezden gelerek anlatmaya devam etti. “Yayımcım da artık sırrın ortaya çıktığını düşünüyor ve evet... benim mahlasım Lacey Weston ve ben bir yazarım.”

Her kafadan derin bir nefes sesi geldi ve sorular ışık hızından daha büyük bir süratle Corabeth’e yağmaya başladı.

“Bir yazar mı? Bize neden hiç bahsetmedin?”

“Ne zamandır yazıyorsun?”

“Sırrından hiç haberimizin olmadığına inanamıyorum.”

“Lucas senin aslında kim olduğunu biliyor mu?”

Corabeth elini havaya kaldırdı. “Bırakırsanız her şeyi anlatacağım.” Derin bir nefes aldı. “Yazmaktan hep hoşlanmışımdır ve yıllar önce kendi eğlencem için erotik şeyler yazmaya başladım. Bunun kitap endüstrisinde gittikçe popüler olduğunu biliyordum, ayrıca artık yıllar önce olduğu kadar utanç verici de değildi. Ben de şakasına, yazdıklarımın birini New York’ta bir yayımcıya göndermeye karar verdim. Yaklaşık beş ay sonra bana sözleşme öneren bir mektup aldığım da *benim* şaşkınlığımı hayal edin.”

Dora kıkırdadı.

Hikâyesine devam ederken bütün gözler Corabeth’e odaklanmıştı.

“Ve o sözleşmeler gelmeye devam etti, satışlarım tavan yaptı ve ben daha ne olduğunu anlamadan *New York Times*’ın en iyi satan yazarıydım.”

Chloe, “Peki, neden mahlas kullandın?” diye sordu.

Corabeth güldü. “Kitap dükkânlarında erotik kitapların bulunduğu gerçeği herkesin hoşuna gitmiyor.” Bakışları şu ana kadar sessiz kalmayı başarmış olan Raylene’e kaydı. “Bunu editörümle konuştum ve ikimiz de belki bir mahlas kullanmamın en iyisi olacağına hemfikir olduk.”

Liz, “Lanetleneyeceğim,” dedi. “Senin yazdığın ve okuduğum tüm o kitaplar... ve *senin* yazdığına dair en ufak bir fikrim yoktu.”

Raylene sesinde şaşkınlıkla, “Kitapları okudun mu?” dedi.

“Elbette okudum. Çok iyiler. Belki sen de kendi okuma ufğunu genişletmelisin.”

Raylene burnunu çekti ve sessizliğine geri döndü.

Flora sandalyesinde öne doğru uzandı. “Yani bu yüzden mi bazen evine kapanıyordun ve Garden Club toplantılarına veya diğer etkinliklere katılmıyordun?”

“Kesinlikle. Teslim günü geldiğinde geri kalanınıza neden katılamadığıma dair bahaneler uydurmak biraz zorlaşıyordu.”

Dora gülercek başını iki yana salladı.

Söylememe gerek yok ama bu haberle afallamıştım. Dikkatli ve kuralcı Bayan Corabeth, dünya çapındaki kadınların cinsel açlığını doyuruyordu.

Dora’nın kahkahasına ben de katıldım. “Şey, sana bravo diyorum! Ama sırrın ortaya çıktığına göre, bu senin yazarlık kariyerini etkileyecek mi?”

“Hayır, öyle olacağını düşünmüyorum, ayrıca editörüm bunun satışları biraz daha artırabileceğini söyledi. Baharda yeni kitabım çıkıyor; yani sanırım bunu sadece zaman gösterecek.”

Betty, “O halde satın almak için sıraya ilk ben gireceğim,” dedi.

Flora hemen, “Tabii oraya senden önce ben gitmezsem,” diye cevap verdi.

Raylene çıkışarak, “Hepimizi kandırdığın kesin,” dedi. “Ben senin kiliseye giden bir kadın olduğunu düşünüyordum.”

Flora, Raylene’in boynundan yukarıya koyu bir kırmızılığın yükselmesine yol açarak, “Belki Bay Carl ile beraber okumak için bir kopyaya ihtiyacın vardır,” dedi. “Bunun hayatına nasıl bir renk katacağını kim bilir?”

“Söylenecek şey değil... sanki... ben...”

“Ah, Raylene, Tanrı aşkına rahatla.” Betty uzanıp Raylene’in kolunu okşadı. “Sadece şaka yapıyoruz.”

“Evet... şey... öyle umuyorum,” diye geveledi.

Ama her zamanki sert çıkışlarının olmadığını fark etmekten kendimi alamadım. Raylene Samuels’in biraz yumuşamaya başlıyor olması gerçekten mümkün müydü?

Dora ayağa kalkarak, “Ah, Tanrım,” dedi. “Hayat sürprizlerle dolu, öyle değil mi? Bence şimdi bir ara vermeliyiz ve biraz çöreklerden yiyip kahve içmeliyiz.”

Evet, diye düşündüm. Dora haklı. Hayat sürprizlerle dolu ama Corabeth’in sırrını öğrenmek bana annemle ilgili ne kadar az şey biliyor olmam olasılığının çok daha fazla farkına varmamı sağladı.

20

Eylül ortasında Corabeth Williams’la ilgili dedikodular sönmüş ve o da normal hayatına geri dönmüştü. Bu, küçük kasabalarda olağan bir şeydi ama yeni bir dedikodunun su yüzüne çıkması ve insanların ilgisinin başka bir şeye yönelmesi için çok beklemenize gerek yoktu.

Çilelerce yün eğirmiştim ve yün dükkânına verilmeye hazır hale getirmiştim. Tam evden çıkmak üzereyken telefonum çaldı ve açınca Jill’in sesini duydum.

“Selam, dostum,” dedi. “Oraya gerçekten yerleşmiş olmalısın, zira uzun zamandır artık senden haber almıyorum.”

Jill haklıydı. Cedar Key’de bulunduğum altı ay boyunca görüşmelerimiz birkaç haftada bire düşmüştü, ki bir zamanlar neredeyse her gün görüşürdük.

Üzerime bir suçluluk duygusu çullanırken kanepeye çöktüm. “Biliyorum ve gerçekten üzgünüm ama epey yoğun-
dum, sonra burada başımızdan bir kasırga geçti ve...”

Jill güldü. “Seni azarlamıyorum. Sadece özledim. İnternette neyse ki fazla hasar almadığınızı gördüm.”

“Ben de seni özledim, Jill. Ve hayır, gerçekten şanslıydık. Biraz sel oldu, birkaç ağaç devrildi ama büyük bir hasar yoktu.”

“Harika. Bulmacanın çözümü nasıl gidiyor? Annenle ilgili bir şey var mı?”

“Tek bir şey bile yok. Senin dediğin gibi hikâyemi örgü grubuyla paylaştım ama annemi hatırlayan biri yok gibi görünüyor.”

“Peki, ya teyzen? Onun yardımı oldu mu?”

“Şey, sana onun geçirdiği kazadan bahsetmiştim, yani haziranda buraya gelemedi. Ona sorularımı telefonda sormayı gerçekten istemiyorum ama geçen hafta onunla konuştuğumda bacağının neredeyse normale döndüğünü söyledi ve Şükran Günü’nde geleceğine dair imada bulundu.”

“Bu harika. Umarım nihayet bazı cevaplar alırsın. Tamam, havadan sudan bu kadar konuşmak yeter. Peki, III. Saxton Tate’ten ne haber? Oradaki son durum nedir?”

Güldüm. “Ondan hoşlanıyorum, Jill. Ondan çok hoşlanıyorum.”

“Hımm, bunu sesinden anlıyorum.”

“Aslında...” Devam etmeden önce duraksadım. “Maine’e gelmeyi gerçekten istiyordum, özellikle Bosco ve Belle’yi görmeye ama... Saxton benden önümüzdeki ay birkaç günlüğüne Georgia Dağları’na onunla beraber gitmemi istedi ve...”

Jill güldü. “Seni aptal kız. Bir bakalım... alpakaları görmeye Maine’e gitmek veya yakışıklı bir adamla romantik bir kaçamak. Hadi canım! Berkley, bahane bulmak zorunda değilsin. Git! Git ve iyi vakit geçir. Ayrıca benim de Şükran Günü’nde buradan uzaklaşmak gibi bir düşüncem var ve belki Florida’nın batı kıyısındaki küçük bir adaya giderim.”

Oturduğum yerde doğruldum ve havaya bir yumruk savurdum. “Evet! Gerçekten mi? Şükran Günü’nde buraya gelebileceğini mi düşünüyorsun? Ah, Jill, bu süper olurdu.”

Dostum hattın diğer ucundan güldü. “Evet, bunun olma ihtimali var; bu yüzden fikir değiştirme. III. Saxton Tate’le beraber Georgia’ya git ama döndüğünde bana detaylı bir rapor vermezsen seni asla affetmem.”

Telefonu kapattıktan sonra elimde telefonla öylece oturdum ve gülümsedim. Her kadının Jill gibi bir en iyi arkadaşı olmalıydı ve ben, bir tanesine sahip olduğum için şanslıyım.

Yün dükkânına girdiğimde Dora’yı, Oliver’ın boynuna parlak renkli bir atkı takarken buldum.

Köpeği okşamak için eğilirken, “Şuna da bakın, çok zarif görünmüyor mu?” dedim. “Nasılsın bakalım, Oliver?”

Dora gülümsedi. “Oliver bugün ilerleyen zamanda okula gidiyor.”

“Ah, bir itaat dersi daha mı?”

“Hayır, hayır. Oliver gerçekten okula gidiyor. Cedar Key okuluna. Resmi olarak Pages & Paws’ programının bir parçası olacak.”

“O nedir? Daha önce duymamıştım.”

Dora, Oliver’ın atkısındaki düğümü düzelitti. “Ah, bu ulusal olan Rover’la Birlikte Okumak adlı programı temel alan yeni bir program. Aslı Washington’da başladı. İyi davranışlı köpekler okullara, kütüphanelere, kitap dükkânlarına çocuklar köpeklere kitap okuyabilsinler diye götürülüyor. Bu, çocukların güvenini inşa ediyor ve okuma sevgisini

* (İng.) Sayfalar ve Patiler. (ç.n.)

artırıyor. Pek çok çocuk sınıfta yüksek sesle okumayı zor buluyor ama yanlarında dinleyen bir köpek olduğunda işleri kolaylaşıyor. Yavaş okusan veya bir kelimenin telaffuzunda sorun yaşasan bir köpek seni yargılamaz. Ben bunun çok değerli bir program olduğunu hissediyorum; bu yüzden gönüllü olmak istedim ve Oliver da kabul edildi.”

“Bu harika ve sana katılıyorum, kulağa muhteşem bir program gibi geliyor.” Oliver’ın başını okşamak için uzandım. “Tanrım, bu neredeyse bir köpek sahibi olmayı isteme-yol açacak.”

“Yani eğer ciddiysen Levy Eyaleti İyilik Sevenler Cemiyeti’nde iyi bir evden yararlanabilecek bir sürü köpek mutlaka vardır.”

Bu fikri dosyalayıp rafa kaldırdım ve konuyu değiştirdim. “Sana biraz daha yün çilesi getirdim,” dedim çantama uzanarak.

“Ah, çok iyi. Son getirdiklerini tükettik. Çok iyi satıyorlar, Berkley. Örgücüler elde eğrilmiş ve boyanmış yünlere bayılıyorlar.”

Onun, getirdiğim yünleri üzerinde *BERKLEY’DEN YÜNLER* yazılı bir tabelanın bulunduğu masaya yerleştirmesini izlerken gülümsedim.

“Memnun oldum. Seninle iş yapmak bir zevk.” Oliver’ın dükkânın köşesindeki minderine çekildiğini fark ettim. “Bu çok uslu bir köpek, Dora. Şu okuma programında yer almak için özel bir eğitime katılması gerekti mi?”

“Şey, ileri itaat eğitimi alması gerekti. Onun sosyalleştireninden emin olmak zorundaydık; özellikle çocuklarla. Bütün sınavları geçti ve tabii ki tüm aşılarının tam olması gerekti ve veteriner de bana okula götürmem için bir sertifika

verdi. Bugün sadece deneme çalışması var. Oliver bazı çocuklarla tanışsın ve nasıl iletişim kurduklarını görelim diye gidiyoruz. Eğer işler yolunda giderse o zaman haftada bir günlük, bir çocuğun kendisine kitap okuyacağı bir program yapılacak.”

“Gerçekten çok etkilendim. Bu, iki tarafın da kazançlı olduğu bir program. Bir çocuğun okumayla ilgili kendine olan güveninin hangi noktada artacağını anlayabiliyorum ama katılan köpeklerin de üretken hissedeceklerinden eminim. Saxton’ın programdan haberi olup olmadığını merak ediyorum. Lola da çok uslu bir köpek.”

“Ah, ona bundan bahsetmelisin. Bu oldukça yeni bir program; bu yüzden daha fazla gönüllü arıyorlar.”

“Öyle yapacağım. Neyse, dükkânı açma vakti geldi. Öğleden sonra okulda iyi eğlenceler.”

Öğle yemeği için tam dükkânı kapatmak üzereyken kapının çanı çınladı ve başımı kaldırıncı tanımadığım bir kadının içeriye girdiğini gördüm. Uzun boylu, ince, altmışların *Vogue* dergisindeki mankenler gibi giyinen bu kadın şüphesiz Maybelle Brewster *olmalıydı*. Üzerinde tasarım ürünü olan iki parçalı, bej rengi ketenden takım etek-cek, bej rengi dans ayakkabıları, boynunun etrafına zekice sarılmış şeffaf eşarpla uyumlu kereviz yeşili dantel eldivenler ve mükemmelen yapılmış beyaz saçlarının üstünde de küçük bir asker kepi vardı. Bu, Maybelle Brewster olabilirdi ama asla Saxton’m dediği gibi seksenlerinde olamazdı. Bu kadın son derece çekiciydi ve rahatlıkla altmışlarındaki bir kadın gözüyle bakılabilirdi.

Eldivenli elini uzatırken, “Merhaba,” dedi. “Buraya daha önce gelmediğim için özür dilerim.”

Eldivenler ve şapka... Bunlar ben doğmadan önce terk edilmiş aksesuarlardı. Kadın bana büyükannemin evde bulunduğuş eski moda dergileri hatırlatmıştı.

“Ben Maybelle Brewster, Saxton’ın bir arkadaşayım. Saxton’ın dostu benim de dostumdur; bu yüzden nihayet buraya gelip sana adaya hoş geldin demek istedim.”

Bana doğru gelen Chanel No 5 esintisiyle gülümsedim. Şüphesiz ki Maybelle Brewster artık var olmayan bir moda çağından kalmaydı.

“Çok naziksin. Seninle tanışmak bir zevk ve hoş geldin dediğin için teşekkürler. Saxton bana kasırğa gecesi senden bahsetti. Evinde hiç hasar olmamasına sevindim.”

“Ah, Safe Harbour” çok şanslıydı. Altmışlarda o evi aldığımda biri bana evin herhangi bir sel baskınına veya hasara karşı çok iyi konumda olduğunu söylemişti ve onca yıldan sonra bu hâlâ geçerli. Tam suyun üzerindeyim ama her seferinde güvendedim. Peki, Saxton sana benim hakkımda ne anlattı?”

Başını havaya kaldırdı ve yüzünden bir tebessüm kırıntısı geçti.

“Ah... sadece kasırğa sırasında yerli halkın seni arayıp sorduğunu çünkü havaalanı köprüsünün sel basma ihtimaline karşı iyi olduğundan emin olmak istediklerini söyledi.”

Başıyla onayladı. “Evet, etrafımda beni önemseyen bu kadar gerçek insan olduğuş için şanslıyım. Yani Saxton sana benim Cedar Key’e gelmeden önce ne iş yaptığımı söylemedi mi?”

* (İng.) Güvenli Liman. (ç.n.)

Güldüm. “Ah, evet, senin bir Copa Girl olduğundan da bahsetmişti.”

Eldivenli elini havada sallarken benim gülüşüme katıldı. “Görünüşe göre adada ünlüyüm ama eminim ki sen Copa Girl’ün ne olduğunu bilmeyecek kadar gençsindir.”

Ağzımdan, “Ah, ama bu doğru değil,” diye kaçııverdim. “Büyükannem ellilerden ve altmışlardan bir sürü dergi saklamıştı ve ben de ergenliğimde onları incelemeye bayılırdım. Copacabana’da dans edip şarkı söyleyen kızlar oldukça ünlüydüler. O kostümleri giymeyi ve mücevherleri takmayı hep çok istemişimdir ve sofistike ve çekici olmanın nasıl bir duygu olduğunu hep merak etmişimdir.”

Maybelle ifadesi ciddileşip gözlerine uzak bir bakış yerleşirken başıyla onayladı. “Evet, o günler çok heyecan vericiydi, aynen ama ünlü olmanın bir bedeli vardır.” Boğazını temizledi. “Pekâlâ, üç parça çikolata istiyorum, lütfen.”

Üç mü? Görünüşe göre o da kendini Saxton gibi çikolata konusunda kısıtlıyordu.

Plastik eldiven ve küçük bir kutuya uzanırken, “Elbette,” dedim. “Hangisinden istersin?”

Angell ve Phelps şekerlemelerini işaret etti ve, “Kilolarca çikolata yiyebilirim; bu yüzden çok dikkatli davranıyorum,” diye açıklama yaptı. “Bilirsin, kilomu korumalıyım.”

Hâlâ mükemmel olan fiziğine hızlı bir bakış attım ve seksen yaşına geldiğimde hâlâ tartıyı ve elbise bedenimi önemsiyor olup olmayacağımı merak ettim.

Satışı yazarkasaya işleyip kutuyu tezgâhın öbür tarafına uzattım. “Çok teşekkür ederim. Umarım beğenirsin.”

“Ah, onları yalayıp yutmayı planlıyorum. Seninle tanışmak çok güzeldi, Berkley.”

Çıkmak için döndü ve sonra durakladı. “Yani Copa Girl’ler seni büyülemişti, öyle mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“İyi, o halde belki bir ara Safe Harbour’a gelmek istersin. Eski kostümlerimden ve fotoğraflarımdan bazılarını görmek hoşuna gidebilir. Saxton’ı da getir. Çay içeriz.”

Bunu söyledikten sonra dükkândan çıktı.

21

Ertesi hafta Saxton beni Gainesville'deki Red Onion restoranında öğle yemeğine davet etmek için aradı.

Ona, "Çok isterim," dedim. "Ama önce Yünişleri'ne çabucak uğramam mümkün mü?"

Saxton güldü. "Bu tıpkı havanda su dövmek gibi ama elbette. İhtiyacın olup da Yarning Together'da bulamadığın bir şey mi var?"

"Aslında iğne işine geri dönmek istiyorum. Örgümü çok seviyorum ama ara sıra farklı bir şey üzerinde çalışmak iyi oluyor. Yıllardır iğne işi yapmıyorum ve Yünişleri'nde bunu sürdürdüklerini biliyorum."

"Tabii. Olur, seni öğleye doğru alırım."

Birlikte Cobb salatasının tadını çıkarırken ona, "Bir koşu yün dükkânına uğrarken beni beklediğin için teşekkürler," dedim. "Satın aldığım iğne işi kelebeği yapmaktan çok zevk alacağımı biliyorum."

“İyi. Şey... sana demek istediğim... Resa’dan haber aldım.”

Yüz ifadesini incelemek için başımı hemen kaldırdım. Nötrdü. “Ah, bu harika, değil mi?”

Buzlu suyundan bir yudum aldı ve başıyla onayladı. “Öyle düşünüyorum. Mektup oldukça geneldi. Düşündüğüm gibi, evlenmiş. Kocas, Jake. Daha doğrusu Doktor Jake Campbell. Kendisi Seattle’da pediatri uzmanı. Çocukları yok ve Resa bir yazılım şirketinde çalışıyor.”

“Ah, bu kadar mı? Kulağa hali vakti yerindeymiş gibi geliyor. Seninle bir araya gelmekle ilgili bir şey demiş mi?”

“Sadece bunu düşündüğünden kısaca bahsetmiş. Bana bu konuda dönüş yapacak.”

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. “Şey, bu mantıklı. Onunla, sen söyle, otuz yıldır mı irtibat kuruyorsun? Anlayış göstermelisin. Eminim düşünecek çok şeyi vardır ama bence mektubuna cevap vermesi iyiye işaret.”

“Öyle mi dersin?” Sesi umutluydu.

Başım la onayladım. “Evet, kesinlikle. Seninle uğraşmak istemeseydi cevap bile yazmazdı. Bu da her şeyin sonu olurdu ama ihtimal ki ağırdan alıyor ve buradan hangi noktaya varacağına karar vermeye çalışıyor. Ona cevap yazmayı planlıyor musun?”

“Sanırım yapacağım. Yazdığım son kitap var ya, ona adadım. Belki de ona imzalı bir kopyasını gönderirim.”

“Çok iyi fikir. Bence bu onu memnun eder. Yani, her şey bir yana, babası çok tanınan ve başarılı bir yazar.”

“Evet, aynı zamanda hiç irtibat kurmayan adam ama haklısın. Ona ihtiyacı olan zamanı vereceğim. Bu en azından bir başlangıçtı.”

“Kesinlikle,” dedim ve kızıyla olan bu ilişkisinin umduğu gibi olmasını diledim.

Dükkanı açtığımda ilk müşterim Bay Carl oldu ve içeriye girdiğinde adımlarında fazladan bir gayret olduğunu fark ettim. Buna ek olarak mavi gözlerinde artan bir kıvılcım vardı.

“Ne var ne yok, Bay Carl?” diye sordum masadaki kristalleri daha düzenli bir sıraya koyarken.

“Güzel bir sabah, değil mi?” Yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı. “Evet, aslında daha serin olan bu sonbahar sabahlarına bayılırım.”

İçimde bu mutluluk patlamasını getirenin hava koşullarından fazlası olduğuna dair bir his vardı.

“Sanırım en iyi çikolatalarından bir kutu alacağım. Ve... acaba güzel bir paket yapabilir misin? Belki üstüne de bir fiyonk koyarsın?”

“Elbette,” dedim. “Birine hediye mi olacak?”

“Evet, öyle,” dedi ve sesindeki memnuniyeti fark ettim. “Bayan Raylene için. Ona çıkma teklif etme fırsatı buldum, o da kabul etti.”

Kutuyu şekerlemelerle doldurmaya başlarken gülümse dim. “Bu harika. Onu nereye götüreceksin?”

“Gainesville’de güzel bir İtalyan restoranına. Sence hoşuna gider mi?”

Rulodan altın renkli bir paket kâğıdı çektim ve başımla onayladım. “Ah, eminim hoşlanacaktır. Üstüne çikolatalar da eklenince, mutlu bir kadın olacak.”

“Kesinlikle öyle olmasını umarım. Ah, bir de istiridye çikolatalarından yarım kilo alabilir miyim? Onları sarmana

gerek yok. Onlar kendim için. Bunu yapan senin bu çikolataların, biliyorsun ya.”

Kutuyu beyaz kurdeleyle bağlarken yüzüne bakmak için döndüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey, senin şu çikolatalarını yemeye başladığımdan beri, yani, her geçen gün Bayan Raylene konusunda kendime daha güvenir hale geldim ve sonunda... geçen gün, Senior Lunch’ta çıkma teklifini yapıverdim. Ağzımdan öylece çıkıverdi ve ona ondan hoşlandığımı, birlikte Gainesville’de bir öğle yemeği yemek istediğimi söyledim. Bunun çok hoşuna gideceğini söyledi. Sence bu inanılmaz değil mi? Senin çikolatan sayesinde olmalı. Bundan eminim.”

Paketin üzerine bir fiyonk yerleştirirken gülümsedim. “Hımm, yani çikolatalarımın sihirli bir gücü olduğunu mu söylüyorsun?”

“Ben sihir falan bilmem. Tek bildiğim, çikolatalarımdan birkaç ay yedikten sonra her nasılsa yepyeni bir adam oldum.”

Kutuları bir poşete koydum, satışı yazarkasaya işledim ve poşeti tezgâhın öbür tarafına uzattım.

“Eh, senin adına çok sevindim, Bay Carl. Hangi tarihte çıkmaya karar verdiniz?”

“Bayan Raylene’i cumartesi sabahı saat on birde alacağım. Çikolataları da o zaman vermeyi planlıyorum. Sence bir buket çiçek de götürmeli miyim? Yoksa çok mu abartmış olurum?”

“Neden randevunun nasıl gittiğine bakmıyorsun? İyi giderse belki evine çiçek gönderirsin. İyi geçen vakit için teşekkür babında.”

Başını anlayışla salladı. “Harika bir fikir. Çok teşekkür ederim, Bayan Berkley. Bana çok yardımcı oldun ve buna minnettarım.”

Çıkmak üzere arkasını dönerken, “Benim için zevk. Sadece randevunuzun nasıl geçtiğini bana da bildir,” dedim.

Kapıda durup caddenin karşısına, kahve dükkânına gidişini izledim. Çok tatlı bir adamdı v kendine olan güvenini artıranın benim çikolatalarım olduğuna inanmak istiyorsa ben kim oluyordum ki karşı çıkayım?

Telefonun çalan zili beni düşüncelerimden kopardı ve cevap verince Flora’nın sesini duydum.

“Selam, Berkley. Bugün öğle yemeği için bir planın var mı?”

“Yok. Neden?”

“Çünkü buraya gelmeni istiyorum. Bazı yumuşak kabuklu yengeçleri düzenliyorum. Daha dün gece kabuk değiştirdiler; bu yüzden çok hoş ve tazeler. Gecenin çoğunu başlarında uyanık geçirdim.”

Yengeçlere bakıcılık mı yaptın? “Elbette,” dedim. “Öğlen vaktinde uğrayabilirim.”

Birkaç saat sonra Flora’nın nehir kolunu gören evine gitmek üzere State Road 24’e doğru gittim.

Kapıyı sıcak bir karşılamayla açtı. Burnumu sarmısak kokuları doldururken “İçeriye gel,” dedi.

Beni küçük evin içinden geçirip muhteşem bir su ve tuzlu bataklık manzarası olan cam kaplı verandaya götürdü.

Avlu sandalyelerinden birine otururken, “Ne kadar sevimli,” dedim.

“Evet, çocuklarımızı böyle güzel bir yerde büyütebildiğimiz için her zaman memnundum. Şimdi de, kocamın yıllar önce başlattığı yumuşak kabuklu yengeç işini torunum sürdürüyor.”

Aile sürekliliği hakkında söylenecek çok şey var, diye düşündüm ve çikolata dükkânıyla büyükannemin geleneğini sürdürdüğüm için kendimle gurur duydum.

Başımı eğip aşağıdaki bahçeye bir göz attım ve tanklar dolusu su gördüm. “Bu, yengeçler için mi?” diye sordum.

Flora başıyla onayladı. “Kabuklarını dökmeye hazır hale gelinceye kadar onları burada bekletiyoruz. Yeni kabuk sertleşmeden önce üç-dört saat içinde onları alman lazım; bu yüzden bütün gece ayaktaydım. Kabuklarından çıktıkları anda onları tanktan alıyorum ve doğruca buzdolabına veya dondurucuya gidiyorlar. Bir bardak tatlı çaya ne dersin?”

Aşağıdaki cam tanklara daha iyi bakabilmek için ayağa kalkarken, “İyi olur,” dedim.

Flora masadaki plastik sürahiden çay doldurdu.

“Teşekkürler,” dedim ve bir yudum aldım. “Leziz.” Kuzey Amerikalı olabilirdim ama Güney’in meşhur olduğu tatlı çaya hemen alışabilirdim. “Burada epey büyük bir iş yapıyorsunuz.”

“Ah, kocamın zamanında çok daha büyüktü ama torunum yerel restoranlara yetecek kadarıyla uğraşiyor, biz de yemeyi seviyoruz.” Evin içine geri dönerken, “Ben öğlen yemeğimizi getireyim,” dedi.

“Yardım edebilir miyim?”

Omzunun üzerinden, “Hayır, her şey hazır,” diye seslendi ve bir dakika sonra bir tepsi taşıyarak geri geldi.

Flora önüme tereyağı ve sarmısakla sote edilmiş yengeçle dolu bir tabak koydu.

Bana katılmak üzere oturmadan önce kâseyi işaret ederek tabağına biraz da salata al,” dedi.

Yengeçten bir ısırık aldım ve gülümsedim. “Ah, Tanrım, bu gerçekten çok lezzetli!”

Flora başıyla onayladı. “Yumuşak kabuklu yengeçler kadar iyisi yoktur.”

Afiyetle yerken ikimiz de birkaç dakika boyunca konuşmadık.

“Pekâlâ, annenle ilgili bilgi konusunda şansın yaver gitti mi?” diye sordu.

Salatadan bir çatal alırken başımı iki yana salladım. “Korkarım hayır. Onun buraya gelişini hatırlayan kimse yok gibi ama büyükanneme gönderdiği kartpostallardan birinde buradayken çalıştığını öğrendim. Sadece iş diye bahsetmiş ama ne iş yaptığını açıkça söylememiş.”

Flora ağzını bir peçeteye sildi. “Hımm, adada hiçbir zaman öyle çok iş alanı olmadı. Yani, balıkçılık var, şimdi bir de midyecilik ama yetmişlerde... bunun da ötesinde, genç bir kadın dükkânlardan birinde çalışmış olmalı; temizlikçi veya belki garson olarak.”

“Bu işlerden birini yapmış olabileceğini sanıyorum ama onu hatırlayabilecek biri aklına gelmiyor mu?”

“O çalışanlar gelip giderler. Ayrıca sadece bir yazlık işse bu, birini hatırlamamak için daha iyi bir nedendir.” Flora bardağına biraz daha tatlı çay doldurdu. “Aradığın cevapları bulmanı gerçekten umarım, Berkley. Aile tarihinin bir kısmı eksik olunca kendini biraz kayıp gibi hissediyor olmalısın.”

“Teşekkürler ve evet, annemin buraya neden geldiğini sonunda anlamak gerçekten iyi olurdu.”

“Grace ve Lucas’ın son durumu hakkında haber var mı? Chloe ve Maude, Paris’e gitmeyi hâlâ planlıyorlar mı?”

“Geçen gün Suellen, Grace’le haberleşti, iyiler. Birkaç haftalığına Fransa’nın güneyine inmişler, farklı şehirleri geziyorlar. Chloe gitme konusunda fikrini değiştirdi. Anlaşılan, oğlu artık orada çalışmıyor. San Francisco’ya transfer edildi ve Maude’un dediğine göre eğer giderlerse iki köpeğe

bakacak birini bulmaları gerekiyormuş; bu yüzden gitmiyorlar. İkisi de burada kalmaktan memnun görünüyorlar.”

Flora güldü. “Evet, Cedar Key’in bunu yapmak için kendine has bir yöntemi var. İnsana kalmayı istetiyor.”

Yengeç ve salatadan sonra hafif bir akşam yemeği yiyeceğimi anlamıştım. Bu düşüncem, Flora bir tabakta huni kek getirdiğinde doğrulanmış oldu.

Puf gibi kabarmış tepesine ekili pudraşekere bakarak, “Ah, harika görünüyor,” dedim. “Bunu yapmak için gerçekten huni mi kullanıyorsun?”

“Aynen. Böylece hamur çok kalın olmuyor çünkü huninin içini doldurmak zorunda kalıyor, sonra da kızartma tavasına bırakıyorsun.”

Bir ısırık alıp inledim. “Bu *çok* güzel, Flora.”

“Sen gitmeden önce tarifinin bir kopyasını veririm.”

Tarif paylaşmayı teklif etmenin ufak bir şey olduğunu biliyorum ama bu, adaya kabul edildiğimin de küçük bir diğer ifadesiydi.

22

Birkaç gün sonra Saxton'dan cumartesi akşamüstü boş olup olmadığını soran bir telefon aldım.

“Şey, normalde saat beşe kadar dükkânı kapatmıyorum ama biraz daha erken kapatabilirim. Neden? Ne oldu?”

“Bayan Maybelle aradı ve saat dört civarında çaya katılıp katılamayacağını sordu.”

“Kesinlikle,” dedim. “Bunu çok isterim.”

“Harika. Seni dörde çeyrek kala gibi alırım.”

Saxton golf arabasını havaalanı köprüsüne doğru sürdü ve sağa sapıp çamurlu bir yola girdi. Arabasını, önünde hiç engel olmayan muhteşem bir su manzarası olan son evin garaj yoluna çekti.

Arabadan inip ön kapıya doğru Saxton'ı izlerken, “Çok hoş bir yer,” dedim. “Bu arada çiçek alman çok tatlı bir davranıştı.” Başımın canlı sarı ve turuncu renklerdeki kasımpatılardan oluşan büyük buketi işaret ettim.

Saxton çalar çalmaz Maybelle kapıyı ardına kadar açtı ve, “Hoş geldiniz, hoş geldiniz,” dedi. “Ah, Saxton, gerek yoktu... ama teşekkür ederim.” Çiçekleri aldı ve bize küçük ama rahat oturma odasında oturmamız için işaret etti.

Kulübeye girince zamanda geri gitmiş hissine kapıldım. Süslü koyu mor mobilyalar tuğla şöminenin her iki tarafına denk gelecek şekilde yerleştirilmişti. Saten kenarlıklı ve püsküllü eski tarz klasik abajurlar, soluk pembe mermer sehpaaların üzerine konmuşlardı. Bej ve kahverengi tonlarındaki oval, seçkin bir İran halısı, mobilyaların altındaki beyaz karoların üzerini kaplıyordu. Soluk sarı duvarları büyük çerçeveli tablolar doldurmuştu ve tüm bunlar tabandan tavana kadar iki taraftan camlarla çevriliydi.

Minderli sandalyelerden birine otururken, “Ne kadar güzel bir oda,” dedim.

“Teşekkür ederim. Burası benim küçük sığınağım. Her zaman öyleydi. İzin verin de şunları suya koyayım, bir dakikaya dönerim.”

Maybelle oturma alanını, ellilerin televizyon dizisinden fırlamış gibi görünen mutfaktan ayıran tezgâhın etrafını dolaştı. Duvar boyunca şeker kırmızısı bir buzdolabı ve ona uygun ocak, diğer üç duvarda da kenarları boyunca şablonla yapılmış kırmızı çilek desenleri olan beyaz dolaplar vardı. Gülümsedim ve Maybelle’in belki de zaman sıçramasında kısıp kaldığını düşünmekten kendimi alamadım.

Kristal vazoyu tezgâhın üstüne koyarken, “Çok hoş,” dedi. “Şimdi çayımızı getireyim.”

Saxton karşıdaki sandalyeden hızla kalkarak, “Sana yardım edeyim,” dedi.

Oturma odasına geri gelip üzerinde gümüş çaydanlık ve

Limoges porseleninden çay fincanları, çay tabakları, eker ve krema ile tam takım olan gümüş tepsiyi büyük mermer sehpanın üzerine bıraktı.

Ardından Maybelle, üzerinde tek lokmalık sandviçler, çörekler ve kurabiyeler olan bir başka tepsiyle geldi.

Daha iyi bakabilmek için eilirken, “Ah, Tanrım,” dedim. “Bu bana Plaza’da bir akamst çay içmeyi andırıyor.”

“yle. Saxton, bana bir iyilik yapıp ampanyanın mantarını aarsan sandviçlerin yanında birer bardak içeriz.”

Küçük masalardan birinin üstünde gümüş buz kovasında soğumakta olan bir ie Veuve Clicquot olduğunu fark ettim ve Saxton tıpasını ustalıkla açarken hafif bir patlama sesi duydum.  ampanya kadehini doldurdu, birini Maybelle’e, birini bana uzattı, kendisinininkini havaya kaldırdı.

“nl Bayan Maybelle’e, ampanya kadar en akrak, kurabiyeler kadar tatlı.”

Maybelle baını salladı, bir yudum aldı ve gülümsedi. “Pekâlâ, afiyet olsun,” dedi ve bana bir tabak uzattı. “i-lekli ve kremalı sandvilerimiz var, şunlar tütsülü somon ve bunlar da salatalık, turp ve fesleğen.”

Kendimi kesinlikle Plaza’daki hatırlanası onuncu doğum günümde gibi hissetmeye balamıştım. “Buna inanamıyorum,” dedim sandvilerden birine uzanırken. “Onuncu yaş günümde annem beni Plaza’ya götürmüştü ve Eloise ayı içmiştim.”

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliren Saxton, “Gerçekten mi?” dedi.

“Ah, sen şanslı kızlardan biriydin, değil mi? Bu, küçük bir kızın asla unutmayacağı bir anı.” Maybelle zarif bir hareketle tabağına somonlu bir sandviç koydu.

Her bir lokması hatırladığım kadar leziz olan çilek ve kremalı sandviçimden küçük bir ısırık aldıktan sonra, “Oraya gidip Eloise çaymdan içtin mi?” diye sordum.

Maybelle güldü. “Yaptım ama küçük bir kızken değil.” Şampanyasından bir yudum aldı ve dudaklarını peçeteyle hafifçe sildi. “Oraya sekiz yaşındaki vaftiz kızımı götürdüm.”

Saxton’ın başını belli belirsiz iki yana salladığını görmenden saniyenin binde biri bir süre önce, “Demek onun da benim gibi muhteşem bir anısı var,” dedim.

Birkaç saniye boyunca odayı tuhaf bir sessizlik doldurdu, sonra Maybelle boğazını temizledi. “Victoria’nın bunu hatırladığından pek emin değilim. Annesi, Dorothy, Copa günlerimden beri benim en iyi dostumdu ama Victoria yaklaşık on yaşındayken... şey, aramız bozuldu.”

“Ah, üzgünüm,” dedim.

“Evet. Ben de öyle. O çocuğa hayrandım ama son görüşmemizin üstünden yıllar geçti.”

Belli ki arkadaşıyla aralarının açılmasına her ne sebep olduysa bu, Maybelle için bir üzüntü kaynağıydı.

Konuyu değiştirme girişiminde bulunarak, “Bu sandviçler son derece leziz,” dedim.

“Beğenmene sevindim. Bitirdiğimizde söz verdiğim gibi sana kostümlerimden bazılarını göstereceğim.”

Saxton bir sandviç daha almak için uzandı ve gülümsedi. “Ve sanırım Maybelle’in her bir kostümüyle ilgili bir hikâyesi vardır.”

“Her zaman New York’ta bir dansçı olmayı mı istemiştin?” diye sordum.

Maybelle güldü ve Dorothy ve Victoria’dan bahsedilmesinin neşesini bozmamasına sevindim. “Ah, Tanrım,

evet. Her zaman. On üç yaşına geldiğimde sekiz yıllık dans derslerinin şöhrete giden yol biletim olduğuna çoktan karar vermiştim. On sekiz yaşına bastığım gün yukarı New York eyaletinden ayrıldım ve Big Apple'a* yollandım ve bir daha arkama bakmadım.”

Hikâyesinin daha birçok yanı olduğuna emindim. Kararlı bir kadın olduğu belliydi ve yeteneği ve kararlılığıyla aklına koyduğu her şeyi elde etmişti.

Lezzetli çöreklerin, Devonshire kremasının ve ahududu reçelinin tadını çıkarırken ada hakkında sohbetler akıp gitti. Tüm bu deneyimleri, çayın narenciye aroması pekiştirmişti.

Peşinden Maybelle, kostümlerinin dördünü, koruyucu plastiklere sarılı halde getirdi. Kanepede Saxton'ın yanına oturdum ve her bir elbisede, *ooo, ah*, nidaları çıkarırken bir an kendimi Paris moda gösterisinde gibi hissettim.

Her bir kostümün, her bir prodüksiyonun tonunu ve havasını nasıl belirlediğini anlamak kolaydı. Her giysinin birleştirilmiş dokusu, çizgisi, sahne ışıklarıyla harikalar yaratmış olmalıydı.

Maybelle beyaz kürkleri ve dudak uçuklatan başlıklarıyla beraber boncuklarla, incilerle ve mücevherlerle bezeli nefes kesen kostümler getirdiğinde iç geçirdim.

Bize yaptığı gösterinin her bir anından zevk aldığından hiç şüphem yoktu.

Bitirince, “Hatıraların en güzel yanı bu, değil mi?” dedi. “Her zaman bizimle birlikteler. O halde taze bir demlik çayın yanında çörek ve kurabiye vakti geldi.”

Minik kareler halinde limon çaylı keklerle ve Fransız badem kurabiyeleriyle dolu bir tabak getirdiğinde hayrete

* New York'un bir diğer adıdır. Büyük Elma anlamına gelir ve herkesin bir şekilde hayat kazancı elde edebileceğini ima eder. (ç.n.)

düştüm. Maybelle'in kendi doğasına döndüğüne, mutfak işlerine ve bize çay yapmaya bayıldığına şüphem yoktu.

Dört saat sonra Saxton'la beraber benim evime döndüğümüzde derin bir iç çektim.

“Umarım onunlayken geçirdiğim zamandan çok zevk aldığımı biliyordur.”

Saxton beni kollarına çekip alınma bir öpücük kondurdu. “Bundan oldukça eminim ve senin hoşlanmana da sevindim.”

“Sana kahve veya şarap ikram edebilir miyim?”

Karnına hafifçe vurup gülümsedi. “Ah, hayır ama teşekkürler. İnsanlar buna çay diyor olabilirler ama bence tam bir öğün.”

Güldüm ve kanepeye, yanma oturdum. “Biliyorum. Hepsi de harikaydı. Ne muhteşem bir insan. Yani sen onu çok iyi tanıyorsun, öyle mi?”

“Maybelle, buraya taşındığımda ilk tanıştığım insanlardan biriydi. Anladığım kadarıyla birkaç yıldır kitaplarımı okumaktaydı. Onları İngiltere'den özel siparişle getirtiliyordu. Dolayısıyla benim buraya taşındığımı öğrenince hiç vakit kaybetmeden kapıma gelip bana kendini en büyük hayranlarımdan biri olarak tanıttı.

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet, bunu gerçekten yaptı. Maybelle utangaç biri değildir ama onu güvertemde bir fincan çay için bana katılmaya davet ettiğimde çok memnun oldu. Kabul etti ve sonrası malum. Onu çok iyi bir dost olarak görüyorum.”

“Onun hikâyesi ne? Hiç evlenmiş mi? Çocuğu var mı? Arkadaşı Dorothy ile arasına giren şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

“Copa günleri dışında kendiyle ilgili pek konuşmaz. Hiç evlenmediğini, çocuğu olmadığını ama vaftiz kızı Victoria’ya hayran olduğunu biliyorum ve hayır, bana o ve Dorothy’nin yollarını neden ayırdıklarını söylemedi.”

“Peki, Victoria da mı onunla hiç görüşmemiş? Tanrım, şimdi otuzlarında veya kırklarında olmalı, değil mi?”

“Muhtemelen ve hayır, bir daha Victoria’dan ne haber almış ne de onu görmüş. Bu oldukça üzücü ve onu rahat-sız ettiğinden eminim. Bu arada, annenin seni doğum günün için Plaza’ya götürdüğünü bilmiyordum.”

Başımı evet anlamında salladım. “Evet, dürüst olmak gerekirse Maybelle bunun küçük bir kızın asla unutmayacağı bir anı olduğunu söylese de... yıllardır aklıma gelmemişti. Annemle beraber Boston’dan New York’a trenle gittik. Elbette Plaza’da konaklamadık. İkimiz için küçük bir otelde   geceliğine yer ayırtmıştı. Her turistin yapacağı şeylerin hepsini yaptık. Central Park etrafında at arabasıyla geldik, Empire State binasının en üstüne çıktık, Battery Park’ta sandal gezisi yaptık ama en önemlisi Plaza’daki Eloise  ayıydı. Eloise’in kitabını okumuştum ve onunla aramda güçlü bir bağ vardı. Tek  ocuk, annesinden çok dadısıyla vakit geçiriyor, ayrıca benim olabileceğim kadar biraz da erken büyümüş. Benim dadım yoktu ama zamanımın çoğunu büyükannemle geçiriyordum.”

Saxton uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

“Yani annenle geçirdiğin zamanlara dair güzel anıların yok.”

Aslında vardı ve beni onları daha sık düşünmekten alıko-yan şeyin *dargınlık* olup olmadığını merak ettim.

23

İki gün sonra Saxton'la beraber Cedar Key'den ayrılıp kuzeydoğudaki Georgia Dağları'na doğru yol aldık. Sekiz saatlik yolculuğun çoğunda bir yandan hiç durmadan konuşurken, ben de bir yandan örgü ördüm.

Örmekte olduğum zümrüt yeşili süvetere bir yün çilesi daha eklerken, “Tanrım, umarım Chloe, Sigmund’a dolaptaki buzlu suyu vermeyi unutmaz,” dedim. “Suyunun taze ve soğuk olmasından hoşlanır.”

“Biz yokken kediye bakmayı önermesi hoş bir davranıştı, sen de ona bir liste bıraktın; yani eminim listedekilere bakacaktır.”

Başımila onaylayıp örmeye devam ettim.

Bir süre sonra arabanın ön camından dışarıya baktığımda artık uzaktan dağlar görünüyordu. “Ah, bak! Yaklaşıyor olmalıyız.”

“Evet. Bir saat içinde kulübeye ulaşmış oluruz.”

Ellijay ve Blue Ridge arasındaki çamurlu bir yolda iler-

ledikten sonra, saat beş buçuk civarında bir ağaç evin önüne çıktık ve dışarıya adımımı atar atmaz taze ve serin dağ havasını içime çektim.

Etrafıma bakarak, “Burası harika,” dedim. Kocaman ağaçların dalları sarı, turuncu ve kırmızı yapraklarla doluydu ve evin arkasında bir gölet olduğunu kestirebiliyordum.

Saxton gelip arkamda durdu, burnuyla enseme sokulurken kollarını belime doladı. “Sanırım burada kalmak hoşumuza gidecek.”

Ona doğru döndüm ve dudakları benimkilerle buluştu. Ayrıldığımızda her şeyden sonra yatak odalarının ikisini de kullanıp kullanmayacağımızı merak ettim.

Saxton derin bir nefes aldı ve uzaktan kumandayla arabanın bagajını açtı. “Bari içeriye birer parça bagaj götürelim,” dedi çantalarından birine uzanarak.

“İyi fikir.” Saxton’ın peşinden üç basamakla çıkılan verandaya gitmeden önce içinde makyaj malzemelerimin bulunduğu siyah kanvas çantamı çekip aldım.

Çift kanatlı Fransız kapısının kilidini açtı ve hem eğimli çatısı hem de duvarları bal rengi tahtalarla kaplı olan muhteşem bir oturma odasına girdik. Üzeri minderlerle dolu yumuşak bir kanepe, tavana kadar uzanan, yontulmamış taştan bir şömineye dönüktü. Kanepeyle uyumlu kumaştan şal desenli koltuğa bir göz attım ve bunun örgü için mükemmel bir köşe olduğunu düşündüm.

Saxton bana kiraz ağacından dolapları ve mermer tezgâhları olan güzel mutfakı gösterirken, “Çok sevimli,” dedim.

Bir başka çift kanatlı Fransız kapısı, camla kapatılmış bir güverteye açılıyordu ve içeride tahta bir salıncak, büyük bir jakuzi ve avlu seti olduğunu, hepsinin de ağaçlarla çevrili bir havuza nazır olduğunu gördüm.

Koridordan aşığı yönelerek, “Banyo ve yatak odaları bu tarafta olmalı,” dedi.

Sol taraftaki ilk yatak odasına girdim ve meşe sayvanlı battal boy bir yatak gördüm. Çok hoş dekore edilmişti ve rahattı. Yatak odasından ayrı, içinde jakuzi küveti olan  ık bir banyo vardı.

Saxton, “Bu odayı neden sen almıyorsun?” dedi ve koridorun karşısına geçti.

“Ah, burası da çok ho mu .” Yanında durdum ve onun odasında da battal boy bir yatak ve bitişik bir banyo olduğunu gördüm.

Beni kollarına çekerek, “Tamam,” dedi. “Sanırım kimin nerede uyuyacağı belli oldu. Hadi, arabada kalan eşyaları alalım, sonra yerle ebiliriz.”

Arabaya iki sefer daha yaptık ve piknik sepetini mutfak tezg hının üstüne koydum.

“Bu yeterli olur. Bu ak amki yeme imizi yanımızda getirmeyi akıl etti ime memnunum. Artık evden çıkıp yemeğe gitmek zorunda değiliz.”

Saxton bir çantadan üç tane şarap  i esi çıkarırken, “Sen iyi bir planlamacısın,” dedi.

Gülümsedim ve ba ımla onayladım. “Sen de  yle. Ben gidip bavullarımı a aca ım.”

“Ben de öyle, sen i ini bitirdi inde hazırladığım bir bardak şarap seni bekliyor olacak.”

Oturma odasına geldiğimde beni bekleyen sadece bir bardak şarap yoktu, Saxton   minenin ate ini de g r l g r l yakmı tı.

Yanına giderken, “Ah, bu harika görünüyor,” dedim. Elimi ateşe doğru uzattım. “Hem hoş hem sıcacık.”

“Evet, bu dağlarda güneş batır batmaz hava hızla buz gibi olur. İşte, buyur,” dedi ve bana bir barda şarap uzattı. “Birlikte ilk kaçamağımıza ve ikimize.”

Onun bardağının kenarına benimkini dokundurdum. Bir yudum içmeden önce, “İkimize,” dedim. “Bu çok iyiymiş. Ne bu?”

“Bu bir Barbera. Kökeni İtalya, orta Piemonte’deki Monferrato’dur.”

Bir yudum aldım ve güçlü aromasının damağıma değmesine izin verdim. “Bunu kesinlikle çok sevdim.”

“İyi, memnun oldum.” Saxton elimi tuttu ve beni kanepeye doğru çekti.

Yanına kıvrıldım ve gözlerimi şöminede kıvılcımlarla yanan ateşe diktim. Kütük ev, şarap, ateş ama hepsinden çok Saxton, bana güven duygusu veriyordu; kalıcılık ve dayanıklılık duygusu.

Ona, “Teşekkür ederim,” dedim. “Beni buraya davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Başımın üstünü öptü. “Gelmeyi kabul ettiğine memnunum. Bence burada çok güzel bir beş gün geçireceğiz.”

Oturuşumu biraz dikleştirerek, “Yarın nereye gidiyoruz?” diye sordum. Bir anda kendimi yaz tatiline çıkmış çocuk gibi hissetmeye başlamıştım.

“Nereye istersen. Etrafta bir sürü harika kasaba var ve hepsini gezebiliriz. Murphy, Kuzey Carolina, buraya kısa bir sürüş mesafesinde. Orası bana *Mayberry R.F.D.*’yi* anımsatan küçük ve sevimli bir kasaba.”

* Eskiden popüler olan bir Amerikan TV dizisi. (ç.n.)

“Kulağa hoş geliyor. O halde Murphy’ye gidiyoruz.”

Şarabımızı bitirdik ve mutfağa gittik. “Neden ben akşam yemeğimizi hazırlarken sen de CD çalara hoş bir müzik koymuyorsun?” dedim.

Sepete uzanıp pişmiş domuz etini çıkardım ve bir tabak soslu patatesi ısınsın diye mikrodalga fırına attım. Servis tabaklarını, tabakları, çatal bıçağı buldum ve sofrayı kurdum. Soslu patatesleri aldıktan sonra mikrodalga fırına bir kâse güveçte bezelye koydum, sonra masadaki mumları yaktım. Yaptığım işi değerlendirmek için bir adım geri çıkarak gü-lümsedim. Bir anda kendimi kocası için kallavi bir sofa ha-zırlayan iyi bir eş gibi hissetmişim.

Saxton bana katılırken içeriye Vivaldi ezgisi doldu.

Birlikte sofraya oturmadan önce yanağıma bir öpücük kondururken, “Harika görünüyor,” dedi.

Gerçekten harikaydı ve bittikten sonra Saxton bulaşığa yardım etti.

Başının üstünden siyah bir kazak geçirerek, “Belki şarabımızı güvertede bitirebiliriz,” dedi. “Ama muhtemelen bir kazağa falan ihtiyacın olacak.”

Odamdaki çekmecedен yıllar önce ördüğüm İrlanda örgüsü bir kazak kaptım ve odamdan çıkarken Saxton’ın odasına bir göz atmak için duraksadım. Tanrım, daha geleli birkaç saat olmuştu ama Saxton’ın odasından mini bir kasırga geçmiş gibiydi. Yatağın üstüne pantolonlar fırlatılmış, dola-ba gömlekler ve kazaklar tıklıtmıştı ve ağzı açık bir bavul, içi boş ama yerine konmamış halde yerde duruyordu. Başımı iki yana salladım ve derin bir iç geçirdim. Bu adama âşık oluyor olabilirdim ama onun darmadağınık hayat tarzıyla baş edebileceğimden hiç emin değildim.

Güvertede ona katıldım ve salıncakta yanına oturdum, bana uzattığı şarabı almak için uzandım.

Bedenim senkronize hareketi yakalarken, “Teşekkürler,” dedim.

Bir süre sonra Saxton bir kolunu omuzlarıma doladı. “Bir sorun mu var?”

Endişelerimi bir kenara itmek ve dürüst olmak arasında mücadele ettim. Dürüstlüğü seçtim. “Şey... ben... merak ediyordum da... valizini doğru düzgün boşaltmamanın ve giysilerini asmayıp dolabı kullanmamanın belli bir nedeni var mı?”

Başını geriye atıp güldü. Bu adama göre hiçbir şey ciddi değil miydi?

“Ah, odamı gözetledin, değil mi?”

Bana bir açıklama yapmayınca bir cevap beklentisiyle kıpırdanıp yüzümü ona döndüm.

“Şey, tatildeyim,” dedi, sanki bu, odasının halini açıklarmış gibi.

Direnerek ona evinde gözlemlediğim dağınıklığa bakılacak olursa sürekli bir tatilde olduğunu söyledim.

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” diye sordu.

“Sanırım ediyor. Aksi halde sözünü bile etmezdim.”

“Hımm, düzen konusunda gerçekten biraz takıntılısın, değil mi?”

“Bunun takıntıyla ilgisi yok,” dedim, kelimelerime biraz sinirlilik katarak. “Bu sadece düzenli olmakla ilgili.”

Dudakları benimkilere dokunurken beni kendine doğru iyice çekti. Lanet olsun. Bu adamın her yanı dağınıklıkla çevrili olabilirdi ama harika öpüşüyordu.

Altdudağını dişlerken, “Söz veriyorum,” dedi, “odamdaki... her şeyi... düzelteceğim.”

Kendimi öpüşünün tutkusunda kaybederken başımla evet hareketi yaptım.

Geri çekilince yüzünü boynuma gömdü. Kulağıma, “İyi olan,” diye fısıldadı, “aynı odayı paylaşmamamız, ha?”

Gülümsedim. O öpüşmelerden sonra bundan pek emin değildim.

Birkaç saat sonra yatağıma girdiğimdeyse daha da az emindim.

Ertesi sabah burun deliklerime dolan kahve ve pastırma kokularıyla uyandım. Dönüp başucumdaki saate baktım. *Se-kiz buçuk mu? Tanrım! Evdeyken hiç bu kadar geç kalkmam!*

Banyoya girdikten sonra bir eşofman altı giydim ve kordordan mutfak doğru sessizce yürüdüm. Beni karşılayan şey, ciğerlerimdeki nefesin ıslık sesiyle boşalmasına yol açtı.

Saxton dökme demir bir tavanın içinde bir şey pişirerek ocağın önünde duruyordu. Bir gece önce düzenli bıraktığımız mutfak, dört yaşındaki bir çocuğun eline kontrolsüzce bırakılmış gibiydi. Tezgâhın üzeri kâseler, mutfak kapları, bir kutu yumurta, süt ve diğer muhtelif eşyalarla doluydu. Mutfak masasının üstünde dağınık duran gazete sayfaları vardı ve evyede de bulaşık makinesini iki defa doldurmaya yetecek kadar kâse ve tabak vardı.

Saxton başını kaldırdı, beni gördü ve gülümsedi. “Günaydın, güzellik. Sen daha uyuyordun, ben de Blue Ridge’e gittim ve kahvaltı hazırlamak için bir şeyler aldım.” K1-

zartma tavaşından bir kâseye çırpılmış yumurta aktarmaya devam etti, tekrar bana baktı ve yüzümdeki ifadeyi gördü. “Ah, dağınıklığı kafana takma. Bir çırpıda toplarım. Sen güverteye git. İkimiz için sofrayı hazırladım.”

Kahve demliğine gitti, bir fincanı doldurdu ve uzanıp dudaklarımı öptükten sonra fincanı bana uzattı. “İşte, al. Ben de hemen dışarıya geliyorum.”

Güverteye yürüdüm ve derin bir iç geçirdim. Güneş parlıyordu ve havada kavrulan yaprakların kokusu vardı. Oturdum ve etrafıma odaklanırken koyu, zengin aromalı kahvemden bir yudum aldım. Sessizlik. Huzur. Bir iç geçirişin daha ağzımdan kaçtığını hissettim ve mavi gökyüzüyle buluşmak üzere yükselen dağlara baktım.

Elinde tepsıyla güverteye gelen Saxton, “Umarım pastırma ve çırpılmış yumurtayı seviyorsundur,” dedi. “Biraz da ev yapımı balkabaklı kek aldım.” Tam oturuyordu ki tekrar ayağa fırladı. “Meyve suyu. Kendimize taze hazırlanmış elma suyu aldım.”

Nihayet oturduğunda masanın karşı tarafına bir bakış attım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Mutfaktaki felaket bir anda önemini yitirmişti. Her şeyi benim için yapmıştı. Benim için. Onun uzun süredir karşılaştığım en tatlı adam olduğunun kesinlikle farkındaydım. Masanın diğer tarafına eğilerek elini sıktım.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bu kahvaltı için çok teşekkür ederim. Bunu yapman gerçekten çok hoştu.”

“Ben sadece iyi olmasını umarım.” Saxton bana gülümsemi ve kaşıkla tabağına yumurta koymaya başladı.

Ben kendi tabağıma pastırma, yumurta ve bir parça kek koydum, sonra meyve suyumdan bir yudum aldım.

“Bu gerçekten güzel.”

“Kasabadaki elma bahçesi, Mercier’in Yeri’nden. Oraya mutlaka gitmeliyiz. Alışveriş yapıp elma ve şarap almak için harika bir yer.”

Mutfaktaki dağınıklığa rağmen pastırma ve yumurtaların kıvamı kusursuzdu.

“Bu yumurtalara bayıldım,” dedim. “İçine ne koydun?”

Saxton güldü. “Ah, iyi bir aşçı, asla tarifini vermez.”

Onunla birlikte güldüm.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Uyudum ve bu kadar geç kalktığıma inanamıyorum. Beni daha erken kaldırmalıydın.”

“Neden? Tatildesin. Evdeyken her sabah erken kalkıyorsun, ben de bir mola versen iyi olur diye düşündüm.”

“Sen saat kaçta kalktın? Kasabaya gitmişsin, alışveriş yapmışsın ve kahvaltıyı hazırlamışsın.”

“Altı gibi. Lola’yı kontrol etmek için Doyle’u aradım. Lola’nın onunlayken gayet iyi geçindiklerini söylüyor. Asla kabul etmez ama bence etrafında Lola’nın olmasından gayet memnun. Kitap turnelerine çıktığımda da onu birkaç kez Doyle’a bırakmıştım.”

Tabağımdakileri silip süpürdükten ve hatta leziz yumurtalardan ikinci bir sefer aldıktan sonra ikinci fincan kahvem bitirdim, ayağa kalkıp gerindim.

“Bu gerçekten enfesti, Saxton. Tekrar teşekkürler.”

“Beğenmene sevindim. Sen duş alırken ben her yeri temizlerim, sonra Murphy’nin yolunu tutarız.”

“Ah, bulaşığa yardım edeceğim,” dedim üzerine fazla gitmekten biraz suçluluk duyarak.

“Hayır, hayır. Dağınıklık benim eserim. Ben temizlerim. Şimdi yayan bakalım,” dedi şakayla karışık sırtıma hafifçe vurarak.

Mutfağa döndüğümde, benim yokluğumda periler ortaya çıkmış gibiydi. Sözüne sadık kalan Saxton, mutfağı eski haline döndürmüştü.

Askıya kurulum bezi asıyordu, arkasından dolaştım ve kollarımı beline doladım.

“Aferin sana,” dedim. “Senin için hâlâ bir umut olabilir.”

Güldü ve beni kollarına almak için arkasına döndü.

Öpücüğü diş macununun tadı, tıraş losyonu ve baş döndüren odunsu parfümüyle havada asılı kaldı. Bu adam kesinlikle seksiydi ve o esnada Murphy, Kuzey Carolina, aklımdaki son şeydi.

Benden uzaklaştı ve yüzümü avucunun içine aldı.

“Eğer durmazsak... koca gün boyunca buradan asla ayrılamayabiliriz.”

Ve bu kötü bir şey miydi?

“Haklısın,” diye geveledim.

Büyük çantamı aldım ve uzanan elini tuttum.

Çantamı işaret ederek, “Yanımızda piknik yemeğimizi de mi alıyoruz?” diye takıldı.

Gülümsedim. “Hey, ben her zaman hazırlıklı olan bir kadıyım.” Büyük, siyah deri çantama bir göz attım. “Fotoğraf makinesi, makyaj, rehber kitap, güneş gözlükleri, iki şişe su ve örgü. Evet, her şeyle hazırım.”

Gülerek, “Çok tatlısın,” dedi ve peşinden arabaya gittim.

Saxton haklı çıkmıştı. Murphy, ellilerdeki bir dizi film seti gibi görünen şirin, küçük bir kasabaydı.

Anacaddede iki taraflı uzanan, nispeten eski, tuğla binalar vardı ve orijinaline bağlı kalınarak restore edilmişlerdi. Appalaş Dağları'nın ortasına yerleşmiş olan kasaba, Çeroki Eyaletinin ilçe merkeziydi.

El ele tutuşup etrafta dolaşır ve dükkân vitrinlerine bakarken bu kasabanın bana Norman Rockwell tablosunu andırdığını itiraf etmeliydim.

Saxton, “Caddenin karşısında bir kahve dükkânı var,” dedi. “Birer fincan alıp dışarıda oturalım mı?”

“Kulağa harika geliyor.”

Dükkâna girmek, Salem'deki çocukluğuma dönmek gibiydi. Ahşap döşeme zemin, bir penilik şekerleme kavanozlarıyla dolu raflar, tabureleri olan formika soda makinesi ve yüzünde kocaman bir tebessüm olan dost canlısı bir işletme sahibi.

Kadın, “Murphy'ye hoş geldiniz,” dedi.

Saxton, kadına, “Teşekkürler,” dedi. “İki tane paket yapılabilen kahve alabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi ve kahveleri hazırlamaya başlarken, “Nereleisiniz?” diye sordu.

Kadının kahve hazırlayışını izlemek yüzüme bir gülümseme getirdi ve hiç de ellilerde olmadığımızı fark ettirdi; iki tane kahve kapsülü alıp kahve demleyicisinin içine yerleştirdi.

Saxton'ın ona, “Cedar Key, Florida,” dediğini duydum.

Saxton ödeme yaparken işletme sahibi kadın, iki bardak kahveyi tezgâhın karşı tarafına uzatarak, “Evet, buyurun bakalım,” dedi.

Dışarıda, harika sonbahar güneşinin tadını çıkarabileceğimiz bir masa bulduk.

“Bilirsin,” dedim. “Bu kaçamak tatil pek de iyi bir fikir olmayabilir. Buna kolaylıkla alışabilirim.”

Saxton güldü. “İyi. Amacım buydu. Martta sürem doluyor; bu yüzden döndüğümüzde eve kapanıp yazı yazmam gerekiyor ama o zamana kadar bunun tadını çıkarırız. Öğle yemeği mi yemek istersin, yoksa erken bir akşam yemeği mi?”

“Kahvaltı yüzünden hâlâ tokum; bu yüzden erken bir akşam yemeği iyi olabilir.”

“Harika. İlerleyen vakitte Blairsville’e gideriz. Orada birkaç tane iyi İtalyan restoranı var.”

Kulübeye döndüğümüzde saat sekize geliyordu. Ellerim bulabildiğim yılbaşı hediyeleri alışveriş çantalarıyla doluydu. Blairsville’deki The Essence of Rose’da harika yerel yapım mumlar vardı ve Chloe’yle Suellen’in bunlara bayılacağını biliyordum. Bir sonraki dükkânda da Grace için mükemmel kolyeyi bulmuştum. Antoinetta’nın Yeri’nde leziz bir İtalyan yemeği yedik ve kendimi kanepeye atıp ayak-kabılarımdan kurtulduğumda rahatlamaya hazırdım.

“Vay canına, bu turistik işi yorucu olabiliyor,” dedim.

“Biraz şaraba ne dersin? Biraz Sangiovese’im var.”

Bir esnemeyi bastırarak, “Harika fikir,” dedim.

Saxton şişenin tıpasını çıkardı, iki kadeh doldurdu ve kanepede bana katıldı.

“Eğlenceli bir günün şerefine.” Bardağını benimkiyle tokuşturdu.

Başımı sallayıp bir yudum aldım. “Nefis, ayrıca eğlenceli bir gündü. Gerçekten çok hoşuma gitti. Yarın nereye?”

Güldü. “Zoru seven birisin, ha?”

“Şey, hiçbir şeyden geri kalmak istemiyorum.”

Yarın Blue Ridge’e gidebiliriz. Kasabada öğle yemeği yeriz, sen dükkânlara bir göz atarsın, sonra da elma bahçesine gideriz.”

“Eğlenceli görünüyor. Tur otobüsü saat kaçta kalkıyor?”

Saxton eğilip yanağını öptü. “Sen ne zaman dersin. Yapabiliyorken uyu ve tadını çıkar.”

Bunun kulağa gerçekten iyi geldiğini kabul etmeliydim.

Bu akşamlardan birinde şu jakuzinin tadını çıkarmalıyız,” dedi, bir elini güverteye doğru sallayarak. “Yanında mayo getirdin, değil mi?”

“Getirdim. Neden yarın akşam yemeği evde yiyip jakuzide rahatlamıyoruz?”

“İyi fikir. Taste of Naples’tan paket yemek alırsın, orası da çok iyi bir İtalyan restoranıdır.”

Saat daha dokuzu yeni geçmiş olmasına rağmen gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Şarabımın son yudumunu aldım ve ayağa kalktım.

“Umarım senin için sorun olmaz ama ben bittim.”

Saxton bardakları aldı ve mutfak tezgâhına koydu. “Ben de,” dedi. “Bu dağ havası uyumak için birebir.”

Benimle birlikte koridorda ilerledi ve benim odamın önünde durdu. Bana sarılırken eğildi, dudakları benimkilere değdi.

“İyi geceler, Berkley. Tatlı rüyalar. Ben ışıkları söndürüp kapıları kontrol edeceğim.”

Yeni bir esnemeyi bastırarak başımla onayladım. Odama girip kapıyı kapatmadan önce, “Bu harika gün için tekrar teşekkürler,” dedim.

25

Ertesi sabah telefonumun sesiyle uyandım ve cevap verince Jill'in sesini duydum.

"Hâlâ uyumuyordun, değil mi? Ya da *başka türlü* meşgul değildin?"

Gözlerimi ovuşturup saatin 8.05 olduğunu gördüm. Bacaklarımı yatağın diğer tarafına doğru sallayarak, "Aklını bel altından uzak tut," dedim.

Hattın diğer ucundan Jill'in kahkahası geldi. "Ah, Berkley, bu kadar erdem timsali olma. Yakışıklı bir adamla kaçamak yapıyorsun. Ne yani? Ayrı yataklarda mı uyuyorsunuz?"

"Aslına bakarsan, öyle yapıyoruz."

Jill'in nefesini tuttuğunu duydum. "Hayır! Cidden mi?"

"Evet, cidden," dedim banyoya doğru giderken. "Bekle. Çişimi yapmam lazım."

Telefonu komodinin üstüne koydum ve Jill'in hâlâ gevezelik ettiğini duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra telefonu geri aldım. "Geri geldim. Ne var ne yok?"

“Ne var ne yok mu? Sen söyle. Aynı yataklar konusunda *gerçekten* şaka yapıyordun, değil mi?”

“Hayır, son derece ciddiydim. Kulübenin iki yatak odası, iki banyosu var. Kendi alanıma sahibim. Bunun nesi yanlış?”

“Şey... ee... hiçbir şeyi. Sanırım. Eğer istediğin buysa.” Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

İstediğim *bu* muydu? Dürüst olmak gerekirse emin değildim.

Durumu savunmaya çalışır gibi, “Saxton iki yatak odalı bir yer ayırttı,” dedim.

“Elbette ve bu zamanı bir rahibe gibi geçirmek tabii ki sana bağlı. Ben sadece şaşırdım. Bana onunla özel bir ilişki yaşamak istediğini söylediğini sanmıştım, ki bundan da onun sana çekici geldiği, yani aranızda devam eden bir kimya olduğu sonucuna varmıştım.”

Aklıma Saxton’ın öpücükleri geldi. “Ah, var. Kesinlikle. Ben yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. İlişkimizin sadece sekse dayalı olmasını istemiyorum.”

Jill’in kahkahası hattı doldurdu. Ben bu konuda endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum, Berkley. Birbirinizi yedi aydır tanıyorsunuz.”

Hımm, bu konuda haklıydı.

“Her neyse. Ben sadece iyi vakit geçiriyor musun diye bakmak için aradım ve... sana Şükran Günü’nde Cedar Key’e gelişimin kesinleştiğini söylemek için. Eğer senin için de uygunsa.”

Havaya bir yumruk savurdum. “Evet! Elbette uygun. Ah, Jill, bu harika. Seni özledim ve gelecek ay beraber zaman geçirmek harika olacak.”

“Bunu söylemeni umuyordum. Gainesville’e uçakta yer ayırttım, oradan bir araç kiralayıp adaya arabayla geleceğim. Havaalanının Cedar Key’e bir saat uzaklıkta olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet. Ah, hayır...”

“Sorun ne?”

“Bu benim hindi pişirmem gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Ah, Tanrım! Haklısın,” dedi ve geçen Şükran Günü’nde hindiyi pişirmeyi teklif ettiğim zamanı hatırladığını anladım. Tek sorun, fırını çalıştırmayı unutmuş olmamdı.

Güldüm. “Hadi, hadi. Bu fiyaskomun affedildiğini söylemiştin ve bu sefer hindiyi *pişirdiğimden* emin olacağıma söz veriyorum.”

“Harika. Şükran Günü’nden bir önceki gün, çarşamba günü uçuyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de öyle. Seni önümüzdeki hafta eve döndükten sonra ararım. Seni seviyorum.”

Mutfağa gittiğimde beni yine kahve aroması karşıladı ama bu sefer havada pastırma kokusu ve Saxton yoktu. Fransız kapılarından dışarıya baktım ve onun gazeteyle meşgul olduğunu gördüm. Bir fincana kahve koyarak ona katıldım.

Yanağına bir öpücük koymak için eğilirken, “Günaydın,” dedim.

Başını kaldırdı ve beni kendine çekerken yüzünde bir tebessüm belirdi. “Günaydın. İyi uyudun mu?”

“Uyudum.” Yanma bir sandalye çektim. “Bu taze dağ havası beni tembelleştiriyor.”

“Pekâlâ, umarım iyi dinlenmişsinizdir çünkü Blue Ridge’ten öğle yemeği yerine büyük bir kahvaltı alıp elma bahçesine gideriz diye düşündüm.”

“İyi bir plan gibi görünüyor. Şu kahveyi bitirip duşa gireceğim.”

Saxton haklıydı. Mercier elma bahçesini gerçekten çok sevmiştim. Koridorlarda beraber dolaşırken çok eğlendik ve sattıkları şeylerin çeşitliliği karşısında hayrete düştüm. Her türden reçeller, yemek ve pişirmek için çeşit çeşit elmalar vardı ve bir odanın tamamı yılbaşı süslemelerine ayrılmıştı. Pastaneleri muhteşemdi ve üç turta, diğer şeylerle birlikte çantamızdaki yerini aldı.

Satın aldıklarımızla arabanın bagajını doldurduktan sonra Saxton saatine baktı.

“Eğer istersen Ellijay’e gidecek kadar zamanımız var.”

“O halde bunu yapalım,” dedim.

Bu küçük kasabaya da âşık oldum. Alışveriş için ayrılan birkaç sokak, kasabanın merkezindeki fiskiyele küçük bir park alanını çevreliyordu. Dışarıda oturmak için harika bir yer bulduk ve yürüyüş yapıp dükkânlara göz atmadan önce birer kahve içtik.

Arabaya dönüp kasaba dışına yöneldiğimizde saat dörde geliyordu.

“Bari şimdi bir restorana uğrayalım da akşam yemeğimizi paketletip alalım,” dedi Saxton. “Daha sonra acıktığımızda mikrodalgada ısıtabiliriz.”

Jakuzinin sıcak suyunda gerinirken, “Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum,” dedim. “Bu sabah Jill aradı ve Şükran Günü’nde Cedar Key’e geliyor.”

“Bu harika. Eminim onu gördüğüne çok sevineceksin. Teyzenden hâlâ haber almadın mı? Tatilde onun da gelebileceğini söylemiştin.”

Şarap bardağıma uzanıp bir yudum aldım. “Henüz değil. Ah, kahretsin... Şimdi fark ettim... Bay Carl ve Raylene’i de davet edecektim. Bu durumda altı kişi oluyoruz ve benim mutfagım o kadar insanın oturmasına yetecek büyüklükte değil.”

Saxton elime hafifçe vurdu. “Endişelenecek bir şey yok. Akşam yemeğini benim evimde yiyebiliriz. Güverteyle yemek odası arasında bir sürü boş alan var.”

“Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı?”

“Hiç de değil, ayrıca Bayan Maybelle’i de davet edebiliriz. Bazen Şükran Günü yemeğini Ada Otel’de yemekten hoşlanır ama yine de sorarız.”

“Bu harika olur. Teşekkürler. Nihayet bu jakuziyi kullanabildiğimize sevindim. Kendimi burada jöle gibi hissetmeye başladım. *Çok* rahatlatıcı.”

Saxton başıyla onayladı. Hımm, belki kendi güverteme de bir tane kurdurmalıyım. Yani, eğer bana katılmaya söz verirsen.”

“Söz veriyorum,” dedim ve başımı çevirince dudakları benimkilerle buluştu.

Elleri bedenimi okşarken kulağıma, “Bundan hoşlandım,” diye fısıldadı. “Seninle böyle beraber olmaktan.”

“Ben... de,” dedim nefes almaya çalışarak. Bu adam öyle öpüyordu ki arzularımı uzun zamandır hissetmediğim bir seviyeye yükseltiyordu.

Boğuk bir sesle, “Seni istiyorum, Berkley,” dedi.

Bedenimin dokunuşlarına verdiği tepkinin sadece şaraptan kaynaklanmadığını biliyordum.

Öpücükleri tekrar dudaklarımı bulmadan önce burnumu, yanağımı, çenemi dolaştı.

Geri çekildiğinde derin bir nefes aldı. “Bir daha böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Bunu istediğimden emin değildim... ama sana âşık oldum, Berkley. Seni seviyorum.”

Yalnız yaşadığım onca yıl, biriyle ilişki istemediğimi düşündüğüm onca yıl bir anda yok oldu. Kendime anı yaşama izni verdim. Yanımda bu adamın varlığını hissetmeye, içimde uyandırdığı arzuyu, sadece sevmenin değil, karşılığında da seviliyor olmanın büyüsunü hissetmeye bıraktım kendimi.

“Ben de seni seviyorum, Saxton,” diye fısıldadım.

Ayağa kalkıp elini uzattı. “Hadi,” dedi, sonra beni yumuşak bir havluya sardı.

Evin içine, koridor boyunca ve yatak odama doğru peşinden gittim.

Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Yanımda Saxton uzanıyordu ve nefesinin hafif sesini duyabiliyordum. Başımı hafifçe çevirerek uyumakta olan yüzüne baktım. Yakışıklı bir adamdı ve dün gecedan sonra aynı zamanda inanılmaz bir âşık olduğunu da öğrenmişim. Nazik ama tutkulu. Başka bir adamla yaşadığını hatırlamadığım bir yakınlık paylaşmıştık.

İç geçirdim ve kendimi dün gecenin anılarını tekrar yaşamaya bıraktım. Kıpırdanmaya başladığında parmağımın ucuyla yanağını okşayıp gülümsedim.

Bana doğru döndü ve elinin uzandığını hissettim. Gözlerini açarak yüzüne bir gülümseme yerleşirken elini uyluklarıma koydu.

“Günaydın, güzellik. Seni seviyorum.”

“Günaydın yakışıklı. Ben de seni seviyorum,” dedim, bu sözlerle uyanmanın tadını çıkarırken.

Parmakları iç uyluklarımda daireler çizdi ve ben, sev-

mekle kalmayıp derinden bir bağ hissettiğim adamla aşk yapmanın zevkini yaşadım.

Bana doğru biraz daha yanaşırken, “Bu sabah kahve biraz bekleyebilir,” diye fısıldadı. “Umarım senin için sorun değildir.”

O sırada kahve, aklımdaki son şeydi.

O gün öğleden sonra, Dahlonega’da bir açık alan restoranında el ele tutuşmuş, gülümseyerek birbirimize bakmaktan vazgeçemeyerek oturuyorduk.

Saxton, “Yemek yedikten sonra etrafta dolaşıp dükkânlara göz atabiliriz,” dedi.

“Bir erkek için alışverişten hoşlanmanın alışılmadık olduğunu biliyorsun.”

Yüzündeki tebessüm büyüdü. “Ah, o kadar ileri gideceğimden emin değilim ama seninle olmaktan hoşlanıyorum. Ayrıca, başka kadınlar gibi zamanının hepsini alışverişte harcamıyorsun.”

“Şey, kasabaya girdiğimizde gördüğümüz çikolata dükkânına uğramak istediğimden eminim.”

“Ah, kendi çikolatan ve Angell ve Phelps’le o dükkân arasında kıyaslama mı yapmak istiyorsun?”

Güldüm. “Evet, onun gibi bir şey ama onlarınkinin benimki gibi sihir gücü olmadığından eminim.”

“Bu konuda sana katılmak zorundayım. Senin her şeyin büyülü ama sana bir sorum var.”

“Evet, seni kesinlikle seviyorum.”

Gülme sırası Saxton’daydı ve başını iki yana salladı. “Bunu bilmek çok iyi ve ben de seni seviyorum ama... bun-

dan hiç bahsetmedim... yine de... saçındaki o mor tutamın bir nedeni var mı?"

Buzlu suyumdan bir yudum aldım ve ona daha iyi bakabilmek için oturuşumu değiştirdim. "Buna cevap vermeden önce benim sana bir sorum var. Bunu sorman neden o kadar sürdü?"

"Şey, sanırım çünkü... aslında bilmiyorum." Bir kahkaha daha attı. "Ayrıca beğenmediğimden değil. Bu senin kişiliğinin bir parçası; bu yüzden sanırım sadece merak ettim."

"Sana verecek bir cevabım olduğundan emin değilim. Birkaç yıl önce görüştüğüm adamdan ayrıldıktan sonra değişik bir şey istedim. Belki farklı *olmak* istedim. Bir hızma veya dövme düşündüm... ama sonunda mor bir tutam saçın değişiklik için yeterli olacağına karar verdim."

Saxton elimi sıkı. "Buna karar vermiş olmana sevindim."

Garson önüme bir kış ve bir fincan çorba koyarken, "Tanrım, yarın buradaki son günümüz," dedim.

"Eve gitmek seni üzecek mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç değil. Bu tatil inanılmayacak kadar harikaydı. Her bir anından zevk aldım ama... eve gitmek iyi olacak."

"Yarın da Helen'a gideriz. Sevimli, küçük bir Alpler köyü. Bence orayı seveceksin."

Yanağını öpmek için uzandım. "Bunların hepsini çok sevdim... ve özellikle de seni."

Pazar öğleden sonra Dört Numaralı köprüye geldiğimizde derin bir iç geçirdim. Saxton saatte otuz mile düşmek için arabayı yavaşlattı ve ben de iki yanımdaki manzaraya do-

yasıya baktım –parlayan mavi sular, yer yer sazlıklar, dalış yapan pelikanlar– ve çok mutlu olduğumu düşündüm. Sadece bir cennet parçasında yaşamıyordum, sevdiğim adam da yanımdaydı.

İkimiz de geceyi kendi evlerimizde geçirmekte hemfikir olmuştuk. Kapı tıklandığında bavulumu boşaltmayı yeni birtirmiştim. Saxton fikrini mi değiştirmişti? Ama kapıyı açınca elinde bir güveç çanağıyla kapıda duran Chloe'yi gördüm.

“Eve hoş geldin. Yemek pişirmek istemeyeceğini düşündüm, ben de sana orkinos güveci yaptım.

“Çok nazıksın. İçeriye gel. Sen yedin mi, yoksa yemeği benimle paylaşır mısın?”

“Sormanı umuyordum,” dedi ve peşimden mutfağa geldi.

“Yanında yemek için fırına biraz bisküvi atayım. Şarap? Çay?”

“Ah, bir bardak şarap iyi olurdu. Tanrım, bugün yün dükkânında işler çok yoğundu,” dedi şarap rafından bir şişe üzüm şarabı alırken.

“Yoğun olmak iyidir.” Doldurması için masanın üstüne iki tane bardak koydum.

“Ve bil bakalım başlangıç düzeyinde örgü dersleri için dükkâna kim uğradı?”

Başımı iki yana salladım.

“Ava. Ava Wells. Hamile! Hayal edebiliyor musun? Tüm o yıllardan sonra. Doğum martta bekleniyor ve Ava havalara uçuyor. Tüm bunların senin çikolataların sayesinde olduğunu söylüyor.” Chloe gülerek bana bir bardak uzattı.

“Hadi oradan! Gerçekten mi? Bu harika ama çikolatamın bununla ilgisi olduğundan pek emin değilim. Ava'nın şerefine,” dedim ve bardağımı havaya kaldırdım.

Şey, ona aksini anlatmaya çalışman zor zamanlar yaşata-

bilir. Bunu yapanın senin kendi markan olan çikolata istirdiyeler olduğuna gönülden inanıyor.”

Bay Carl ve Bayan Raylene’i düşündüm ama daha fazlasını söylemekten çekindim. “Ben yokken Sigmund’a baktığın için teşekkürler.”

“Ah, çok tatlı bir kedi. Bakarken bana hiç zorluk ıkarımadı. Yani bundan iyi vakit geçirdiğini mi anlıyorum?”

“Daha iyisi olamazdı. Saxton ve bana birbirimizi daha yakından tanıma imkânı verdi. Neredeyse her konuda uyumluyuz.”

“Neredeyse mi?”

Güldüm. “şey, onun biraz dağınıklığa meyli var ama bence bunu halledebiliriz.”

“Farklı evlerde yaşamaya devam ederek mi?” Chloe kıkırdadı ve bir yudum şarap içti.

Bisküvileri fırına sürdüm ve masada Chloe’ye katıldım. “Henüz birlikte yaşama konusunu konuşmadık; bu yüzden sanırım bu bir zm.”

“Bundan olayın ciddi boyutlara ulaştığını anlıyorum?”

Derin bir nefes bıraktım. “Sanırım böyle diyebilirsin. Birlikte tatile çıkmadan önce ona şık olduğumu düşünüyordum ve birlikte geçirdiğimiz beş günün ardından bunu birbirimize itiraf ettik.”

“Bu harika, Berkley. Senin adına gerçekten sevindim.”

“Ah, unutmadan. Önümüzdeki ay arkadaşım Jill, şükran Günü için geliyor. Senin planların ne, bilmiyorum ama bilmeni isterim ki sen ve Cameron da davetlisiniz.”

“Teşekkürler ama biz muhtemelen Grace ve Lucas’la beraber Maude teyzede yemek yeriz.”

“Onlar nasıllar? Ne zaman döneceklerine dair bir haber var mı?”

“Kasım bir. Kabul etmeliyim ki altı aydan sonra kız kardeşimi gerçekten özledim. Eve dönmelerine çok memnun olacağım.”

Güveci mikrodalgadan ve bisküvileri de fırından çıkardım.

“Bu akşamki yemek için tekrar teşekkürler, Chloe,” dedim yemeği masaya koyarken.

“Benim için zevk. Ayrıca seni özledim. Ben de arayı kapatırız diye düşündüm.”

Güveçten bir lokma aldım. “Enfes. Evet, kadın arkadaşlığının farklı bir yanı var, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Durum şu ki St. Simons Adası’nda yaşıırken kadın arkadaşlıklarımın olduğunu düşünürdüm ama şimdi onların sadece yüzeysel olduğunu anlıyorum. Yardım toplayanlardan veya bahçe kulübünden ya da her neyse, tanıdığım kadınlar. Hiçbiri gerçek dostlar değildi. Burada seninle, Grace ve Suellen’la olan arkadaşlığım gibi değildi.

Bu duyguyu biliyordum. Cedar Key’e taşınıncaya kadar Jill dışında kadınlarla hiç gerçek dostluğum olmamıştı.

“Sen ve Dora önümüzdeki hafta sonu Deniz Ürünleri Festivali için tamamen hazır mısınız?”

“Ah, evet. Bu arada, bahsettiğin yün hazır olacak mı? Yeşilin farklı tonlarında olan çileler?”

“Eğirmeyi yarın tamamlayacağım ve senin için kesinlikle hazır edeceğim. Bu da bana Angell ve Phelps’i aramamın iyi olacağını hatırlattı. Hafta sonu için onların çikolatasından biraz daha lazım olacak.”

Görünüşe göre bizi yoğun bir hafta sonu bekliyor.”

Chloe gittikten sonra pijamalarımı giydim, Sigmund’la beraber kanepeye kıvrıldım ve yatma vaktine kadar örgü ör-

düm. Telefonumun çaldığını duyduğumda ışıkları söndürüp yatağa gitmek üzereydim.

“Arayıp sana iyi geceler demek istedim. Seni özledim, Berkley ve seni seviyorum.”

“Ben de seni özledim.” Gerçekten özlemiştim. Yanımda Saxton olmadan uyumak tuhaf gelmişti. “Yarın öğlen yemek için buluşuyor muyuz?”

“Kesinlikle. Seninle Pickled Pelican’da buluşuruz. İyi geceler.”

“İyi geceler, Saxton. Seni seviyorum.”

Yatağa girdim, birkaç dakika yattım, sonra uzandım ve ışığı söndürdüm.

“Ne yapıyor?” dedim ve masanın üstüne doğru eğildim çünkü Saxton’ın bana söylediği şeyi yanlış anladığıma kesinlikle emindim.

İç çekti, elini kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi, tatlı çaydan bir yudum aldı ve başıyla onayladı. “Biliyorum. Ben de inanmadım. Yani, Tanrım, Resa’nın Cedar Key’e gelmeyi kabul etmesi beni çok heyecanlandırdı ama annesiyle? Bunu kesinlikle beklemiyordum.”

Kesinlikle ben de beklemiyordum. “Yani Muriel de onunla mı geliyor?”

“Görünen o,” dedi ve bir yudum daha çay içti.

Sebebini anlayamadım ama içimi kıskançlık sardı. Yıllar önce boşanmışlardı, onun ziyareti benim için neden önemliydi?

“Anlıyorum. Peki, ne zaman geliyorlar?”

“İki hafta sonra. Kasımın birinde üç geceliğine burada olacaklar. Muriel kendileri için oda ve kahvaltı veren bir yer

ayırtmış bile. Gainesville’e uçacaklar, araba kiralayıp buraya gelecekler.”

Buzlu suyumdan bir yudum alıp başımı salladım. “Şey... kızını tekrar göreceğin için çok heyecanlı olduğundan eminim. Bundan zevk alacağını biliyorum. Annesinin neden onunla geldiğini söyledi mi?”

“Resa, kocasının ona eşlik edecek vaktinin olmadığını ve yalnız gelmek istemediğini söyledi, ki bunu anlayabiliyorum. Onca yıldan sonra bu biraz tuhaf olabilir. Sadece buluşmanın iyi gideceğini umuyorum.”

Ben de öyle umuyordum. Gerçekten.

“Dinle,” dedi elimi tutmak için uzanarak. “Senin de yemekte bize katılmanı umuyordum. Senin Resa’yla tanışmanı çok isterim ve yani, biz artık bir çiftiz. Onunla tanışması için Doyle’u da davet ederim diye düşünmüştüm.”

Ah, harika. Onun kızıyla tanışmak bir şeydi ama eski karısıyla da tanışmak? Bu konuda yetişkin bir kadın gibi davranmam gerektiğini biliyordum ve ona, “Elbette,” dedim. “Bu iyi olur. Kızınla tanışmayı çok isterim.”

Elimi sıktı ve bana kıskançlık ettiğim için suçlu hissettirdi.

“Tamam, burada oldukları akşamlardan birinde Island Room’da yer ayırtırım.”

İçimdeki çocuk tekrar devreye girdi. *Ah, seni iyilik temsilisi,* diye düşündüm.

Eve döndüğümde telesekreterde teyzemden gelen mesajla karşılaştım.

Numarayı çevirip cıvıl cıvıl sesin cevap verişini dinledim.

“Ben Berkley. Nasılsın?”

“Ah, çok daha iyiyim. Yine iki ayağımın üstündeyim

ama sanırım salsa günlerim sona erdi. Sanki halihazırda yeterince yokmuş gibi başka bir uğraş bulmalıyım.”

Hattın diğer ucundan kıkırdadığını duydum. “Sana Şükran Günü’nde geleceğimi söylemek istedim. Arayıp Addi ve kendim için Faraway Inn’de yer ayırttım ve her şey hazır. Senin için uygunsa salı günü geliyorum.”

“Ah, bu harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Dinle, acaba bana bir iyilik yapar mısın? Sende annemin eski bir fotoğrafı var mı?”

“Hımm, hay aksi, gerçekten hiç emin değilim. Biz pek fotoğraf çektiren bir aile değildik ama ne yapabileceğime bir bakarım. Onun fotoğrafını istemenin belli bir nedeni var mı?”

Gülümsedim. “Ah, evet ama bu uzun bir hikâye ve buraya geldiğinde anlatırım.”

“Kulağa merak uyandırıcı geliyor. Neyse, altı hafta sonra görüşürüz ama ondan önce seni ararım.”

Perşembe akşamı Yarning Together’a gittim ve her zamankinden yoğun olduğunu görünce şaşırdım.

Dora beni kucaklayarak karşıladı. “İçeri gel. Bu gece grubumuza yeni katılan beş kişi var.”

İki kızıyla birlikte Leigh Sallenger’ın şişlerle uğraştığını, Chloe’nin de onlara örgünün temellerini öğretmeye çalıştığını gördüm. Odanın karşı tarafında Bayan Maybelle, Maude’un yanında oturuyordu, kucığı çok şık bir süveter olma sürecindeki bej rengi kaşmirden yumuşak bir bulutla dolup taşmıştı. O sırada Ava Wells başını kaldırdı, üzerinde birkaç sıra sarıilmek olan şişlerini düşürdü ve koşarak yanıma geldi.

Heyecanla dopdolu bir halde, “Benimle ilgili haberi duy-

dun mu?” dedi. “Hamileyim! Ve bu, senin çikolataların sayesinde.”

Flora, “Ah, tatlım,” dedi. “Bunun *tamamen* o çikolatalara bağlı olduğundan ciddi şüphem var.”

Kopan kahkahaya ben de katıldım. “Bunu duydum ve senin adına çok sevindim. Sebep ne olursa olsun. Martta mı bekliyorsun?”

“Evet, artık örgü örmeyi öğrenmemin vaktinin geldiğine karar verdim; bu yüzden Maude bebek battaniyesi örmeme yardım ediyor.”

Onu kucaklamak için eğildim. “Bu harika ve tebrik ederim. Hem bebek hem de örgüyü öğrendiğin için. İddiaya girerim ki çok kısa bir zamanda o bebek için o güzel şeylerin her türünden yapıyor olacaksın.”

Suellen’in yanma bir sandalye çektim ve o sabah yapmaya başladığım dantel çorapları çıkardım.

Suellen daha iyi bakmak için eğilerek, “Ah, çok hoş,” dedi. “Bu örneğe bayıldım, ayrıca o kirli beyaz renk daha klasik görünmesini sağlamış.”

“Evet, bu örneği internetteki Ravelry’de buldum. Bunların kış için uygun olacağını ve fazla ağır olmayacağını düşündüm.”

Sesini bir fısıltıya indirgeyerek, “Şimdi,” dedi. “Eski eşin Cedar Key’e gelmesiyle ilgili duyduklarımın aslı nedir?”

“Chloe sana söyledi, ha? Evet. Görünüşe göre Saxton’ın kızı ziyarete geliyor ama sevgili anneciğini de yanında getiriyor.”

“Ah ha. Sesinde gerginlik kokusu mu alıyorum?”

Omuz silktim. “Neden gelmek istediğini bile anlamıyorum. Yıllar önce boşanmışlar ve görüşmüyorlar.”

“Hımm.”

Suellen’a baktım. “Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Şey, Chloe kadının son kocasının öldüğünü söyledi; bu yüzden belki yeniden bir araya gelmek istiyordur. Bilirsin... kızının iyiliği için. Yani anladığım kadarıyla bu senin için bir sorun, öyle mi?”

“Bilmiyorum. Ben sadece onun burada Saxton’la üç gün geçirecek olmasından pek memnun değilim.”

“Evet ama kızları da yanlarında olacak ve sen de onlarla yemeğe çıkmıyor musun? Tanıştığında eski eşiyle ilgili yargıya kendin varırsın.”

“Ben de bundan korkuyorum. Muhtemelen çok çekici görünüyor olacak. Yıllarca New York, ardından da Seattle’da yaşamış. Bunlar oldukça moda yerler.”

Suellen bana bakmak için örgüyü bıraktı. “Hey, bence Saxton’a adil davranmıyorsun. Ona hiç güvenmiyorsun. O seni seviyor. Bu sana bakışından bile belli oluyor. Bence endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Suellen’in haklı olmasını umdum ve konuyu değiştirdim. “Leigh ve kızlarının da örgü örmeyi öğreniyor olması gerçekten harika.”

“Biliyorum. Geçen ilkbaharda buraya geldiklerinde çeşitli yünlere âşık olduklarını söyledi. Paula artık Genel Denklik Diploması’na sahip ve ocakta kolej derslerine başlıyor; bu yüzden örgünün çalışmalar arasında güzel bir mola olacağını düşünmüş. Peige de öğrenmek için uygun yaşta; dolayısıyla Leigh hep birlikte yapmak için örgü örmeyi öğrenmenin eğlenceli olacağını düşünmüş.”

“Bayan Maybelle’in de ördüğünü bilmiyordum.”

“Ah, Tanrım, evet. Sanırım o ve Dora yıllardır arkadaş

ve ikisi de çocukluklarından beri örgü örer. Bu akşam bize katıldığı için memnun oldum. Çok tatlı bir kadın.”

Dora ellerini çırpınca başımı kaldırıp baktım.

“Hanımlar, Maude’la ben Şükran Günü hakkında konuşuyorduk. Lütfen herkes akşam yemeği için gidecek bir yeri olduğundan emin olsun. Bu yıl ben bütün ailemle birlikte olacağım. Sydney ve Noah’nın yine Fransa’da olmayacağından ve kızım Marin’in geliyor olmasından çok memnunum. Monica, Adam ve çocuklar da geliyor. Ayrıca iyi dostum Maybelle de az önce davetimi kabul etti.”

“Ah, Saxton ve ben seni davet edecektik,” dedim. “Ama Dora’yla beraber olacak olmana sevindim. Benim de arkadaşım Jill, Maine’den gelecek ve teyzem Stella da burada olacak. Yemekleri ben yapacağım ama Saxton’ın evinde yiyeceğiz çünkü onun evi daha geniş.”

Suellen, “Ben yemek için Mauve’un evine davetliyim,” dedi.

Dora, sessiz kalan Leigh’ye baktı. “Senin karavanda hindi pişirme imkânın yok, değil mi? Senin planın ne?”

“Şey... biz düşündük ki... belki bu yıl hindi yemeyi pas geçeriz.”

Hiç tereddüt etmeden atıldım. “Kesinlikle olmaz! Siz üçünüz Saxton’ın evinde bize katılıyorsunuz. Bir sürü yemek ve yer olacak.”

Leigh’nin yüzü parladı. “Emin misin? Rahatsız etmek istemeyiz.”

“Hiç de rahatsızlık olmaz. Sizi konuk etmeyi çok isteriz ve karar verilmiştir.”

Etrafıma baktım ve Dora’nın bana göz kırptığını gördüm.

“İyi, sanırım diğer herkes hesaba katılmış oldu. Ah, Raylene

bu akşam burada değil. Onun akşam yemeğinde ne yapacağını bilen biri var mı?”

Flora, “Muhtemelen sevgilisiyle beraber olacaktır,” dedi ve herkes güldü.

“Evet ama o ve Bay Carl yalnız yememeliler. Ben onu kontrol ederim.” *Artan listeye iki kişi daha eklense ne olur,* diye düşündüm.

Kabul etmeliyim ki Şükran Günü’nde böyle büyük bir toplantı ağırlayacağım için gittikçe heyecanlanıyordum. Büyümele geçirdiğim tüm o yıllar boyunca sadece annem, büyükannem ve ben olmuştuk.

1 Kasım sabahı iş için dükkânın kapısını yeni açmışım ki Saxton içeriye girdi.

Beni kendine çekip sarıldı ve, “Günaydın, güzellik. Seni özledim,” dedi.

Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. “Beni daha dün akşam gördün.”

“Uzak kalmak için çok uzun bir zaman. Bunu telafi etmek üzerinde çalışmalıyız.”

Ondan uzaklaşıp yeri bozulan kristalleri düzeltmeye gittim. “Resa saat kaçta geliyor?” diye sordum, Muriel’in adını anmaktan özellikle kaçınarak.

“Saat üç civarında burada olmalılar. O yüzden uğramak istedim, sana onları bu akşam Island Hotel’de yemeğe götüreceğimi söylemek için ama seni eve döndükten sonra arayacağım.”

“Ah, tamam.” Yine o kıskançlık dalgası ortaya çıktı. Muriel, akşamını Saxton’la beraber geçiriyor olacaktı. Ben değil.

“Ah, unutmadan. Senin içi sorun olacağını sanmıyorum ama Doyle’un Şükran Günü için gidecek yeri yoktu, ben de onu bize katılması için davet ettim.”

“Elbette. Bu harika.”

Saxton bana yine sarılmak için yanıma geldi, ardından da öptü.

“Seni seviyorum, Berkley. Sonra konuşuruz,” dedi ve dışarıya çıktı.

Sabahtan beri içimi kemiren ekşi duyguyu üstümden atmak istedim ve başımı kaldırınca içeriye Bay Carl’ın girdiğini gördüm.

“Parlak ve muhteşem bir sabah dilerim, Bayan Berkley,” dedi beni gülümseterek. Etrafta Bay Carl gibi biri varken uzun süre bozuk moralle dolaşmak imkânsızdı.

“Sana da,” dedim. “Nasıl gidiyor?”

“Harika. Bayan Raylene’le beraber Gainesville’e gidiyorduk ama ben çikolatalarımı almak için uğramak istedim. Günlük dozumdan geri kalmak istemedim.”

Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi, peşinden de göz kırpı. Bunun üzerine çikolata tarifimin içeriğinde az bir miktar Viagra olup olmadığını merak edip güldüm.

Aldıklarını kutuya koydum ve, “Sen ve Bayan Raylene, Şükran Günü’nde ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Tam olarak bilmiyorum. Bu konuyu konuşmadık.”

“Şey, yalnız kalmanızı istemiyorum. Yemeği ben yapıyorum ama Saxton’ın evinde yiyeceğiz ve Bayan Raylene’le ikinizi de davet etmek istiyorum. Öyle bir günde yalnız olmanızı istemem.”

“Kesinlikle çok nazıksın. Bu konuda Bayan Raylene’le konuşup sana haber veririm.”

Kapıdan çıkarken peşinden gülümsedim. Tamam, işte oldu, Berkley. Yemek için üst sınır on kişi.

Cuma öğleden sonra dükkânı bir saat erken kapattım. Yemek rezervasyonu saat yedi içindi ve ben ne giyeceğime karar vermek için bütün giysilerimi gözden geçirerek iki saat harcamıştım. Tam umudumu yitirmek üzereyken Chloe'nin kapıyı çaldığını duydum.

“Sadece ne giydiğine bakmaya... ah...” dedi şortuma ve tişörtüme bakarak. “Daha giyinmedin mi? Yemeğin saat yedide olduğunu sanıyordum. Ne giydiğini görmek istemiştin.”

Ağlamaya ramak kalmış bir halde, “Evet, yedide,” dedim. “Ne giyeceğimi bilmiyorum çünkü dolabımdaki hiçbir şey uygun görünmüyor.”

“Ah, sana acil kız arkadaş yardımı lazım. Hadi,” dedi, elimi tutup beni kendi evine ve yatak odasına götürürken. “Bedenlerimiz aynı. Seç birini.”

Dolabının kapılarını ardına kadar açtı.

Düzgünce yan yana asılmış tüm o elbiseleri, eteklikleri ve diğer eşyaları görünce bir an kendimi giyim mağazasında sandım.

“Tanrım, bu kadar çok giysin olduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Evet, artık bunları neredeyse hiç giymiyorum ama Jacksonville ve Atlanta'dan aldıklarımı sakladım. Zevkin nedir?”

Güldüm ve incelemeye başlamak için yaklaştım.

İkimiz birlikte ayak bileği uzunluğunda ipeksi siyah etek ve soluk pembe ipekten kolsuz bir bluzda karar kıldık. Giydiklerim siyah sandaletlerle tamamlandı.

Aynanın karşısında kendi etrafımda döndüm. Gülerek, “Kendimi büyüleyici hissediyorum,” dedim.

“*Seksi* görünüyorsun. Saxton buna bayılacak.”

“Emin misin? Bunu ödünç almam sorun olmaz mı?”

“Elbette sorun değil. Bu giysilerin birinin işine yaradığını görmek beni memnun etti.”

Sarılmak için Chloe’ye doğru eğildim. “Çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin.”

“Ah, bunu unutamayız,” dedi, bir şişe Chanel No 5 aldı ve boynuma birkaç defa püskürttü.

Island Room’a gitmek üzere İkinci Cadde’ye yöneldiğimde kendimi *gerçekten* büyüleyici hissediyordum. Yani, restorana girip Saxton’ın eski karısıyla tanışıncaya kadar.

Ben vardığımda üçü birlikte çoktan masaya oturmuşlardı. Resa’ya hızlı bir bakış attım ve orta boylu ve orta yapılı, omuzlarından dökülen gür, siyah kıvrıcık saçları olan genç bir kadın gördüm. Saxton’la olan benzerliği inanılmazdı ama bakışlarımı üstüne asıl çeken Resa’nın annesiydi. Saxton’ın yanında oturan kadın, *Vogue* dergisinden fırlamış bir manken gibiydi. Soluk sarı saçları Fransız burgusuyla arkasında toplanmıştı ve saçıyla mükemmel bir tezat oluşturan kobalt mavisi kolsuz, dar bir elbise giydiğini görebiliyordum. Makyajı sanki Lancôme makyaj uzmanı tarafından uygulanmış gibiydi ve havada sallamakta olduğu zarif bileğinde kalın, altın bir bilezik görüntüsü yakaladım.

Saxton başını kaldırdı, beni gördü ve kucaklayarak karşılamak üzere aceleyle yanıma geldi ki bu bana bir anlığına eski eşiyle eşitliğimizi geri kazandırdı.

Elimi tutup beni masaya götürürken, “Hadi,” dedi. “Kızıyla tanışmanı istiyorum.” Cümleye Muriel’i katmayarak benden on tam puan aldı.

“Berkley, bu, kızım Resa.”

Yerinden kalkıp sarılmak için yanıma gelmesi beni şaşkınlığa uğrattı.

“Seninle tanışmak çok hoş,” dedi.

“Benim için de. Hakkında çok şey duydum ve Cedar Key’e hoş geldin.”

“Bu da Resa’nın annesi, Muriel.”

Eski karısı olarak tanıştırmadığı için bir on puan daha.

Selamlamak için elimi uzattım ve bir an kabul etmeyeceğini sandım ama gevşekçe tokalaştı.

Kulağa tepeden bakan ve lütfeden arasında bir aksan olarak gelen bir ses tonuyla, “Evet, tanıştığımıza memnun oldum, Berkley,” dedi.

Saxton masanın başında oturuyordu ve bana sağındaki sandalyeyi işaret etti.

“Doyle biraz gecikecek ama birazdan burada olur. Sizden izin istemeden bir şişe şampanya ısmarladım,” dedi. Bir buz kovalarında duran şişeye uzandı ve bardağını doldurdu.

Kendimi tuhaf ve orada yerim yokmuş gibi hissettim ama bunun anlaşılmasına izin vermeyecektim.

Masanın karşısına bakarak, “Cedar Key’i nasıl buldun?” diye sordum.

Resa, “Ah, harika bir yer,” dedi. “Sürekli burada yaşıyor olmak muhteşem olmalı.”

Muriel, “Tam olarak *ne iş yapıyorsun?*” diye sordu.

“Yapmak mı? Şey, kendi çikolata dükkânım var ve bir yandan da örgüyle uğraşıyorum; yani oldukça meşgulüm

ama burada çeşitli kulüplerde süregelen bir sürü etkinlik var...” Bu bilginin Muriel gibi görünen ve konuşan biri için çok sıkıcı olduğunu biliyordum. “Yani, aslında isteyen biri burada epey meşgul olabilir ya da olmaz.”

Tek söylediği, “Anlıyorum,” oldu ve Doyle’un gelmesiyle daha fazla soru sorulmasından kurtulmuş oldum.

Tanıştırmalar yapıldı. Doyle yanıma oturdu ve elimin üstüne hafifçe vurdu. “İşler nasıl gidiyor, Berkley?”

“İyi, teşekkürler.”

İki kadına, “Pekâlâ, burada kalmaktan şimdiye kadar memnun musunuz?” diye sordu.

Resa, “Bayıldım,” dedi. “Babamın neden burada yaşamak istediğini anlıyorum. Yazar olmak için harika bir yer olmalı.”

Muriel sessiz kaldı.

“Evet, harika bir atmosfer. Doyle da bir ressam ve o da buradan epeyce ilham alıyor.”

Muriel şampanyasından bir yudum aldı. “Saxton bana aynı zamanda balıkçılık yaptığını söyledi. Bunu hobi olarak mı yapıyorsun?”

Doyle’a bir bakış attım ve yüzündeki gülümsemeyi yakaladım. “Şimdi öyle ama ben burada doğup büyüdüm ve balıkçılık benim aile mesleğim.”

Muriel sadece başıyla onayladı.

Saxton kadehini kaldırdı. “Şerefe kadeh kaldırmak istiyorum. Kızıma. Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler ve seni seviyorum.”

Bardaklarımızı tokuşturduğumuzda Resa’nın, “Ben de seni seviyorum,” derken gözlerinin nemlendiğini gördüm.

Muriel olmasa kesinlikle daha iyi olurdu ama baba-kız

kavuşması kesinlikle çok iyi gidiyordu ve Saxton adına çok heyecanlıydım.

Tam o sırada Muriel, Saxton'ın koluna yaslandı ve asık suratlı bir ifadeyle yüzüne baktı. "Ve sen de hemen Seattle'a gelmeli ve *kızımızla* daha fazla zaman geçirmeye başlamalısın. Bence orada da buradaki kadar iyi yazabilirsin."

Ne? Saxton'ı batı yakasına gidip kendisine yakın olması için baştan çıkarmaya mı çalışıyordu?

Saxton, "Şey, bundan pek emin değilim," dedi. Oraya ziyaret için mutlaka gelirim ama Cedar Key artık benim evim."

Doğru. Söyle ona, Saxton. Ayrıca Muriel gibi bir kadını ağırlayabilecek en yakın kuaför salonu bir saatlik sürüş mesafesindeydi. Burada ne aradığını sorgulamasını gerektirecek bir yere taşınmayı düşünmediğinden değil.

Doyle'un tampon görevi görmesiyle akşam yemeğini atlatmayı başardık.

Krem brule ve kahve servisinden sonra Saxton bana doğru eğilip, "Bu elbise içinde büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı.

Muriel'in yüzündeki ekşi ifadeyi yakalayınca Chloe'ye sessiz bir teşekkür gönderdim.

Boşanma onun açısından Saxton üzerindeki haklarını iptal etmemiş gibi koluna uzandı ve, "Pekâlâ, Sax, yarın ne yapıyor olacağız?" dedi. "Alışveriş yapabileceğim başka yerler var mı, yoksa hepsi o küçük hediyelik eşya dükkânlarından mı ibaret?"

Sax? Bu Sax da neyin nesiydi böyle?

Doyle güldü. "Şey, eğer Neiman Marcus arıyorsan bu adada bulamazsın."

Muriel'in yüzündeki nötr ifadeden bunu komik bulmadığı belli oluyordu.

Saxton sesinde ufacık bir üzüntü ifadesi olmaksızın, “Korkarım sadece sanat galerileri ve hediyelik eşya dükkânları var, Muriel,” dedi.

“Ayrıca, babamla daha çok zaman geçirmek istiyorum. Yarın çıkıp Island Hopper’a gidebileceğimizi ve tekneyle Suwanee Nehri’nin yukarısına çıkabileceğimizi söyledi.”

Muriel iç geçirdi. “Peki, o zaman sanırım günümü sahilde oturup kitap okuyarak geçireceğim. Deniz tutuyor ve kayıklara tahammül edemiyorum.”

Neden hiç şaşırmadım, diye düşündüm.

Tatlımızı bitirdiğimizde Saxton’ın kızını çok sevdiğime dair bir fikir oluşturmuştum. Akşam boyunca zahmet edip bana sorular sormuş, Seattle’daki bilgisayar firmasındaki pozisyonunu anlatmıştı. Kocasını Jake’ten de epey bahsetmişti ve belli ki yakın bir ilişkileri vardı.

Gitmek için kalktığımızda bana tekrar sarıldı ve, “Babama da söyledim, gelecek yıl yine geleceğim ve Jake’i de getireceğim,” dedi. “Seninle tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyor olacağım.”

Bunu benimle paylaşmasının mı, yoksa gelecek yıl hâlâ babasıyla birlikte olacağımı farz ediyor olmasının mı beni daha çok etkilediğinden emin değildim.

Saxton beni kucaklamadan önce eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Senin için sorun yoksa önce Resa ve Muriel’i kaldıkları yere bırakacağım, sonra seni eve götürürüm.”

“Bu harika olur, teşekkürler,” dedim ve peşinden park yerine gittim.

Doyle’a veda etmek için döndüm. “Ve daha önce değilse bile seninle Şükran Günü’nde görüşürüz. Teyzem de burada

olacak ve annemin birkaç fotoğrafını getirecek. Belki bazı şeylerin hatırlanmasına yardımcı olur.”

Cevabı, “Belki olur,” oldu.

Saxton’ın arabasına binmek üzere döndüğümde yavaş yavaş sinirlendim. O şeytan Muriel ön koltuğu kendi için kapmayı başarmıştı ve bana Resa’yla beraber arkada otur-maktan başka seçenek bırakmamıştı.

Kısa yolculuk boyunca sohbet de kısaydı ve arabadan ayrılmadan önce Resa tekrar sarılmak için uzandı. “Kendi-ne iyi bak,” dedi. Babam aracılığıyla irtibatta olacağım ve gelecek yılki görüşmemizi dört gözle bekliyor olacağım.”

Saxton’m yanına, ön koltuğa geçmek için indiğimde Mu-riel’in bana hoşça kal bile demediğini fark ettim.

Saxton arabayı döndürdü ve İkinci Cadde’nin yolunu tuttu.

“Kızını çok sevdim,” dedim açık yüreklilikle. “Seni an-dırıyor.”

Başıyla onayladı. “Teşekkürler. Evet, onunla gurur duy-dum; büyütülmesinde çok az katkım olsa bile.”

Sonra kıkırdadı. “Ama annesi çok yetersiz. Vay canına! Onunla evliyken oldukça zor bir kadındı ama şimdi... görebileceğin gibi, yıllar onu değiştirmemiş.”

Üzerime bir rahatlama geldi. Aptalcaydı, biliyorum ama bütün akşam ona yeniden ilgi duymaya başladığı yönünde bir düşünce içimi kemirip durmuştu. Söyledikleri, korkula-rımın yersiz olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Yanağını öpmek için eğildim. “Seni seviyorum, III. Saxton Tate. Seni çok seviyorum.”

29

Teyzemle bir araya gelmeye dair tüm gerginliğim, Faraway Inn'deki kulübesinin kapısını açar açmaz kayboldu.

Stella Baldwin, büyükannemin iki yıl önceki cenazesindekinden pek farklı görünmüyordu.

Uzun ve inceydi, gümüş rengi saçları yanaklarına doğru dökülen şık bir tarzda kesilmişti. İyi görünümü ve neşeli haliyle bana hiç de yetmişlerine merdiven dayamış bir kadın gibi görünmemişti.

“İçeri gel,” derken beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. “Seni tekrar görmek güzel, Berkley.”

Yatak odası, mutfak ve oturma alanının birleşiminden oluşan yere girdim ve küçük bir Yorkie'nin beni karşılamak üzere yataktan atladığını gördüm. Stella, köpeği yerden almak için eğildi.

“Bu Addi. Benim en iyi arkadaşım.”

Koklaması için elimi uzatırken, “Çok sevimli,” dedim. “Fularına bayıldım.” Ön tarafında koyu gül rengi monog-

ramla yazılmış *Girly Girl* yazısı olan küçük, pembe bandana bakarak güldüm.

Stella köpeği kucağından indirmeden ocağın üstünde duran çaydanlığa doğru giderek, “Tam da biraz çay yapmak üzereydim,” dedi. “Bana katılır mısın?”

“İyi olur.” Kanepeye oturdum ve çok şık bir iğne oyasını incelemeye başladım. Tahta bir çerçevenin içine yerleştirilmiş, yarı tamamlanmış, Avrupalı bir caddenin görüntüsüydü. “Ah, bu çok güzel. Senin iğne oyası da yapabildiğini bilmiyordum,” dediğim sırada teyzemle ilgili aslında neredeyse hiçbir şey bilmediğim düşüncesi kafama dank etti.

“Ah, evet. Beni rahatlatıyor ve bunu yıllardır yapıyorum. Senin örgü ördüğünü biliyorum ama iğne oyası da yapıyor musun?”

Başımınla onayladım. “Evet, ben küçükken büyükannem öğretti ve yakın zamanda yeniden yapmaya başladım. Örgü her zaman ilk aşkım olacak ama değişiklik olsun diye iğne oyası yapmayı seviyorum. Cedar Key’e gelirken yol nasıldı?” diye sordum, teyzem fincanlara birer çay poşeti koyarken.

“İyiymiş. Adaya gelen ilk köprüye girdiğimde, şey... burada yaşamayı neden sevdiğini anladım.”

Güldüm. “Evet, Dört Numaralı köprüden görünen manzaranın birçok insan üzerinde böyle bir etkisi var.”

Stella fincanlara kaynar su doldurdu. “Peki, böyle bir yeri nasıl keşfettin? Sen arayıp burada yaşadığını söyleyinceye kadar buranın adını hiç duymamıştım. Adayı henüz pek görmedim ama bana çok... ücra göründü. Yabansı.”

Bana uzattığı fincanı alırken, “Teşekkürler,” dedim. “Şey, burayı bulma şeklim aynı zamanda seninle bir araya gelmeyi istememin sebebi.”

Stella mükemmel kaşları bir V şeklini alırken karşımdaki sallanan koltuğa oturdu.

“Bu hikâyenin, eğer biliyorsan, ne kadarını bildiğinden emin değilim ama kırk yıl önce annem buraya bütün bir yazı geçirmek üzere geldi.”

“Gerçekten mi? Onun seninle birlikte Salem’den ayrıldığını hatırlamıyorum.”

“Konu tam da bu. Bunu yapmadı. Buraya tek başına geldi ve beni büyükannemle bıraktı. O sıralar hâlâ Maine’de yaşıyorlardı ve annem döndüğünde Salem’e yerleşmiştik. Buraya neden gelmiş olabileceğini biliyor musun?”

Stella’nın yüzünü gerçek bir şaşkınlık kapladı. “Tanrım, hayır ama sen de hatırlıyor olmalısın ki o sıralar mektup haricinde annem veya kız kardeşimle görüşmüyordum. Rudy enişten ordudaydı ve çok seyahat ediyorduk. Bu dediğin hangi yıldır?”

“1972. Ben beş yaşındaydım.”

Stella bir anlığına düşündü. “O yıllarda Rudy ve ben İngiltere’de yaşıyorduk ama Jeanette’in şehirden ayrıldığını annemin bana söylememesi tuhaf görünüyor. Acaba buraya neden geldi?”

“Benim de bulmaya çalıştığım şey bu. Ne annem ne de büyükannem bana bundan bahsettiler. Bulmacanın bazı parçalarını senin birleştireceğini umuyordum.” Devam edip ona kartpostallardan bahsettim.

“Tanrım, ailede benim bilmediğim gerçek bir gizem var.” Derin bir iç geçirdi. “Sana buraya neden geldiğini söylememeleri için bir sebep düşünemiyorum ama o sıralar Jeanette hep tuhaftı.”

“Ne bakımdan? Lütfen bana annemi anlat çünkü onu as-

linda hiç tanımadığımı düşünmeye başlıyorum. Babamı tanı mıydın?”

Stella başını iki yana salladı. “Bu da bir diğer tuhaf olaydı. Her şeyden önce, Jeanette’in Maine’den ayrılıp Batı Yakası’nda koleje gitmeyi seçtiğinde çok şaşırmıştım. O, daha çok içine kapanık biriydi. Sonra son döneminde koleji bırakıp mezun olmaması...”

“Ne? Bunu bilmiyordum. Ben onun mezun olduğunu düşünüyordum.”

Stella başını iki yana salladı. “Hayır, aptalca, değil mi? Dört yıl boyunca koleje gidip sonra da mezun olmamak. Okulu bırakıp Maine’e döndü ama elbette o sırada sana hamileydi; bu yüzden sebebinin bu olduğunu düşündüm ve hayır, babanı hiç tanımadım. Büyükkannen bana onun Houston’dan olduğunu söyledi, belli ki zengin bir ailedendi. Sanırım o, Berkeley’den mezun oldu ve askere yazıldı ya da gönüllü oldu ama sonunda kendini Vietnam’da buldu ve büyükkannenin dediğine göre daha sen doğmadan öldü.”

“Hımm, bana da anlattıkları hikâye bu.”

“Sanki şüphelerin varmış gibi konuşuyorsun.”

“Şey, büyükkannemin de babamdan hiç bahsetmemesi tuhaf geliyor. Evli olmadıklarını biliyorum ama insan en azından bana göstermek için bir tanecik fotoğrafı vardır diye düşünüyor.”

Stella, “Ah, sen öyle deyince hatırladım,” dedi ve yerinden fırlayıp yatak odasına koştu. “Birkaç fotoğrafını buldum, bir de annenle babanın sen doğmadan bir yıl önce Berkeley’de çekilmiş bir fotoğrafına rastladım.”

Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Kırk beş yıl. Kırk beş yıl ve nihayet babamın neye benzediğini mi görecektim?

Geri geldi ve kanepede yanıma oturdu. Bana pek net olmayan siyah-beyaz bir fotoğraf uzatarak, “İşte,” dedi.

Fotoğraftakilerin ikisi de bana yabancı görünüyordu. İşte annem, yirmi bir yaşında genç bir kadın, uzun kumral ve düz saçları omuzlarına dökülüyordu. İspanyol paça kot pantolon ve önünde *Berkeley* yazan bir eşofman üstü giyyordu. Ona sahiplenircesine sarılan genç, yakışıklı bir adam vardı. Sarı saçları altmışların tarzında gömleğinin yakasına değiyordu ve yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı. Fotoğraf makinesine gülümseyen yabancıda tanıdık bir şeyler bulabilmek için fotoğrafı yaklaştırdım ama onda bana benzeyen hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes bıraktım. “Hoş bir çift olmuşlar; dolayısıyla annemin bana ondan neden bahsetmediğini merak ettim.”

“Gerçekten bilmiyorum. Büyükannen bana babandan, sadece Jeanette’in hamile olduğunu söylerken bahsetti, bir de Vietnam’da öldüğü zaman. Bunun dışında babanla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Annem büyürken nasıl biriydi? O zamanlar erkek arkadaşı var mıydı? Hayatıyla ilgili ne yapmak istiyordu?”

Stella, kanepenin minderine yaslandı ve iç çekti. “Şey, hep sessizdi. Aramızda sadece on bir ay vardı; o yüzden okulda aynı sınıftaydık. Ben sesini yükselten, dışa dönük tiptim ama Jeanette utangaçtı. Belki de bu yüzden burnunu kitaplara sokar ya da yazardı.”

“Yazmak mı? Annem yazmaktan hoşlanır mıydı?”

“Ah, Tanrım, evet. Şiir ve kısa hikâye yazardı. Kolejdeyken İngilizce üzerine okuyordu. Sanırım gazeteci olmak istiyordu.”

Jeanette Whitmore hakkında bilmediğim bir sürpriz daha.

“Ama kendisi benim hep rahatsız ruh dediğim türdendi. Her şeyden korkardı, kendinden şüphe ederdi, insanlardan korkardı; muhtemelen hayat korkusu vardı. Sanki başarılı olmak istiyor ama başarısız olmaktan korkuyor ve geri çekilmeyi daha kolay buluyordu.” Stella başını iki yana salladı. “Bunu düşünmek biraz üzücü. Boşa harcanmış bir hayat. Buradaki insanlara sordun mu? Birileri onu o yazdan hatırlıyor olmalı.”

“Buranın yerlisi birçok insana sordum ama o yıl buraya gelen yirmi yedi yaşında bir kadını kimse hatırlamıyor ama şimdi bu fotoğraf olunca, yardımı dokunabilir.”

Stella, siyah-beyaz bir başka şipşak fotoğrafı bana doğru uzatarak, “Ah, senin için bir fotoğrafım daha var,” dedi. “Sanırım sen bir yaşlarındayken çekilmiş.”

Annemin Maine’deki evimizin ön basamaklarında otururken çekilmiş fotoğrafını gördüm. Ben onun dizlerinde otururken iki kolu korumacı bir tavırla bana dolanmıştı ve yüzünde büyük bir tebessüm vardı.

“Mutlu görünüyor,” dedim.

“Ah, sanırım öyleydi. Sen doğduktan sonra onu gördüğüm birkaç seferle ilgili kesin söyleyebileceğim şey, sana taptığı ve anne olmayı çok sevdiğiydi.”

O halde koca bir yaz boyunca beni neden bırakmıştı?

“Onu hiç tanımadığıma gerçekten inanmaya başlıyorum. Bir türlü anlamıyorum.”

Stella çayından bir yudum aldı. “Evet, Jenna bir bilmece olabilir. Bu kesin.”

Başımı aniden döndürüp teyzeme baktım. “Jenna mı?”

“Ah, evet, biz gençken bu takma adı kullanırdı. Benim adım da *a* ile bitiyor; bu yüzden Stella ve Jenna’nın sade-

ce kız kardeşten öte, kulağa ikiz gibi geleceğini düşünürdü. Onu genç kızlığından tanıyan herkes Jenna diye hitap eder.”

“Ah, vay canına! Hiç kimsenin Jeanette Whitmore’u tanımamasının nedeni bu olabilir mi? Belki adaya geldiğinde bu adı kullandı ve eğer ilk adını değiştirdiyse başka bir soyisim de kullanmış olması kulağa mantıklı geliyor.”

“Haklı olabilirsin. Anneme yolladığı kartpostalları hangi isimle imzalamış?”

“Sadece J olarak. Hiç isim kullanmamış.”

Stella, elimi okşamak için uzandı. “Bu noktada bir şey yakalamış olabilirsin.”

Ertesi gün Jill geldiğinde henüz hiç kimseye Jenna adındaki bir kadın hakkında soru sormamıştım. Bir yanımda bunun da çıkmaz sokak olmasından korkuyordu; bu yüzden bu işin peşini Şükran Günü bitinceye kadar bırakıp tatilin tadını çıkarmaya karar verdim.

Jill'e benim yatağında yatmasını önermiştim ama o, çekyat kanepenin gayet yeterli olduğunda ısrar etti. Çift kişilik çekyat kanepede bağdaş kurup oturduk, aramıza bir kâse cips aldık, masada da bir şişe şarap vardı.

"Şarap hariç, bu bana siz Salem'e taşındıktan sonra beni görmeye geldiğindeki pijama partilerini hatırlatıyor."

Başımı salladım. "Evet ama annem çok sıkıydı ve sadece yılda bir kez, yazın bir haftalığına gelmeme izin verirdi."

"Biliyorum ama en azından yılın geri kalanında birbirimize yazdığımız mektuplarla iletişimde kalırdık. Tamam, arayış kapatma zamanı. Bana eski eşle ilgili ne varsa, dün teyzenden neler öğrendiyse anlat, her şeyi!"

Güldüm, bir yudum şarap içtim ve tüm detayları anlattım.

Jill başını iki yana salladı. “Vay, hayatında olup biten bir sürü şey var. Muriel’in gitmesine üzülmendiğinden eminim. Kulağa tam bir şaheser gibi geliyor. Ben ona anca gidersen derim. Ayrıca Saxton’ın da aynı hisleri paylaştığına şüphe yok.”

Başımı salladım. “Evet, kabul etmeliyim ki... sanırım başta onu biraz kıskandım ama gecenin sonunda kadının Saxton için doğru kişi olmadığını anlamıştım.”

Jill hafifçe elime vurdu. “Şimdi, bak, kızım. Umarım içindeki bütün şüpheler yok olmuştur. Sakın her zaman yaptığın gibi kendini eleştirme. Bana anlattıklarına bakılırsa bu, senin için gerçek bir şey gibi görünüyor.”

Gülümsedim. “Evet, sanırım haklısın.”

“Bana annenin fotoğraflarını göster.”

Yerimden fırlayıp fotoğrafları almaya yatak odama gittim ve Jill’e uzattım.

“Tanrım, ben tanıdığımda annen hiç böyle görünmüyordu. Şuna bak, İspanyol paçalar ve uzun düz saçlar; tipik bir altmışların ürünü gibi görünüyor. Bu da baban mı? Yakışıklı adam ama kesinlikle annene daha çok benziyorsun.”

“Evet, ben de öyle düşündüm.”

“Peki, bulmacanın parçaları hâlâ yok mu?”

“Yok ve Şükran Günü bitinceye kadar da peşini bırakacağım. Haftaya örgü grubuna katılacağım ve fotoğrafları da götüreceğim. Bakalım ne olacak.”

Ertesi sabah daha bir kalp doygunluğuyla uyandım. En iyi kız arkadaşım diğer odada uyuyordu ve teyzem de sadece birkaç sokak ötedeydi. İnsanlarla ortak bir geçmişinin veya kan bağının olmasıyla ilgili söylenecek çok şey var.

Teyzemi hiç de çok iyi tanıımıyordum ama iki gün önce onunla bir gün geçirdikten sonra aramızda bir bağ olduğunu hissetmiştim. Hemen göze çarpmayan birçok yönden annemle benzerliklerini yakalamıştım ve bu bana kendimi iyi hissettirmişti. Annem gitmiş olsa da bir yanının burada kaldığını hissediyordum.

Kapının tıklamasıyla yerimden sıçradım ve parmak uçlarımda Jill'in henüz uyumakta olduğu oturma odasına gittim.

Kapıyı açıp karşımda, elinde üzeri meyve suyu ve çöreklerle dolu tepsiyi tutan Chloe'yi görünce, "Selam," dedim.

"Oh, hayır, sizi uyandırdım, değil mi? Çok üzgünüm ama siz kızların biraz kahvaltı isteyebileceğinizi düşündüm."

"Çok nazıksın," diye fısıldadım. "Jill hâlâ uyuyor ama..."

Jill'in, "Hayır, uyumuyorum," dediğini duydum.

Güldüm. "Ah, iyi. İçeri gel, Chloe. Sizi tanıştırmak için sabırsızlanıyordum."

Jill gözlerini ovuşturarak yataktan doğruldu ve esnedi. "Tanışmak için en iyi şartlar değil ama senin hakkında çok şey duydum; bu yüzden benim uykulu görüntümü göz ardı ediver."

Chloe güldü ve elindeki tepsiyi bırakmak için mutfığa yöneldi. "Ben de senin hakkında çok şey duydum. Yani nihayet tanıştığımıza memnun oldum, Jill."

"İzin verirseniz hemen bir banyoya gireyim, çabucak yanınıza gelirim."

Chloe meyve suyunu ve çörekleri masaya koyarken ben de kahve makinesini çalıştırdım.

Jill yanımıza geldiğinde ben fincanları koyu demlenmiş kahveyle doldurmuştum.

Jill kahveden bir yudum almadan önce Chloe'ye, "Bunları getirirken çok hoş," dedi. "Ah, elini kaybetmemişsin, dostum. Kahven harika."

Chloe meyve suyu ve çörek al,” dedi. “İddiaya varım ki siz kızlar dün gece çok eğlenmişsinizdir.”

“Aynen,” dedim ve buzdolabının üstündeki saate bir göz attım. “Tanrım! Çoktan dokuz olmuş bile! Bu kadar uyuduğumuzu bilmiyordum.”

“Ee, saat ikiye geçene kadar uyanıktık.” Jill bir çörek almak için uzandı ve başını olumlu anlamda salladı. “Bunlar nefis görünüyor. Teşekkürler, Chloe.”

“Saxton’ın evine kaçta gitmeniz gerekiyor?”

“Saat üçe kadar vaktimiz var; bu yüzden acele etmemize gerek yok. Maude’un yemeği saat kaçta?”

“İkide. Günü ve akşamı Grace ve Lucas’la geçirmek için sabırsızlanıyorum. Geri döndüklerinden beri pek görüşmedik.”

Jill’e, Grace ve Lucas’ın nisan sonundan beri Fransa’da olduklarını açıkladım.

“Ben daha hiç görüşmedim,” dedim.

“Şey, bundan tam bir hafta sonraki örgü grubuna kesinlikle gelecek. Bize anlatacak çok şeyinin olduğunu söyledi.”

“Buradayken teyzemle de tanışmanı istiyorum. Belki hafta sonunda beraber öğlen yemeği yeriz.”

“Çok eğlenceli olur. Ben varım. Seninle tanışmak harikaydı, Jill ama acele etmeliyim. Turtalarımı fırından çıkarma zamanı. Harika bir yemek geçirmenizi dilerim ve yakında görüşürüz.”

Giderken peşinden, “Tekrar teşekkürler,” diye seslendim.

Jill, teyzem ve ben, Saxton’m güvertesine çıkan basamakları çıktığımızda bu evi düzenli görüp onun normal dağınıklığıyla kucaklaşmadığım için nefesimi tuttum.

Bizi güvertede, yüzünde kocaman bir tebessümle karşıladı ve hepimizi kucakladı. İki büyük masanın bir araya getirilip bir gün önce getirdiğim masa örtüleri ve peçetelerle kaplı olduklarını gördüm. Doyle ve Saxton aynı zamanda iyi bir iş çıkarıp mumlar ve çiçeklerle tamamlanmış olarak sofrayı kurmuşlardı.

Biz açık duran Fransız kapılardan geçip Saxton'ın peşinden içeriye girerken, "İçeri gelin," dedi. "Doyle çoktan geldi, diğerleri de birazdan burada olurlar."

Ben etrafa hızla göz atıp gülümserken tanıştırmalar yapıldı. Etrafta ne gazete yığınları, ne öylece atılmış çoraplar, ne de düzensizlik duygusu vardı. Evet, bu adamda hâlâ bir umut ışığı vardı.

Doyle'un gözünün bir süre teyzemin üzerinde oyalandığını gördüm. Aslında teyzem güzel bir kadındı ve bugün şık, uzun, yanık portakal rengi ipek etekliği ve siyah ipek gömleğiyle özellikle güzel görünüyordu.

"Saxton bana bar görevini verdi ve mimoza servisi yapıyorum," duyurusunu yapmak için gözlerini teyzemden ayırdı. "İsteyen var mı?"

Jill ve ben aynı anda, "Kesinlikle," dedik ve güldük.

Lola arka odadan herkesi selamlamak için koşarak geldi ve teyzem onu okşamak için eğildi. "Ne tatlı köpek," dedi. "Eminim benim Addi'm ondan çok hoşlanır."

Saxton gülümsedi. "Evet, Berkley senin küçük teriyerinle geleceğini söylemişti. Onu da buraya getirmeliydin."

Teyzem, Doyle'un uzattığı şampanya kadehini alırken, "Ah, teşekkür ederim," dedi. "Ama sanırım Addi tüm bu okyanus havasıyla çok yoruldu. Ben çıkarken şekerleme yapıyordu."

Birkaç dakika sonra Leigh ve kızları, ardından Bay Carl ve Raylene geldiler ve grubumuz tamamlanmış oldu. Her şeyi bir gün önce hazırlamıştım ve havayı dolduran nefis hindi kokusunu alabiliyordum. Leigh balkabağı turtasının yanında tatlı patates güveci, Raylene de taze fasulye güveciyle fındıklı turta getirmişti; bu yüzden soframız da tamamdı.

Sohbet eşliğindeki mimozalarımızı bitirdikten sonra Saxton ve ben mutfakta patates ezmeye, hindiyi doğramaya, sosu hazırlamaya ve bisküvileri fırından çıkarmaya giderken herkesi sofraya yönlendirdik.

Kısa bir süre sonra, elimde kâselerle dolu bir tepsiyi taşıyarak güverteye çıktım. “Hazır olmak üzere,” dedim.

Teyzem üçüncü kez, “Yardım gerekmediğine emin misin?” diye sordu.

Güldüm. “Hayır, her şey hazır ama sonra bulaşık işine girince yardımını alırsınız,” dedim.

Ben bir şeyler daha getirmek için geri giderken Saxton büyük hindi tabağını masaya yerleştirdi. Birkaç dakika içinde iki masa da dolup taşmıştı ve yan yana oturduk. Etrafıma bir göz atıp boğazımdaki düğümü yuttum. İşte, yıllardır hasretini çektiğim kalabalık Şükran Günü yemeğini yiyordum. İşte, beni her zaman istediğim gibi seven adam, en iyi dostum, teyzem ve birkaç harika Cedar Key’li insanla birlikte oturuyordum. Bunların hepsi annemin yüzündendi.

Bir yanımda Saxton’ın, diğer yanımda teyzemin ellerini tutarak, “Tamam,” dedim. “Şimdi bize verilen bu nimetler için şükranlarımızı sunma vakti.” Başlar öne eğilirken masanın etrafındaki eller kenetlendi. “Sevgili Tanrım, bu güzel gün, bu harika yiyecekler ama hepsinden çok da bana Cedar Key yolunu gösterdiğin için sana şükürler olsun. Amin.”

Herkes aynı anda, “Amin,” dedi.

Bay Carl, “Bu muazzam bir yemek gibi görünüyor,” dedi. “Bayan Raylene ve ben burada, sizinle birlikte olmaktan çok memnunuz.”

Kâseler ve servis tabakları etrafta gezinirken herkes yemeye ve sohbet etmeye başladı.

Doyle masanın karşısındaki teyzeme baktı. “Burada ne kadar kalacaksın, Stella?”

“Çarşambaya kadar ve adanın tamamını görmeyi umuyorum.”

“Pekâlâ, eğer siz kızların pazar günü için bir planı yoksa sizi tekneyle geziye çıkarmak isterim. Ada oldukça küçük, böylece tamamını görürsünüz ama denizden de bakmak ve diğer birkaç adayı da görmek isteyebilirsiniz.”

Teyzem bana bir bakış atarak, “Ah, bu çok eğlenceli görünüyor ama Berkley benim tur yöneticim,” dedi.

“Bence bu harika olur. Teşekkürler, Doyle.”

Sohbet Leigh’ye ve gündüz bakımevine döndü. “Yani, alacağım olan destek kredisi ve evin satışından payıma düşünle ilk yılın sonunda burada bir yer kiralayabileceğim.”

“Bu harika olur,” dedim. “Kiralık mülkler için bakarak oluruz.”

Raylene hepimizin gözlerini üzerine çekip peçetesiyle oynayarak, “Şey, biliyorsunuz... Üçüncü Cadde’de Curl Up and Dye’in yakınında bir mülküm var,” dedi. Şu an yardım öneren bu kadın, ilk tanıştığım da Corabeth’in kitaplarını yasaklatmaya çalışan kadın mıydı?

Raylene sanki kendisini yüreklendirmeye çalışırmışçasına başını sallayan Bay Carl’a baktı.

“Pek bir şey değil ve bir sürü tadilat gerektiriyor. Yan

yana duran iki kulübe. Birini gündüz bakımevi olarak kullanabilir, diğerinde de yaşayabilirsin.”

Leigh’nin yüzündeki ifade, şaşırdığını gösteriyordu. “Sen ciddi misin? Bana o mülkü kiralamayı mı istiyorsun? Tam olarak nereyi kastettiğini biliyorum. Oranın önünden, mükemmel bir yer olduğunu düşünerek defalarca geçtim.”

“Şey, eğer ilgileniyorsan bunu konuşabiliriz ama dediğim gibi, çekidüzen vermek gerekiyor. Uzun süredir içinde yaşayan veya orayı kullanan olmadı.”

Doyle, “Tadilat konusunda epey becerikliyimdir,” dedi. “O konuda memnuniyetle yardımcı olurum.”

Saxton, “Ben de,” dedi. “O tür işleri ne kadar becerebilirim, bilmiyorum ama yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Ben de heyecana kapılarak, “Ah, ben de,” dedim. “Boya fırçasını çok iyi kullanırım ve duvar kâğıdı kaplamada ve genel temizlik konusunda iyiyimdir.”

Leigh peçetesiyle gözlerini sildi. “Tanrım, bunu hiç beklemiyordum. Tamam. Bu harika olur. Bayan Raylene, neden sizi önümüzdeki hafta öğle yemeğine götürmüyorum? Bu konuyu konuşuruz. Teşekkür ederim.”

Gülümsedim. Adada işler böyle yürüyordu. Birinin yardımı ihtiyacı olurdu ve toplum işe katılırdı. Chloe’nin Bay Al hakkında anlattığı, evinin ve mülkünün göze çok batmasını, birkaç hoşnutsuz sakinin adamın bir huzurevine konması ve mülkün satılması gerektiğini düşündüğü hikâyeyi hatırladım ama bu olmamıştı. Tüm topluluk bir araya gelip mülkü temizlemişlerdi ve Bay Al hâlâ sevgili köpeği Pal’la beraber orada yaşıyordu.

Tatlı ve kahve servisine sıra geldiğinde herkesin içi iyi yemeklerle ve güzel duygularla dolmuştu.

Bay Carl kaşığını kahve fincanının kenarına vurarak, “Tamam,” dedi. “Yapmak istediğim küçük bir duyuru var.”

Hepimiz beklentiyle ona baktık.

“Ben... ee... Bayan Raylene’e evlilik teklifinde bulundum... ve teklifimi kabul etti.”

Ben her ikisini de sıkıca kucaklamak için yerimden fırlarken güverte alkış ve kahkaha sesleriyle doldu.

“Aman Tanrım,” dedim. “İkinizin evlenmeyi planladığınızdan hiç haberim yoktu.”

“Şey,” dedi Raylene. “Planlamıyorduk. Yani... ben... Carl beni teklifini kabul etmezsem aptallık etmiş olacağıma ikna edinceye kadar bunu düşünmüyordum.”

Saxton bir şişe şampanya çıkarırken bu söz daha çok kahkahaya sebep oldu. “Bence bunun şerefine kadeh kaldırılır.”

Bardaklarımızı havaya kaldırarak Bay Carl ve Raylene’e birlikte uzun ve mutlu bir hayat diledik.

Teyzem, “Peki, bu özel gün ne zaman?” diye sordu.

Carl, “Yılbaşı arifesinin iyi olacağını düşündük,” dedi. “Ve gelinim... şey, sahilde evlenmek istiyor. Çok büyük bir şey değil. Sadece birkaç arkadaş; bu yüzden hepinizin orada olmasını istiyoruz.”

“Bu harika olur,” dedim ve Jill’le teyzeme baktım.

“Ben çiftlikten uzaklaşabileceğimden emin değilim ama ruhen burada olacağım.” Jill kadehini gülümseyen çifte kaldırdı.

“Ah, yeğenim beni ağırlarsa kesinlikle geri gelirim.”

Teyzemin omuzlarını sıkmak için uzandım. “Elbette ağırlarım.”

Ben boğazımda yine aynı düğümü hissederken masadaki sohbet akıp gitti. Bu harika bir Şükran Günü olmuştu ve her birimizin şükretmesi için çok özel bir şeyleri olduğunu hissettim.

Perşembe akşamı geldiğinde örgü grubuna annemin fotoğraflarıyla gitme konusunda gergin hissediyordum. Bir yanımda yeni bir çıkmaz yola girmiş olmamdan korkuyordum ama bir yanımda girmemiş olmamdan korkuyordum ve bir anda, aylar önce Raylene’in dediği gibi, uyuyan deviyandırmamanın belki de daha iyi olup olmayacağını merak ettim.

Derin bir nefes bıraktım, fotoğrafları örgü çantama tıktım ve İkinci Cadde’deki Yarning Together’ın yolunu tuttum.

Dora beni, “Ah, Berkley,” diye karşıladı. “Misafirlerin sağ salım evlerine döndüler mi? Geçen hafta teyzen ve Jill’le tanışmak çok güzeldi.”

Kanepede Suellen’in yanında kendime bir yer bularak başımla onayladım. “Evet, Jill salı günü uçtu ve teyzem de dün gitti ama Raylene’in düğünü için geri gelecek.”

Chloe, “Bundan bahsetmişken,” dedi. “Raylene gelmeden, sence onun için küçük bir hediye partisi gibi bir şey yapmalı mıyız?”

Maybelle örgüsünü kucağına koyup bize baktı. “Peki, lütfen söyler misin, seksenine merdiven dayayan bir geline ne hediye edilir?”

Chloe ve ben gülerken Suellen, “Uzun ömür?” dedi ve kıkırdamalar çoğaldı.

Dora başını iki yana salladı. “Siz kızlar korkunçsunuz,” dedi ama yüzündeki sırıtışı görebiliyordum. “Evet, bence bir şey yapmalıyız, Chloe. İkimiz bunu konuşuruz. Şu andan itibaren düğüne kadar fazla zaman yok; bu yüzden belki burada Noel ve yılbaşı arasında bir gün toplanabiliriz. Ayrıca zavallı Raylene’le daha fazla dalga geçmek yok. Belki Bay Carl onun hayatının aşkıdır ve o insanı bulmak ciddi bir mesele.”

Bayan Dora tarafından adamakıllı azarlanmış hissederek Suellen’la bakiştık.

Bir saat sonra oda çoraplar, battaniyeler, kazaklar, atkılar ve eldivenler ören kadınlarla doluydu. Beni bir huzur ve samimiyet duygusu sardı. Derin bir iç geçirdim ve fotoğrafları çıkarma zamanının geldiğine karar verdim.

Çorapları kucağıma koyup örgü çantama uzandım. Boğazımı temizledim ve yüksek sesle, “İçinizden herhangi biri bana yardımcı olabilir mi acaba?” dedim. Fotoğrafları havaya kaldırdım. “Teyzem bana anneme ait iki fotoğraf getirdi. Biri henüz Berkeley’de öğrenciyken çekilmiş ve o zamanlar yirmi bir veya yirmi iki yaşlarındaymış, diğer fotoğrafsa birkaç yıl sonra çekilmiş. İçinizde onu tanıyan var mı?” Fotoğrafları sağ tarafımdaki Chloe’ye uzattım.

Fotoğraflar elden ele gezerken odayı çeşitli yorumlar doldurdu.

“Ah, şu İspanyol paça kotlara bak.”

“O zamanlar herkesin saçı böyleymiş gibi görünüyor.”

“Ne hoş bir çift olmuşlar. Çok yakışıklı bir adam.”

Flora, “Ay, ne sevimli bir çocukmuşsun,” dedi. “Bekle.” Fotoğrafı yakınlaştıırıp gözluğunu düzelitti. “Sanırım bu... ah, Tanrım, adı neydi onun?” Ben nefesimi tutmuş beklerken Flora, Dora’ya baktı.

Dora, Flora’nın havaya kaldırdığı fotoğrafa bakmak için ayağı kalktı.

Flora elini havada salladı. “Biliyorsun... şu kız... hani benim dairemi kiralayan.” Doğrudan bana baktı. “*Senin* daireni.”

Dora, “Evet, haklısın. Adı Jenna’ydı,” derken tuttuğum nefesi bıraktım.

Flora parmaklarını şaklattı. “Evet, o! Jenna Walsh. Adı buydu.”

Ellerim buz kesti ve sandalyemin kenarını sıkıca tuttum. “Yani onu tanıyor musunuz? Hatırlıyor musunuz? Ve *benim* dairem derken ne demek istiyorsunuz?”

Bütün gözler Flora’ya dönerken odaya bir sessizlik çöktü.

“Bu kız bir yaz bu adaya geldi ve evet, muhtemelen kırk yıl öncesiydi ama onu gayet net hatırlıyorum. Şu an senin yaşadığın daireyi kiralamıştı.”

Kalbimin hızla attığını hissettim.

Flora, “Ama annenin adının başka bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum,” dedi. “Onu bu yüzden hatırlayamadık.”

Sandalyenin kolluğunu daha sıkı tuttum ve başımı salladım. “Bu doğru. Annemin çocukken Jenna takma adını kullandığını teyzemden daha yeni öğrendim; yani buraya geldiğinde bu adı kullanmış olmalı ama Walsh? Soyadını neden değiştirdiğini bilmiyorum.”

“Belli ki gerçekte kim olduğunu kimsenin bilmesini istememiş,” dedi Dora.

“Ne hatırlıyorsun? Buraya neden geldi? Sana ne anlattı?” Kırk yıllık soruların içimden yuvarlanarak döküldüğünü hissediyordum.

Chloe uzanıp kolumu okşadı.

Flora, “Şey,” dedi ve zihninin zamanda geri gittiğini neredeyse görebiliyordum. “Bir gün genç bir kadın aradı ve markette gördüğü ilandaki evi kiralayıp kiralayamayacağım sordu. Marketteki vitrin camı herkesin kiralık veya satılık ilanını astığı yerdı. Hâlâ öyle. Her neyse, ben de elbette, dedim ve onunla İkinci Cadde’nin dışındaki binanın köşesinde buluştuğumu hatırlıyorum.”

“Tanrım,” dedim. “Yani bana bir zamanlar annemin yaşadığı dairede mi yaşadığımı söylüyorsun?”

Flora başıyla onayladı. “Biliyorum. Tesadüfe bak, ha? Neyse, onu yukarıya çıkardım ve, ‘Bu işimi görür,’ dedi. Tam olarak bu kelimeleri kullandı. Bunu hatırlıyorum çünkü güzel olduğunu, beğendiğini veya hoşuna gittiğini söylemedi. Sadece, ‘Bu işimi görür.’ Neredeyse sanki daire doğru düzgün bir ev olmayacakmış da sadece bir sığınak görevi görecekmış gibi.”

“Sana ne söyledi? Nereli olduğundan bahsetti mi? Neden buradaymış?” Yine sorular peş peşe dökülüyordu.

Flora başını iki yana salladı. “Hayır. Öyle bir şey hatırladığımı söyleyemem. Daireyi hemen kiraladı. O zamanlar eşyalıydı ve yanında sadece küçük bir bavul vardı. Bunu hatırlıyorum çünkü neden kişisel eşyalarını değil de sadece kıyafetlerini getirdiğini merak etmişim. Bir arabası vardı. Pek kullanmazdı, zira adadan pek ayrılmazdı. Her yere yürürdü.”

“Bir yerlerde çalışmış olmalı,” dedim. “Kirasını nasıl ödüyordu?”

Flora hafızasına depoladığı anılardan daha fazla bilgi edinmek ister gibi başını salladı. “Doğru. Gerçekten çalışıyordu ve burada kaldığı sürece kirasını her hafta tam zamanında ödedi ve sonra, ağustosun ortasına doğru, beni arayıp iki haftalık ihbarname verdiğini hatırlıyorum. Ayın sonunda çıkacağını bildirdi ama nerede çalıştığını hatırlamıyorum, sen hatırlıyor musun, Dora?”

Dora fotoğraflara tekrar baktı. “Tanrım, onu o kadar iyi tanı mıyordum ama Dock Caddesi’ndeki restoranlardan birinde garsonluk yapmıyor muydu? Öyle olduğundan neredeyse eminim.”

“Sanırım haklısın,” dedi Flora. “Ama nerede olduğunu gerçekten söyleyemem.”

Dora bana, “Doyle’a sorabilirsin,” dedi.

Şaşkınlıkla, “Doyle Summers mı?” dedim.

“Evet, ailesinin orada bir restoranı vardı. Bu bir başlangıç. Fotoğrafa bakarak kim olduğunu hatırlayabilir ve daha fazla yardım edebilir.”

Başımı olur der gibi salladım. Evet, en azından annemin burada kaldığını kesin olarak belirlemiştim. Bunu kartpostallar zaten kanıtlıyordu ama bu iki kadının annemin bu adada var olduğunu gerçekten hatırladıklarını duymak tüm bunların bana daha gerçekçi görünmesini sağlamıştı.

Fotoğrafları Dora’nın elinden alarak, “Teşekkür ederim,” dedim ve örgü çantama koydum. “Çok teşekkür ederim,” dedim ama bir anda gururumun kırıldığı hissine kapıldım. Evet, annemin buraya gelmiş olduğu gerçeğini nihayet belirlemek sekiz ayımı almıştı ve hatta birkaç kadın onu hatırlı

lıyordu ve bulmacanın parçalarını bir araya getirince aslında annemle aynı dairede yaşadığımı fark etmiştim ama aynı zamanda şunu da fark etmiştim ki bu kadınların annemin Cedar Key’de yaşadığını hatırlıyor olmalarına rağmen ilk başta buraya *neden* geldiği konusunda bilgi edinmeye yaklaşmamıştım bile; bunu yapmak için koca bir yaz beni neden terk ettiği konusunda. Bulmacamın bir sonraki parçasının Doyle Summers olduğunu biliyordum.

İki gün sonraki akşam Saxton’la beraber Black Dog’un güvertesinde oturmuş, Doyle’un gelmesini bekliyorduk. Şarabımdan gerginlikle bir yudum aldım ve Saxton’ın elinin bacağıma hafifçe vurduğunu hissettim.

“Birazdan burada olur. Her şey yoluna girecek.”

Birkaç dakika sonra Doyle bize katıldı. Önündeki bir bardak şarabı içtikten sonra “Pekâlâ, neler oluyor?” dedi. “Bir araya toplanmamızın nedeni nedir?”

Derin bir nefes bıraktım ve annemin fotoğraflarını masanın karşı tarafına uzattım. “Bunları bana teyzem verdi. Flora’dan öğrendim ki annem burada kalırken onun dairesini kiralamış; tam da benim şu anda yaşadığım daireyi. O ve Dora, annemin Dock Caddesi’ndeki restoranlardan birinde garson olarak çalıştığını söylediler. Onu hatırlıyor musun?”

Doyle gözleri birinden diğerine gidip gelerek fotoğraflara bakarken sessiz kaldı. Gözlerini hiç ayırmadan fotoğrafları önüne koydu, şarabından bir yudum alarak, “Çok tatlı bir kadın,” dedi.

Birinin annemden bahsederken *tatlı* ifadesini kullanması gerçeği karşısında donup kaldım. “Ama onu hatırlıyor musun?”

“Evet... hatırlıyorum. Jenna Walsh. Annemle babamın restoranında çalışmıştı.”

“Ne? Öyle mi?” Masanın karşı tarafına doğru uzandım. “Bana ne söyleyebilirsin? Buraya neden geldiğini biliyor musun? Sana ne anlattı?”

Sorularıma cevap vermek yerine bana, “Sana bu hikâyede bildiğinden daha fazlasının olduğunu söyleyebilirim,” dedi. “Aynı zamanda cevaplarını zamanla bulacaksın ve hissediyorum ki bunları kendin keşfetmelisin.”

Bu cevapları kırk yıldır elde etmeye çalışıyordum. *Bu* yeterli bir süre değil miydi?

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Demek istediğim, herkes aile sırlarına farklı tepkiler verir. Bazıları gerçeğin kendilerini özgür kılacağını düşünür. Diğerleri aslında neler olup bittiğini kabullenecek güce sahip değildir.”

“Yani ne dilediğine dikkat et mi diyorsun?”

“Kesinlikle. Dinle, pazartesi günü çalışmıyorsun. Saxton’la beraber benim evime gelmenizi istiyorum. Saat yedi civarı, birkaç içki içmeye.” Ayağa kalktı, şarabının son yudumunu içerek, “O zaman görüşürüz,” dedi.

Sonraki birkaç gün sürünerek geçti ve Saxton’a sürekli üstelememe rağmen bana neler olup bittiğinden zerrece haberi olmadığına dair teminat verdi.

Pazartesi sabahı kahve dükkânında beraber kahve içerken, “Doyle’un anneni tanıdığından bile haberim yoktu,” dedi. “Bilsem sana kesinlikle söyledim.”

“Neden geçen gece neler bildiğini anlatmadı ki? Neden evine gitmek zorundayız?”

Saxton omuz silkti. “Bu soruya da cevabım yok.”

Suellen kahvelerimizi yenilemek için masamıza geldi. “Yani bu gece büyük gece olacak, ha? Umarım nihayet bazı cevaplar alırsın.”

Hafta sonu Suellen, Chloe ve teyzeme gelişmeleri anlatmışım. Hikâyeyle benim kadar ilgileniyorlardı.

“Ben de kesinlikle öyle umuyorum,” diye cevap verdim.

O gün öğleden sonra teyzem aradı.

“Şunu söylemeliyim ki, Berkley, bu gittikçe gerçek bir

aile sırrı halini alıyor. Sence annenle Doyle arasında bir şey mi vardı? Bilirsin, romantik bir ilişki?”

“Şey, hikâyede benim düşündüğümünden fazlası olduğunu söyledi. Yani bu da birbirlerine yakın olduklarını gösteriyor bence.”

“Bilirsin, bu sabah bazı şeyler hatırladım. O sıralar gerçek olabilecek bir olay. Aslında, sanırım o yıl mayıs ayıydı. Rudy bir yerlere transfer oluyordu ve ben de annem ve Jeanette’le biraz zaman geçirmek için birkaç günlüğüne eve gitmiştim. Bir sabah mutfaktan gelen yüksek sesleriyle uyandım. Şaşırmışım çünkü aslında birbirleriyle aşırı derecede iyi geçinirlerdi ve bir konuda fikir ayrılığı yaşadıkları barizdi.”

Telefonu daha sıkı kavradım. “Gerçekten mi? Konu neydi?”

“Sadece annemin bunun ne kadar yanlış olduğunu ve kız kardeşimin gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Sonra Jeanette ağlamaya başladı ve tartışma bitti ve tabii ki bunların hiçbirinden bana bahsedilmedi.”

“Hımm. Acaba neyle ilgiliydi?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok ama bunun bulmacaya bir parça daha eklemeye yardımcı olabileceğini düşündüm.”

Çok yaklaştığımı hissetmeye başlıyordum –şimdilik, bu zamana kadar.

Saxton’la birlikte Doyle’un Andrews Meydanı’ndaki evine saat tam yedide vardık. Bu eve daha önce hiç gelmemiştim ama siyah, dövme demirden çitlerin ardına saklanmış, bana Saklı Bahçe’yi anımsatacak derecede çok ağacın ve çalılığın çevrelediği bu eve hep hayranlık duymuştum.

Doyle kapıyı açtığında yüzünde asık bir ifade varmış gibiydi ve oturma odasına girdik. Büyük odanın üç tarafı boydan boya camlarla kaplıydı, bu sayede arka taraftaki rıhtımın ve denizin görüntüsünü engelleyen bir şey yoktu.

Basma kumaş kaplı sandalye ve kanepeler, kitaplıklar, pencerenin yanına kurulmuş bir şövalede Büyük Rıhtım'da dalış yapan pelikanlara dair tamamlanmamış suluboya resim sayesinde bana eski moda hissi veren odayı gözlerimle taradım. Tam o sırada bakışlarım, şöminenin üzerindeki son derece büyük tabloya gitti.

Arka planda Cedar Key gök çizgisi, öndeyse suyun ortasında duran bir sandal vardı. Sandalda bir kadın ayakta duruyordu. Rüzgâr, kadının uzun kumral saçlarını yalıyor, ona egzotik bir görünüm veriyordu. Üzerinde şort ve pamuklu bir bluz vardı; başını salt neşe saçan kocaman bir gülümsemeyi ortaya çıkaracak şekilde geriye atmıştı. Tablodan gelen kahkaha sesini neredeyse duyabiliyordum.

Bir tanıdıklık hissi içimi kaplarken tüylerim diken diken oldu. Bakmaya devam ederek yavaş yavaş resme yaklaştım ve nefesimi tuttum. Bu benim annemdi. Bundan emindim.

Arkamı dönünce acılı bir yüz ifadesi olan Doyle'la karşılaştım. "Evet... bu o," diye fısıldadı. "Bu benim Jenna'm."

Onun Jenna'sı mı? Doyle haklıydı. Hikâyede zannettiğimden fazlası vardı.

"Oturun. Hepimize birer bardak şarap koyayım, sonra da... başlarız."

Aklım yarışırcasına çalışıyordu ama milyonlarca sorumu sormamak için kendimi tuttum. Saxton kanepede yanıma oturdu ve dizime hafifçe vurdu. Benim kadar şaşkın görünüyordu.

Doyle birer bardak şarap verdikten sonra tablonun karşısında duran sandalyeye oturdu. Bardağını havaya kaldırıp, “Jenna’ya,” dedi. “Asla unutmayacağım kişiye.”

Başımı kaldırıp tabloya baktım ve bir sürü duygunun karışımını hissettim ama en güçlüleri, annemi böyle gördüğümü asla hatırlayamayacak olmamdı. Mutlu. Yüzü salt kutanmışlık sergilerken. Ressamın mükemmelen yakaladığı belli bir güven duygusu vardı; başını atışı, çenesini kaldırışı, rüzgâra yakalanmış saçları sanki, “Hayat güzel,” dermişçesine kollarını havaya savuruşu.

“Jenna’yla buraya geldikten bir gün sonra tanıştım. Garsonluk için başvuru formunu doldurmaya geldiğinde ben de tesadüfen oradaydım. Birçok insan ilk görüşte aşka inanmaz. Ben kesinlikle bunun... mümkün olduğunu söyleyebilirim çünkü benim başıma geldi. Tezgâhta duruyordum, arkama döndüm ve o oradaydı. Bir kalp atışı sürede içimde bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Bir daha asla arkamı dönüp onu görmeden önceki ben olmayacağımı ve onun da aynı şeyi hissettiğinden neredeyse emindim. İşle, çalışma saatleriyle vesaire ilgili sıradan şeylerden konuştuk ama tüm o süre boyunca bir kozayla sarmalanmış gibi hissettim. Sanki dünyanın geri kalanı yok olup gitmişti. Masalardaki müşterilerin konuşmaları boğuklaştı, bana dünyada sadece ikimiz kalmışız gibi hissettirdi.”

Ben anlattıklarını kavramaya çalışırken Doyle şarabından bir yudum almak için durdu.

“Jenna işi aldı ve derhal birbirimizi görmeye başladık. Üzerinde bir hüznü vardı. Bunu gözlerinde görüyordum ve bazen üzerine bir sessizlik çöküyordu. Bana Maine’den geldiğini, hasta olduğunu ve iyileşmek için buraya geldiğini söyledi.”

Şarap kadehimi sıkıca tutarak kanepede öne doğru eğildim. “Hasta mı? Annem hasta değildi. Bununla ne kastetmiş olabilir?”

“Hasta olmanın birçok değişik yolu vardır, Berkley.” Derin bir nefes bıraktı. “Bunu duyunca memnun olmayacağını biliyorum ama hikâyenin geri kalanını anlatma özgürlüğüne sahip değilim.”

İçimden öfke kabarmaya başladı. “Ne! Bu kadar mı? Bana anlatacaklarının *hepsi* bu mu? Belli ki buraya neden geldiğini biliyorsun ve bana *söylemeyecek* misin?” Kendimi yıllardır biriken hayal kırıklığının yarattığı gözyaşlarının sınırında hissettim.

Doyle ayağa kalktı, elimin üstüne hafifçe vurdu ve çalışmaya masasındaki küçük tahta bir sandığa gitti. “Sana anlatmayacağım demiyorum, Berkley. *Anlatamam* diyorum. Bu, yıllar önce vermiş olduğum bir söz.”

Doyle’un oturmadan önce sandıktan sarı bir zarf çıkardığını görünce öfkem şaşkınlıkla karıştı.

“Sen cevaplarını bulmakta kararlısın ve bulacaksın ama sabırlı olmak zorundasın. Umarım bana ve annene güvenirsin. Bu mektubu ölmeden birkaç ay önce sana vermem için bana verdi ve...”

“Ölmeden önce mi?” Bana söylediği şeyleri bir araya toplamak gittikçe zorlaşıyordu. “Salem’de miydin? Onu görmeye mi geldin?”

Başım iki yana salladı. “Hayır, Salem değil. Onunla Cape’te buluştum. Bu geziyi aylar önce planlamıştık. Kırk yıl sonraki ilk görüşmemizdi ama o süre zarfında irtibatı asla kesmedik.” Bana zarfı uzatmak için eğildi. “Bu senin için. Annen yazdı. O kartpostalları bulman kazara değildi, bilirsin. Hepsi-

ni atabilirdi... ve sen şimdi burada olmazdın ama senin bazı cevapları hak ettiğini biliyordu. Sadece, bunları sana öylece veremezdi.”

Elimdeki zarfla oynadım ve ön tarafında annemin tanıdık kıvrımları olan elyazısıyla benim adımın yazdığını gördüm. “Şimdi açabilir miyim?” diye sordum benimkine hiç benzemeyen bir ses tonuyla.

Doyle başıyla onayladı ve zarfı dikkatle yırtıp açtım. Zarftan iki sayfa kâğıt çıkardım ve Saxton’ın benimle birlikte okuyabileceği şekilde tuttum.

Benim sevgili Berkley’yim,

Eğer bunu okuyorsan demek ki artık seninle değilim ve eğer bu sayfalar elindeyse, yapacağını düşündüğüm şeyi yapmışsın demektir. İzleri takip ettin ve bu da seni Cedar Key’e, bütün sırlarımı saklamayı başardığım yere getirdi.

Beş yaşında olduğun yaz seni bırakıp gittiğim için bana kızgın olduğunu biliyorum. Bunun sebebine dair cevapları çaresizce istediğini biliyorum. Ben sadece bunları sana verecek kadar cesur değildim. Kartpostalları bulduğunda onları takip edeceğini ve nihayet cevapları bulacağını biliyordum.

Doyle’un hayatımın aşkı olduğunu bilmen gerek. O benim ruh eşimdi. Yeryüzündeki benim için yaratılmış tek insan. Maalesef şartlar gereği birlikte olamazdık ama bu, birbirimizi sevmekten vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor. Bu yüzden sırrımı ona emanet ettim. Cape Cod’da birbirimizi yeniden gördüğümüzde tüm bunlar hakkında uzun uzadıya konuştuk. İkimiz de olanlar konusunda huzurluyuz. Umarım sen de aynısını hissedeceksin.

Doyle hikâyemi biliyor. Cedar Key'e neden geldiğimi biliyor. Salem'e neden döndüğümü de biliyor ama bana söz verdi, sen yolculuğunun geri kalanını tamamlayıncaya kadar neler olduğunu anlatmayacak.

Bu yüzden kızım, gerçekten neler olduğunu bulacak olan kişi sensin. Birinin sana anlatmasıyla değil, kendi gözleriyle görerek. Maine'e dönmen gerek çünkü cevapların olduğu yer orası. Brunswick'teki Curtis Hatıra Kütüphanesi'ne git. 1972 Mayıs ve Haziran aylarına ait gazetenin mikrofilmını görmek istediğini söyle. Ve cevaplarını bulacaksın. Lütfen Doyle'dan bilgi isteme. Benim isteklerime bağlı kalacağına dair söz verdi ve tekrar Cedar Key'e döndüğün zaman, ki bunu yapacağını biliyorum, Doyle'la birlikte otur ve onunla paylaştığımız hikâyenin geri kalanını dinle.

Cevapları bulduğun zaman beni affedeceğini sadece umabilirim. Korkumu, korkaklığımı ve seçimlerimi affeder sin umarım. Çünkü her şeyin ötesinde, seni çok, kalbimin ta derinliklerinden sevdiğimi bilmelisin. Doyle hayatımın aşkı olabilir ama sen, Berkley, hayatımı sürdürmemin sebebiydin.

Seni daima, tüm kalbiyle seven, Annen.

Mektubu okumayı bitirdiğimde yanaklarımdan yaşların süzüldüğünü fark ettim. Doyle yerinden fırlayıp kucağıma bir kutu kâğıt mendil koydu. Az önce okuduklarımı sindirmeye çalışırken gözyaşlarımı kâğıt mendille sertçe temizledim.

Derin bir nefes bıraktım. “Yani cevapları biliyorsun ve bana söylemeyecek... söyleyemeyecek misin? Bulmak için Brunswick'e mi gitmem gerek?”

Doyle başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Saxton'a baktım.

“Ne zaman gitmek istersin?” diye sordu ve kalbimin ters döndüğünü hissettim. Bu yolculuğu tek başıma tamamlamak zorunda değildim. Saxton yanımda olacaktı. Yolun her adımında.

O akşam ilerleyen saatte Saxton gittiğinde kanepeye kıvrıldım ve bitki çayımı yudumlayarak oturdum. Annemin kalıntılarının olduğu küpe bir bakış attım. Bu kadını hiç tanımadığımdan kesinlikle emindim. Anne, kız, kız kardeş, çikolata dükkânı sahibi olan Jeanette Whitmore’u tanıyordum ama kadın olan Jenna Walsh’u? Onun kim olduğu hakkında hiç ipucum yoktu ama öğrenecektim.

Saxton’la konuştuk ve yılbaşına sadece birkaç hafta kaldığı ve ardından Bay Carl’ın düğünü olduğu için Maine’e yeni yılda uçmaya karar verdik. Uçuş ayarlamalarımızı yapacak ve Brunswick’te birkaç gecelik yer ayırtacaktı. Tüm cevaplar gelmeye başlıyordu ve hayatımda, yanı başımda Saxton olduğu ve bunları benimle paylaştığı için minnettardım.

Tampa'dan Maine'e giden o uçağa binmek için beklerken sabırsızlıktan delireceğimi sandım ama bütün o bayram tatili hazırlıkları beni meşgul tutmayı başardı. Cedar Key'de yılbaşı adaya fazladan bir turist akını getirdi ve anlaşılan hepsi de benim çikolata dükkânımın yolunu buluyordu. El yapımı çikolatalar özel bir yılbaşı hediyesi olarak alınıyordu. Elimin altında yeterince bulundurabilmek için Angell ve Phelps'e fazladan sipariş vermek zorunda kaldım. Ayrıca kendi markam olan istiridye çikolatalardan çift parti elde etmek için kendi mutfağında da meşguldüm.

Saxton ve ben çeşitli esnafın hazırladığı diğer partilerin yanında Tarih Topluluğu'nun hazırladığı yılbaşı partisine de katıldık ama benim beklediğim parti, Dora'nın yılbaşından birkaç akşam önce kendi evinde vereceği partiydi.

Çoğu günler normalde öğlen yemeğimi Saxton'la yedim ama bugün onun Lola'yla beraber okulda okuma programına katılma günüydü; bu yüzden ben de daireme gitmektense

caddenin karşısına geçip kahve dükkânına gitmeye ve öğle yemeği için fırınlanmış bir şeyler yemeye karar verdim.

İçeriye girdiğimde Grace'in Chloe'yle oturduğunu görünce memnun oldum. Grace, bana kocaman sarılmak için yerinden fırladı.

"Paris'ten hiç dönmediğini düşünmeye başlamıştım," dedim. "Artık daha iyi hissediyor musun?"

Grace güldü. "Biliyorum. Örgü grubuna gelemediğim için üzgünüm ama bu akşam orada olacağım. Söz veriyorum."

"Ve nihayet bir haber paylaşacaksın, öyle mi? Bize seyahatini ve her şeyi anlatacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Ve elbette şu an bana ipucu veremezsin, doğru mu?"

Chloe güldü. "Hey, annenle ilgili bilgi almak için yıllarca bekledin sen. Grace'in haberini duymak için bu akşamı bekleyebilirsin."

Grace, "Bu doğru," dedi. "Chloe bana Doyle ve annenle ilgili olanları anlattı. Şimdi de Brunswick'e mi gitmek zorundasın?"

Her zamanki kahvemi önüme doğru uzatan Suellen'a, "Teşekkürler, Suellen," dedim. "Bir de yabanmersinli çörek alabilir miyim? Evet, yılbaşı günü Boston'a uçuyoruz. Sonra araba kiralayıp North Yarmouth'ta bir geceliğine Jill'de kalmaya gideceğiz, ardından da Brunswick sahiline doğru süreceğiz."

Grace başını iki yana salladı. "Hayret verici bir hikâye. Doyle'la ilgili hiçbir şey bilmiyor muydun?"

"Hiçbir şey... ama o sırada o yazla ilgili çok az şey biliyordum"

Chloe, "Ona tabloyu anlat," dedi.

“Doyle annemin harika bir resmini yapmış. Sandalında. Aslında, bir anlık görüntü yakalamış ve annem adadan gittikten sonra atıfta bulunmak için resmini yapmış. Resim beni derinden etkiledi. Sadece yetenek değil, annemin benim hiç tanımadığım bir yönünü yakalayışı. Resimde çok umursamaz ve mutlu görünüyor. Bu benim büyürken pek rastlamadığım bir şeydi.” Grace, “Çok yazık,” dedi. “Kahıncı olarak tekrar bir araya gelememeleri çok üzücü. Bunu neden yapamadılar acaba? Belli ki birbirlerine son derece âşıklanmış.”

“Evet, Maine’e gidince bu sorunun da cevabını bulmayı umuyorum. Annem mektubunda dönünce Doyle’la bir araya gelmemi, detayları bana onun anlatacağını söylemiş.”

“En azından annen ölmeden önce son bir kez olsun bir araya gelmişler. Bana duygusal diyebilirsiniz ama bu, bana da kendimi iyi hissettiriyor.”

Yün dükkânına erkenden gittim ve içeriye girdiğimde sadece Dora’nın olduğunu gördüm.

Beni kucaklamak üzere yanıma gelirken, “Selam,” dedi. “Gelebilmene sevindim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu akşam Grace’in bize verecek haberleri var.”

“Bu doğru. Geri geldiğinden beri pek keyfi yok. Sanırım adada kol gezen şu hastalığa yakalandı. Umarım Lucas’la beraber kalıcı olarak Fransa’ya yerleşmeye karar verdiklerini söylemez.”

Taze demlikten kendime bir fincan kahve doldurdum. “Ah, hayır. Ben bunu düşünmedim bile. Tanrım, umarım

öyle değildir. Grace'i çok seviyorum. Onun gittiğini görmek hiç hoşuma gitmez.”

“Ben de senin annenle ilgili haberleri duydum, Berkley. Senin adına çok sevindim. Yani nihayet aradığın cevapları bulmaya başlamana.”

“Evet, uzun zaman aldı ama parçalar nihayet birleşiyor. Umarım Maine’de bulacağım şey yıkıcı değildir. Annem onu affedebileceğimi umduğunu söylemiş, yani bulacağım şey sonuçta hiç bilmemeyi tercih edeceğim bir şey olabilir.”

“Ah, bundan emin değilim.” Dora’nın gözlerinde uzak bir bakış yakaladım. “Ben her zaman bilmenin daha iyi olduğunu düşünmüşümdür. Sürekli merak içinde yaşamak dünyanın en kötü şeyi. Bir şeyin neden olduğuna dair cevaplara asla sahip olamamak.”

Sesindeki efkârlı tonu kaçırmamıştım ama ben soru sormaya fırsat bulamadan örgücü kadınların dördü içeriye girdi. Grace bir süre sonra geldi. Hepimiz öne doğru eğilip, “Pekâlâ?” demeden önce bütün örgü projeleri kucaklarımıza konmuştu.

Flora, “Evet, bize verecek haberlerin olduğunu duyduk ve sorgulayan akıllar bunu bilmek istiyor,” diye söze girdi.

Grace güldü ve ayağa kalkmak için üzerinde çalıştığı çizgili battaniyeyi bir kenara koydu. Ellerini birleştirerek, “Şey, aslında Lucas’la ikimiz bu haberi sizinle paylaşacağız,” dedi.

“Ah, hayır!” diye çıkış yaptım. “Fransa’ya taşınıyorsunuz, değil mi?”

Elini havada salladı. “Yo, kesinlikle hayır çünkü... Lucas ve benim bir bebeğimiz olacak.”

Birkaç saniyeliğine odada donakalmışlık sessizliği hü-küm sürdü, sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

“Aman Tanrım, hamile misin?”

“Ve otuz yedi yaşında şansının kalmadığını düşündün.”

“Şey, şu senin seksi Fransız erkeğin.”

“Ne zamana bekliyorsunuz? Nasıl hissediyorsun?”

Grace kahkahamıza katılırken iki elini havaya kaldırdı.

“Biliyorum. Harika bir şey, değil mi? Otuz yedi yaşında şansımın çok az olduğunu gerçekten düşündüm. Bebek nisanında doğacak ve ben...”

Dora, “Nisan mı?” dedi. “Hamile gibi görünmüyorsun bile!”

Üzerindeki bol kesimli kazağı kaldırıp orta büyüklükteki çıkık göbeğini göstererek, “Ah, ama öyleyim,” dedi. “Sadece hepimize haber verinceye kadar gizlemeye çalışıyordum. Bunu bilenler sadece Chloe ve Maude teyzeydi.”

Chloe, “Ve söylemeliyim ki bunu ağzımdan kaçırıp bir şey söylememek son derece zordu,” dedi.

Maude güldü. “Buna katılmak zorundayım.”

“Tebrikler,” dedim. “Peki, kendini iyi hissediyor musun?”

“Henüz Fransa’dayken sabah aşermelerim oluyordu ve Şükran Günü’nde bir hastalık kapıncaya kadar daha iyi hissediyordum. Şimdi çok daha iyiyim ve... bebek kız! Bir kızımız olacak.”

Bu haber herkesin sevinç çılgılığı atıp kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Flora, “Vay canına,” dedi. “Bu, ‘asla asla deme’ sözünü kanıtlar. İkiniz adına çok sevindim.”

Ava, “Demek gelecek ilkbaharda adada iki yeni yerleşik olacak,” dedi. “Benim oğlum mayısta doğacak, senin kızın da nisanında.”

Leigh, “İkisi de biraz büyüyünce benim gündüz bakımevime gelebilirler,” dedi.

Monica, Grace'i kucaklamak için ayağa kalktı. "Senin adına çok heyecanlandım ama sakın dördüz doğurarak beni geride bırakayım deme."

Grace güldü. "Hiç şansı yok. Sadece bir kız bebek taşıyorum."

"Bir isim düşündünüz mü?" diye sordum, dantel çoraplarımı örmeye devam ederek.

"Solange adını seçtik... Lucas'ın kızının adı olan Solange Genevieve."

Dora, "Ne güzel bir isim," dedi. "Solange Trudeau. Çok hoş, ayrıca kız kardeşinin anısına Genevieve ismini seçmenizi de sevdim. Tüm bunlar yüzünden Lucas havalara uçuyor olmalı."

"Ah, öyle. Karşımda el pençe divan duruyor. Eminim bu akşam size haber vermemi heyecanla bekliyordur çünkü kendi arkadaşlarına baba olacağını söylemek için sabırsızlıktan kabına sığmıyor."

Monica, "Şımartılmanın tadını çıkar," dedi. "Bebek doğunca bunlar biraz yavaşlayacak. Gerçi söylemeliyim ki Adam üçüzler konusunda inanılmaz bir iş çıkarıyor. Çok iş olduğunu biliyor ve sürekli katkıda bulunmaya, yardımcı olmaya çalışıyor."

Odada etrafıma baktım ve hep beraber paylaştığımız neşe ve mutluluğu hissettim. Bu da annemin Doyle'a neden dönmediğini merak etmeme yol açtı. Eğer bunu yapsaydı büyüdüğüm yılların geri kalanında burada, Cedar Key'de olabilirdim ama annem diğer yolu seçmişti ve ben bunun cevabını bulma konusunda gittikçe daha endişeli bir hal alıyordum.

Bebekten biraz daha konuştuktan sonra konu, Dora'nın yaklaşmakta olan partisine ve kimin hangi yemeği, tatlıyı

veya atıştırmağı getireceğine döndü. Bu belirlendikten sonra Maude, “Raylene, düğün planları nasıl gidiyor?” diye sordu.

Birkaç akşam önce Raylene için küçük bir hediye partisi yapmıştık ve Raylene, süslü püslü seksi geceliklerin paketlerini açarken yeni gelin gibi kızarmıştı ama Raylene’in buna minnettar olduğunu biliyorduk ve hepimiz çok eğlenmiştik.

Raylene, “Çok iyi,” dedi. “Ve... Corabeth’ten nedimem olmasını istedim ve kabul etti.”

Bütün başlar Corabeth’e çevrildi. Erotik kitaplar yazan Corabeth? Raylene’in bir zamanlar kitaplarını yasaklatmaya çalıştığı yazar mı?

Corabeth, sesindeki gururu saklamadan, “Evet,” dedi. “Ben gelinin nedimesi olacağım. Hayal edebiliyor musunuz? Ve Bay Carl, tüm bunların Berkley’nin çikolatalarının eseri olduğunu söylüyor.”

Herkes güldü ama ilk kez merak ettim. Çikolatalarım gerçekten insanlarda olumlu değişikliklere yol açıyor olabilir miydi? Bunu muhtemelen asla tam olarak bilemeyeceğim, ama gittikçe daha çok sevdiğim adalılara bir şey veriyor olduğum ihtimali kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

Tatil sırasında süregelen tüm etkinlikler insana her zamankinden biraz daha resmi giyinme şansı veriyordu. Ben, uzun, siyah kadife elbisemi ve siyah topuklu, bantlı ayakkabılarımı giymeye karar vermiştim. Tam boynuma Chanel No 5 parfümümü sıkıyıştım ki Saxton'ın kapıya geldiğini duydum.

Sarılmak için beni kendine doğru çekerken “Ah, Tanrım,” dedi. “Berkley, nefes kesici görünüyorsun.”

Onun taba rengi spor ceketini, beyaz gömleğini ve çikolata rengi kumaş pantolonunu inceledim ve, “Sen de oldukça iyi görünüyorsun,” dedim. Ve öyleydi. Bir erkeği gömlek ve spor ceketle görmeyi severdim ve Saxton bunları üzerinde fazlasıyla iyi taşıyordu. İkimizin de bu kadar resmi giyimli olarak ilk kez dışarıya çıktığımızı fark ettim.

Ona, “Eğer kek tabağını alırsan ben de ıspanaklı pastayı alırım,” dedim. Benim Dora'nın partisine katkım, yeşil şekerli fıstıklı kek ve büyükanneimin ıspanaklı pastasıydı.

Dora'nın evine vardığımızda yeni yıl ışıklarının içeride ve dışarıda pırıl pırıl yandığını gördük. Bu benim Cedar Key'deki ilk yılbaşımdı ve Florida'daki ışık gösterilerinin kuzeydoğudaki herhangi bir yeri geride bırakışma bayılmıştım. Dora'nın çalılıkları, çam ağaçları ve yürüme yolu rengârenk ışıklarla parlıyordu.

Geniş oturma odasına girdiğimizde kalabalığın çoktan toplanmış olduğunu gördük. Köşede tavana değen bir ağaç vardı, üzeri beyaz ışıklarla, kırmızı fiyonklarla ve gösterişli süslemelerle doldurulmuştu.

Dora bizi, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye karşıladı. "İçeri gelin."

Ona, "Dışarıdaki ışıkların ve ağacın çok güzel görünüyor," dedim.

"Teşekkür ederim. Hepsi torunlarımla çabalarıyla. Onlar olmasa yılın bu zamanı ne yapardım, bilmiyorum. Her zaman süslemelere yardım etmeye gelirler. Elindekini mutfağa bırakabilirsin, evin içinden dosdoğru arka tarafa doğru git. Sonra da seni kızım ve torunlarımla tanıştırayım."

Sohbet eden ve gülen insanların arasından kendimize başımızı sallayıp gülümseyerek yol bulmaya çalışırken Saxton da peşimden geldi.

Sydney, "Ah, biraz daha yiyecek," dedi. "Tezgâhın üzerinde bir yer açalım."

Güveçler, dilimlenmiş hindiler ve domuz etleri, çeşitli salatalar ve tatlılar için ayrılmış bir masayla mutfağın dolup taşıdığını gördüm.

Sydney bana, "Teşekkürler," dedi. "Bar, dışarıdaki avluda, gidin de kendinize birer içki alın."

Saxton'ın peşinden Fransız kapılardan çıktım ve çiftlerin

ve grupların etrafta boş boş dolaştığı, yassı kaldırım taşı döşeli büyük avluya çıktık. Bara doğru gittik ve Saxton ikimize birer bardak kırmızı şarap doldurdu.

Bardağını benimkine dokundurarak, “Beraber geçirdiğimiz ilk yılbaşına,” diye kadeh kaldırdı.

“Şerefe,” diye cevap verdim ve etrafıma bakındım. Bir grubun içinde Chloe, Grace, Lucas ve Maude’u gördüm ve o tarafa yöneldim.

Kadehimi kaldırarak Lucas’a, “Sanırım müstakbel babaya tebrikler sıra bekliyor,” dedim.

Saxton, “Evet, söylemeliyim ki bence babalık sana yakışacak,” dedi ve bunun Lucas’m ilk babalığı olmadığını fark eder etmez yüzündeki ifadenin utanca dönüşmesini izledim.

Ama Lucas bunu görmezden gelerek Saxton’ın uzattığı eli sıktı. “Evet, sanırım heyecan verici günler bizi bekliyor,” dedi Grace’i yanağından öperek.

Dora’nın piyanosunun başında toplanan bir gruptan gelen yeni yıl melodileri evin içinde dolaşıyordu ve Dora’nın, yanında bir kadın ve yirmilerinin ortalarında gibi görünen iki genç adamla bize doğru geldiğini gördüm.

“Berkley, Kızım Marin ve oğulları Jason ve John’la tanışmanı istiyorum ve hepiniz Saxton’ı tanıyorsunuz.”

Marin beni tebessümle selamlamak için elini uzattı. “Ah, evet. Hepimiz Cedar Key’in ünlü yazarına oldukça aşinayız ve senin çikolata dükkânın hakkında çok şey duydum, Berkley. Yarın oraya gelmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Dora’nın torunları bizimle selamlaştılar ve sonra izin isteyip ayrıldılar.

Marin’e, “Uğrarsan çok sevinirim,” dedim. Ellilerinin sonunda gibi görünüyordu ve onunla kuzeni Sydney arasın-

da çarpıcı bir benzerlik olduğunu fark ettim. Grace'in bana Sydney'in birkaç yıl önce biyolojik annesini buluşunun hikâyesini anlattığını hatırladım. Sybille Bowden, Dora'nın kız kardeşiydi ve Sydney'le Monica, hayatlarına giren yeni bulunmuş aileyi sıcak karşılamıştı. Bir anlığında Brunswick'te benim de bulacağım şey böyle bir şey mi, diye merak ettim. Acaba bilmediğim geniş bir ailem mi vardı?

"Kocan burada mı?" diye sordum.

Marin başını iki yana salladı. "Hayır, korkarım Andrew biraz rahatsız. Bu toplantıyı kaçırdığı için gerçekten çok üzgün."

Saxton, "Hemen dönerim," dedi. "Rob burada ve köpeklerle okuma programı hakkında onunla konuşmak istiyorum."

Suellen'in bir grupla sohbet ettiğini gördüm ve onlara katılmak için oraya yöneldim.

Suellen, "Selam," dedi. "Mitchell'le tanıştığını sanmıyorum. Bu, benim arkadaşım, Mitchell."

Suellen'in yaşlarında, uzun boylu, çok yakışıklı bir adamla tokalaştım. Chloe, bana biraz tanıdık gelen bir adamla el ele aramıza katılmadan önce birkaç dakika sohbet ettik.

"Bu, Cameron. Şehir merkezinde mücevher dükkânı var ama onunla tanıştığınızdan emin değilim."

"Hayır," dedim. "Ama Chloe'den hakkında çok şey duyduk. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sohbet aktı ve Saxton'ın şimdi de Fransız kapıların yanında başka bir grupla sohbet ettiğini gördüm. Doyle'u da o anda fark ettim. Avlunun sonunda tek başına duruyor, suya doğru bakıyordu.

Ona katılmak üzere yanına gittim. “Sana katılabilir miyim?” diye sordum.

Yüzü bir tebessümle aydınlanarak, “Berkley,” dedi. “Harika görünüyorsun.”

Doyle, Saxton ve birkaç diğer adam kadar resmi değildi ama her zamanki kesimler ve tişört gitmişti. Siyah balıkçı yaka ve kumaş pantolonu vardı ve gümüş rengi atkuyruğuyla bir hippiden çok bohem görünüyordu.

“Teşekkürler. Güzel parti.”

Başıyla onayladı. “Bana kızgın olmadığını görüyorum?”

“Koca bir yazı annemle geçirdiğin için mi, yoksa bana şimdiye kadar bunu söylemediğin için mi?

“İkisi de,” demeden önce kıkırdadı.

“Hayır, sana nasıl kızabilirim? Annem kısa bir süreliğine olsa da hayatına senin gibi birini aldığı için memnunum ve bana söylememene gelince, şey, söylemeyeceğine dair söz vermişsin ama hâlâ senin cevap *verebileceğin* birkaç sorum var. Benimle Black Dog’ta ilk kez tanıştığın o gece Jeanette’in kızı olduğumu anlamış mıydın?”

“Seninle ilk tanıştığımda, evet, bundan oldukça emindim. Sen görmüyor olabilirsin ama Jenna’yla birbirinize çok benziyorsunuz ve bana Salem’den geldiğini, çikolata dükkânı sahibi olduğunu söylediğinde kesin emin oldum.”

“Ve aranızda bir bağlantı olduğunu söylemek için aylarca bekledin. Neden?”

Doyle derin bir nefes bıraktı ve şarabından bir yudum aldı. “Bu da geçen yıl ölmeden önce Jenna’yla konuştuğumuz şeylerden biriydi. Bir şekilde yolunu buraya kadar bulacağını biliyordu ama cevaplarını bulmaya hazır olduğundan emin olmak istiyordu; bu yüzden bana bir süre beklememi,

seni iyice tanımamı ve annenin buraya neden geldiğini soruşturmadan vazgeçip geçmeyeceğine bakmamı söyledi. Hiç baba olmamama rağmen doğru zamanın geldiğini hissedeceğime inanıyordu ve o zaman sana bizden bahsetmemi ve o mektubu vermemi istedi.”

“Doğru zamanın geldiğini sana düşündüren nedir?”

“Teyzenle tekrar bir araya gelmiş olman. Onu buraya getirtmen. Hâlâ o cevapları arıyordun. Hiç vazgeçmemiştin ve bunu yapmayacağını anlamıştım; bu yüzden Jenna’nın benden istediği şeyi yaptım. Bana o fotoğrafları gösterdiğin zaman hikâyenin tamamını öğrenme zamanının geldiğini anladım.”

“Ama yine de bana şimdi anlatamaz mısın?”

“Yapamam,” dedi yavaşça. “Saxton bana yeni yılda New England’a uçakta yer ayırttığınızı söyledi. Cevaplarını çok yakında alacaksın, Berkley.”

“Ve bunu yaptıktan sonra, hâlâ var olabilecek sorularımı sen mi cevaplayacaksın?”

“Evet.”

Gece havası ağaç minesini kokusuyla dolarken ikimiz de denizi seyrederek bir süre sessiz kaldık.

“Annem burayı sevmiştii, değil mi?”

“Hem de çok. Sanırım buraya geldikten sonra hayatında ilk kez kendini tamamlanmış hissetmişti.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ve sen de annemi çok sevdin, değil mi?”

Doyle başıyla onayladı.

“O zaman gitmesine neden izin verdin?”

“Bazen birini sevmek, gitmesine izin vermek anlamına gelir. O tek özel insana âşık olduğunda hiçbir şeyin garantisi

yoktur, Berkley. Bazen şartlar izin vermez, o kadar. Bu, o kişiyi sevmeyi bırakmak demek değildir. Sadece bir araya gelmenizin mümkün olmadığını gösterir.”

Onun hüznünü hissettim. Asla olmayan bir şey için üzüntüsünü.

Saxton arkamdan geldi, kolunu belime doladı.

“Hey, aşkım, nereye kaybolduğunu merak ettim. Ne var ne yok, Doyle?”

Doyle başını salladı. “İyi. İdare ediyorum,” dedi ve tek başına evin içine doğru gidişini izledim.

O anda Saxton’a duyduğum sevginin kabardığını hissettim. Benim için önemli olan insana, onunla beraberken olduğum insana duyduğum sevginin ama hepsinden öte, sadece birbirimizi bulduğumuz için değil, bir arada olup sevgimizi paylaşabildiğimiz için de minnettardım. Annem ve Doyle bunu yapamamışlardı.

Noel sabahı uyandım, yan tarafıma döndüm, Saxton'ın yüzünü gördüm ve gülümsedim. Noel arifesini ve Noel gününü onun evinde geçirmeye karar vermiştik, zira küçük bir ağaca ve paketlenmiş hediyelerimize onun evinde daha çok yer vardı.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi o da gözlerini açtı. Yüzünü bir tebessüm sardı ve, "Günaydın, güzellik," dedi. "Mutlu Noeller."

"Sana da mutlu Noeller," dedim, kolunun kıvrımına sokularak.

"Peki, uslu bir kız oldun mu bakalım? Santa'nın sana iyi davrandığını düşünüyor musun?"

Güldüm. "Ah, bundan emin değilim. Yaramazlık yapmaya eğilimim var."

Saxton'ın elinin bedenimde kaydığını hissettim. "Yaramazlık yaptığın zaman hoşuma gidiyor."

Saxton kahvesinden bir yudum daha alırken, “Bu çok lezzetliydi,” dedi.

“Beğenmene sevindim. Omletlerin ve dişimizi biraz sıkmanın bizi bu akşam Island Hotel’deki yemeğe kadar tutacağını düşündüm. Burada yemek yapmaktansa orada yer ayırtmana sevindim.”

“Etrafta dolaşıp çikolata dağıtmak istediğin için bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm.”

Kendi markam olan çikolata istiridyeleri altın rengi kutulara koyup kırmızı kurdelelerle bağlamıştım. Dostlarım için küçük bir jest olur diye düşünmüştüm.

“Şimdi, şu masayı temizlemene yardım edeyim de içeriye girip Santa bizim için ağacın altına neler bırakmış bir bakalım.”

Eğlenceli zaman geçirdik ve açılan her hediyeyle gelen heyecan ve şaşkınlık bana çocukluğumun Noel’lerini hatırlattı.

Saxton kitapları ve onun için ördüğüm kazak, atkı ve şapkayı beğendi. O da bana hoşuma gideceğini düşündüğü, yeni çıkan kitaplardan ve ayrıca yeni bir şişe Chanel No 5, harika kokulu duş jeli ve losyon almıştı.

Onu öpmek için yerimden fırladım. “Çok teşekkür ederim. Noel’i çok özel kıldın.”

“Şey, henüz bitmedi,” dedi ve gümüş renkli kâğıda sarılmış, üzerinde kırmızı fiyonk olan bir kutu çıkardı.

Kutuya uzanırken şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalı.

“Devam et,” dedi. “Aç.”

Kalbim sekteye uğradı çünkü bunun bir yüzük kutusu olduğunu biliyordum. Saxton’ı seviyordum. Gerçekten ama

nişanlanmak? Nişanın ardından evlilik gelirdi. Evlilik bazıları için harika bir şeydi ama Saxton bu konudaki hislerimi biliyordu.

Kâğıdı çıkardım ve mavi kadife kutuyu açınca bana bakan inanılmaz bir yüzükle karşılaştım. Oval şekilli lal taşıydı, antika bir kaidenin içinde etrafını pırlantalar sarmıştı.

“Benim burç taşım,” diye fısıldadım şaşkınlıkla. “Çok görkemli.”

“Beğendin mi?”

“Bayıldım, Saxton. Çok teşekkür ederim.”

Yüzüğü kutudan aldı ve sol elime uzandı. “Bunun bir söz yüzüğü olduğunu düşünmek istiyorum. Bunu takman bizim her zaman beraber olacağımıza söz veriyorsun anlamına gelir. Yüzük bunu resmi kılar.”

Yüzüğü ortaparmağıma geçirdi ve ben güzelliğine bakmak için elimi havaya kaldırdım.

Gözlerimin batan nemini hissederken, “Kabul ediyorum,” dedim. “Kesinlikle kabul ediyorum. Seni seviyorum, Saxton ve her zaman seveceğim.” Ama yüzükten daha önemlisi beni *tanıyor* olmasıydı. Gerçek anlamda tanıyordu.

Beni kendine çekti ve dudaklarımız buluştu. “Ve ben de seni hayatımın her gününde seveceğim.”

İkimiz de duş alıp giyindikten sonra Saxton arkamdan yaklaşıp yanıma geldiğinde şekerleme kutularını bir alışveriş çantasına yerleştiriyordum. Ensemde bir öpücük kondurdu.

“Santa turumuza başlamaya hazır mıyız?”

“Evet, her şey hazır. Önce Monica’nın evine uğrayacağız. Çocuklar için ayrı bir hediye çantam var, sonra da Maude’un

evine gideriz. Sonraki durak Dora'nın evi, sonra da Sydney ve Noah'ya çikolata bırakmak üzere deniz fenerine. Ah, Doyle'un evine de uğramamız lazım. Ona da çikolata vereceğim.”

“Ah, Doyle'a kesinlikle uğrayacağız ama orası son durağımız olacak.”

Gözünde bir ışıltı gördüm ve gülümsedim. “Neler oluyor? İçimde sadece çikolata bırakmak için uğramaktan fazlasıymış gibi bir his var.”

Yüzünü bir sırtış kaplarken, “Sabırlı ol,” dedi. “Göreceksin.”

Monica'nın evi çocuklarla Noel öğleden sonrası timsaliydi. Etrafa tahta oyunları kutuları, paket kâğıtları, kurdeleler, çeşitli oyuncaklar saçılmıştı ve Monica'yla Adam, daha önce hiç görmediğim kadar mutlu görünüyorlardı.

Adam gülerek, “Eğer kendinize bir yol bulabilirseniz içeri gelin,” dedi. “Görebileceğiniz gibi bu sabah buraya kargaşa hâkim.”

Üçüzler etrafta birbirlerinin elinden oyuncakları kaparak taytay dolaşıyor, gülüyor ve Noel keyfinin heyecanını sergiliyorlardı.

Monica kanepede, Clarissa Jo'nun yanında oturduğu yerden başını kaldırdı. “Ah, deliler evine hoş geldiniz. Mutlu Noeller.”

Güldüm ve başımı iki yana salladım. “Tanrım, görünene göre Santa bu eve çok cömert davranmış.”

Clarissa bana doğru koştu, içine bakmam için büyük bir çantayı açtı. “Öyleydi. Bana getirdiği yeni yuvarlak şişlere ve yünlere bak.”

Çeşitli lifleri ve renkleri yokladım. “Ah, sanırım önümüzdeki yıl boyunca muhteşem bir zulayla epeyce meşgul olacaksın.”

Adam bir tepsiyle kahve getirdi ve biz de oturmak için üzeri oyuncakla veya paket kâğıdıyla dolu olmayan bir yer bulmayı başardık.

Monica elimi tutmaya gelmek için yerinden fırlayarak, “Ah, bu da ne?” dedi. “Çok güzel, Berkley.”

“Teşekkür ederim. Saxton bana söz yüzüğü olarak aldı. Daima birlikte olma sözümüzü taahhüt ediyor.”

“Ne romantik. Tebrikler,” dedi.

Kahvemizi bitirdikten sonra Maude’un evine gittik. İçeriye girdiğimizde herkes mutfakta toplanmıştı. Şekerlemelerimi dağıttım, sonra Saxton’la ikimiz bir bardak şarap için onlara katıldık.

Yüzüğümü ilk fark eden Chloe oldu ve biraz daha tebrik aldım.

Grace, “İkiniz adına da çok sevindim,” dedi. “Ayrıca çikolatalar için de çok teşekkür ederim. Artık hamile olduğum için olsa gerek, bunları canım daha çok çekiyor.”

Maude, “Akşam yemeği için otelde yer ayırttınız, öyle mi?” dedi.

“Evet, saat dörtte, o yüzden gitsek iyi olur. Uğrayacağımız birkaç yer daha var.”

Dora’nın evine vardığımızda Maybelle, Marin ve torunlarının da orada olduğunu gördük. Marin’in kocasının orada olmadığını görmek beni şaşırtmıştı.

Ona, “Umarım kocan kendini daha iyi hissediyordur,” dedim.

Yüzünden endişeli bir ifade geçti. “Hayır, hiç iyi hissetmiyor. Önümüzdeki hafta birkaç test için randevu aldı.”

Kahve ve Dora'nın leziz yabanmırsinli çöreklerinden sonra Sydney'in evinin yolunu tuttuk.

Rye Key Yolu'na girerken Saxton'a "Ben daha fazla bir şey yemeyeceğim," dedim. "Yoksa akşam yemeği yiyemeyeceğim."

Deniz feneri görüş alanımıza girdi ve ben her zamanki gibi benzersiz yapıya hayranlıkla baktım. Chesapeake Körfezi'ndeki Hooper Strait Deniz Feneri'nin planıyla yapılmış olan bina, arkasındaki gökyüzü ve deniz manzarasına karşı heybetli bir duruşa sahipti. Etrafını tamamen saran güverteye çıkan ve korkulukla çevrelenmiş merdivenlerle bina, sütunlar üzerinde duruyordu.

Saxton golf arabasını çakıllı garaj yoluna çekti ve merdivenleri tırmanırken yarı yolda durup deniz manzarasını, suyun altından dışarıya uzanan sığılıkları ve günlük yiyeceklerini kapmak için dalış yapan pelikanları izledim.

Sydney bizi, "Mutlu Noeller," diyerek karşıladı.

Noah da Sydney'e katılarak, "Selam, sizi görmek güzel, çocuklar," dedi.

Sydney, "Çok güzel bir gün," dedi. "Neden güvertede oturmuyoruz? Size yiyecek veya içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

Elimi havaya kaldırıp güldüm. "Teşekkürler ama almayım, sağ ol. Adada dolaşırken bence yeterince yiyip içtik ve saat dörtte yemek için otelde olmamız gerekiyor. Ben sadece size çikolata bırakmaya geldim."

"Ah, çok hoş bir davranış. Bunlara bağımlı olduğumu biliyorsun," dedi Sydney. "Evet, biz de saat üçte Dora'nın evine yemeğe davetliyiz."

Noah, "Siz bugünden bir hafta sonra Maine'e gitmiyor musunuz?" diye sordu.

“Evet.” Başımı salladım. “Ben sadece oraya gittiğimde ne bulacağımdan emin değilim.”

“Benim Sybile’ı bulma hikâyem hayret vericiydi ama seninki tam bir gizem. Annenin buraya neden geldiğine dair herhangi bir fikir edindin mi?”

“Hayır. Doyle da ben Maine’e gidip o gazetenin mikro-filmlerini inceleyinceye kadar hikâyenin geri kalanını sır olarak saklayacağına söz vermiş. Ne bulacağımı hayal bile edemiyorum.”

Sydney, “Gergin misin?” diye sordu.

“Öyleyim.” Derin bir iç geçirdim. “Yani, tabii ki bilmek istiyorum... ama...”

Saxton’ın elini dizimin üstünde hissettim.

Sydney, “Doğru,” dedi. “Bilinmeyene karşı duyulan korku.”

Biraz daha sohbet ettikten sonra Doyle’un evine yollandık.

Kapıyı yüzünde kocaman bir tebessümle açtı. “İçeri gelin.”

Peşinden oturma odasına gittik ve köşede içinde şimdiye kadar gördüğüm en sevimli yavru köpek olan kafesli bir sandık durduğunu gördüm.

Oraya doğru koşup diz çöktüm ve parmağımı tel parmaklıklardan içeriye uzattım. “Ah, Doyle! Noel hediyesi olarak yavru köpek mi verdiler?”

Saxton yanıma gelirken güldü, kafesin kapısını açtı ve, “Hayır, *sana* Noel hediyesi olarak yavru köpek veriliyor,” dedi. Küçük, siyah tüy yumağını yerden aldı ve beni dudaklarımdan öpmek için eğilirken yavruyu kucağıma bıraktı. “Mutlu Noeller, Berkley. Umarım onu seversin.”

Gözlerimi kucağımdaki en anlamlı kara gözlere indirdim, sonra tekrar Saxton’a baktım. “Gerçekten mi? Bana mı?”

Saxton başıyla onayladı. “Evet, sana. Lola’yı sevdiğini biliyorum ve bir köpek isteyebileceğini ima ettin. Sigmund’un be-

nim köpeğimle iyi geçindiğini de biliyoruz; bu yüzden ben de senin kendi köpeğinin olmasını istedim.”

Gözlerime yaşlar doldu ve köpeğe daha sıkı sarıldım. “Dişi mi?”

“Evet. Onu Levy Eyaleti Hayırseverler Derneği’nden aldım. Sadece yaklaşık beş kilo ama iyi gelişmiş ve sekiz aylık. Biraz fino, biraz Maltız ve Tanrı bilir başka ne. Üzücü bir hikâyesi var. Sahibi ölmüş ve yeğeni onu barınağa getirmiş.”

“Ayy, sen sahibini mi kaybettin?” Yavrunun alnını öptüm ve sıkıca sarıldım. “O halde ben senin yeni annen olacağım. Ah, Saxton, çok teşekkür ederim.”

“Doyle’a da teşekkür etmeliyiz. Onu birkaç gün boyunca burada saklamama yardım etti.”

Doyle’a doğru gidip yanağını öptüm. “Bu iş arkadaşlığın ötesine geçmeye başladı,” dedim. “Onu burada sakladığın için teşekkür ederim.”

“Biraz daha gelmeseydin onu kendime almayı düşünüyordum,” diye şaka yaptı.

Saxton yavruyu okşamak için yaklaştı. “Aklında onun için bir isim var mı?”

“Evet,” dedim. “Ona Brit adını vereceğim. British anlamında. Senin kökenin.”

Kolunu bana doladı. “Bunu sevdim. Hem de çok.”

Daha iyi bakabilmek için yavruyu kendimden uzakta tuttum. “Çok sevimli bir yavru ve uslu bir kız gibi görünüyor.”

Doyle, “Aynen öyle,” dedi. “İyi uyuyor. Tam bir ev köpeği terbiyesi var. Bence onu çok seveceksin.”

“Ve Doyle amcası biz Maine’deyken ona bakmayı teklif etti.”

“Gerçekten çok nazıksın,” dedim. “Bugün akşam yemeği için nereye gidiyorsun?”

“Dora davet etti. Sanırım damadı için biraz endişeli; bu yüzden onu ve Marin’i biraz neşelendirebilir miyim diye bir bakacağım.”

“Evet, Marin, kocasının rahatsızlığından bahsetti. Umarım ciddi bir şey değildir.”

Doyle başını evet anlamında salladı.

“Pekâlâ, sürprizi sakladığın için teşekkürler,” dedi Saxton. “Sanırım akşam yemeği için Hotel’e gitmeden önce Brit’i eve götürüp yerleşmemiz gerekiyor.”

Akşam yemeğinin ardından daireme geldiğimizde Brit'i sepetinde uyurken bulduk. Bizim sesimizi duyar duymaz gözleri açıldı ve minik kuyruğu sallanmaya başladı. Onu kucağıma almak için eğildim.

"Sen çok uslu bir kızsın, değil mi?" diyerek sevdim. "Eminim dışarıya çıkması gerekiyordur. Yürüyüş yapmak ister misin?"

Saxton, "Elbette," dedi. "O muhteşem yemeği sindirmek için bir yürüyüşe katlanabilirim."

"Biliyorum." Brit'in pembe tasmaının pembe kayışını taktım. "O palmiye özü salatası enfes değil miydi?"

"Hepsi öyleydi. Hazır mısın?"

Peşinden merdivenleri indim ve tam İkinci Cadde'nin köşesini dönmüştük ki Saxton'ın ceptelefonu çaldı. Yüzündeki gülümsemeden sesinden, arayanın Resa olduğunu anladım.

"Sana da mutlu Noeller, canım," dedi, ona bakıp gülümsedim. "Evet, gerçekten çok şaşırdı. Şu anda yavru köpeği dolaştırıyoruz. Berkley ona Brit adını koydu."

Bana yaptığı sürprizi kızıyla paylaştığını anlayınca yüzündeki tebessüm büyüdü. Bu bana kendimi iyi hissettirmişti. City Park'a doğru yürürken konuşmaya devam ettiler.

Telefonu kapatıp, "Bildiğin gibi, arayan Resa'ydı ve elbette ki sana da mutlu Noeller diledi."

"Harika bir kızın var, Saxton. Onu çok seviyorum."

"Buna sevindim çünkü onun seni sevdiğini biliyorum."

Parkta dolaşıp daireme geri döndük.

"Yarın birbirleriyle tanışsınlar diye Lola'yla beraber geleceğim. Arkadaş olacaklarından eminim."

Daireme girdiğimizde telefon çalıyordu, açınca Jill'in sesini duydum.

"Mutlu Noeller, dostum. Umarım iyi bir Noel geçirmişsindir."

"En iyisi," dedim ve ona yüzüğümle Brit'ten bahsettim.

Jill, "Senin adına çok sevindim," dedi. "Havanı söndürmekten gerçekten nefret ediyorum, ama... anladığım kadarıyla bugünkü son hava haberlerini duymadın?"

"Hımm, hayır. Neden? Ne oldu?"

"Şey, hafta ortasında burada bir kar fırtınası öngörüyorlar. Önümüzdeki bir hafta boyunca Boston'a uçuyor olman iyi fikir gibi görünmüyor."

"Ah, hayır. Kahretsin. Ne kadar kötü?"

"Bayağı kötü. Yılbaşı arifesinden ertesi güne kadar otuz santimden fazla kar yağacağını söylüyorlar."

"O halde seçeneğimiz yok demektir. Muhtemelen erteleme zorunda kalacağız."

"Evet, gerçekten üzgünüm. Buraya gelip hikâyenin geri kalanını öğrenmeye nasıl can attığını biliyorum."

Doğru. Can atıyordum ama bir yanımda biraz rahatla-

mıştı. O gazetelerin içerikleri konusunda gittikçe huzursuz hissetmeye başlıyordum.

Telefonu kapatınca Saxton'a haberi verdim.

Televizyonumun Hava Tahmini Kanalı'nı açmaya giderken, "Kahretsin, bu çok kötü," dedi.

Televizyonda Jill'in söylediklerinin hemen hemen aynı-sını dinledik.

Saxton, "Bir-iki gün daha bekleyelim, hava tahminlerini takip edelim, ona göre karar verimiz," dedi. "Otel rezervasyonunu erteleyebilirim ve uçuş tarihimizi de ne zamana istersen yenileyebiliriz."

"İyi olur," dedim.

Üç gün sonra teyzem geldiğinde seyahatimiz ertelenmişti. New England bölgesi kuzeydoğudan gelen fırtınayla uçuyordu.

Teyzemin Faraway'deki kulübesinde oturmuş, tatlı çayımızı yudumlarken, "Yazık olmuş," dedi.

"Evet, görünüşe göre tabiat ananın benim için başka planları varmış."

Saxton kucağında Brit'le, yanıma oturdu. "Berkley'ye ne zaman gitmek isterse uygun olacağını söyledim. Yeniden planlama yapacağız."

Stella, "Ah, bu iyi," dedi. Soruşturmanda bu kadar ilerlediğine göre, hikâyenin geri kalanını da almalısın. Düşünse-ne... Doyle ve kız kardeşim." Başını iki yana salladı. "Ama ilişkilerinin asla ilerleme fırsatı bulamamasına üzüldüm."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzücü."

"Ayrıca gazetenin sana ne vereceğini hayal bile edemiyorum. Bunun seninle ve annenle ne gibi bir alakası olabilir?"

Başımı iki yana salladım. “Ben de senin kadar afallamış durumdayım.”

Addi, Brit’i koklamaya gelince gülümsedim.

“Sanırım birbirlerinden hoşlandılar.”

Saxton, Brit’i yere koyarken Stella, “Ah, Addi köpekleri çok sever. Bence kendini abla gibi hissediyor,” dedi.

İki köpeğin masanın etrafında birbirlerini kovalayışını izlerken, “Sanırım haklısın,” dedim.

“Çok sevimli. Bir köpeğin olduğu için çok sevindim, Berkley. Addi benim en iyi dostum. O olmasa ne yapardım, bilmiyorum.”

Saxton başını salladı. “Ben de Lola hakkında aynısını hissediyorum. Köpeklerin neşesi ve bize verdikleri koşulsuz sevgi olağanüstü.”

“Sen de Saxton gibi onu okulda çocuklarla okuma programına götürecek misin?”

“Bunu düşündüm. Saxton, itaat dersleri için Gainesville’e gidebileceğimizi söyledi. Brit epey zeki görünüyor; bu yüzden bence gayet başarılı olur.”

Teyzem, “Bu muhteşem bir program,” dedi. “Bunu kendi bölgede de araştırmalıyım. Bence haftalık programımı sıkıştırıp bu aktivite için birkaç gün ayırabilirim.”

Güldüm. “Bu kadar sosyal biri olduğuna inanamıyorum.”

Bana, “Hey, hayat yaşamak içindir,” dedi. “Bari tadını çıkar ve hayatını dolu dolu yaşa.”

Annemin çok erken, Doyle’la beraber hayatın tadını çıkarma şansını elde edemediğini düşünerek, “Ay-nen,” dedim.

Teyzem, oturma alanının pencerelerini açmak için ayağa kalktı. “Çok güzel bir gün. Yirmi bir derece civarında olmalı.

New England'ı kar fırtınasının vuracağına inanmak zor. Düğünle ilgili bütün planlar yerli yerinde mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Saat dörtte kumsaldaki City Park'ta yapılacak, ardından Şehir Kulübü'nde kabul töreni var. Epey kalabalık olacak."

"Bence seksenlerine merdiven dayayan bir çiftin gözünü karartıp evlenmesi çok hoş. Bu arada belirtiyim, duyulmamış bir şey değil. Yakın zamanda bir yerlerde doksanlarındaki bir çiftin, kalmakta oldukları huzurevinde evlenmeye karar verdiklerini okudum."

Öyle resmi ve yasal bir takasa kendi hayatımda ihtiyacım veya isteğim olmamasına rağmen, "Ve asıl konu, insanlar günümüzde çok daha uzun yaşıyorlar, yani neden olmasın?" dedim.

Saxton uzanıp elimi sıktı. "Aşkta yaş sınırı yoktur."

Kesinlikle, diye düşündüm, bizim ilişkimiz de sadece bununla ilgili. Paylaştığımız aşkla.

Bay Carl ve Bayan Raylene kumsalda dikilirken sergilenen sevgi, Saxton'ın sözünün kanıtıydı. Kesinlikle ışık saçıyorlardı. Geleneksel yeminlerini tekrarlarlarken birbirlerinin gözlerinin içine bakışlarını görmek neredeyse insanı utandırıyordu.

Raylene yumuşak lavanta rengi, ayak bileğine kadar uzanan bir elbise seçmişti. Yalınayaktı, beyaz saçlarına mor bir amberçiçeği tutturulmuştu. Taba rengi gömlek ve koyu kahverengi kumaş pantolon giyen Carl da yalınayaktı. Düğün törenini yürütmesi için Cedar Key evlilik hanımını seçmişlerdi.

Saxton'ın yanında durup etrafıma baktım. Carl'ın da Raylene'in de çocuğu yoktu ama toplanan kalabalık belli ki onların *ailesiydi*.

“Sizi karıkoca ilan ediyorum,” sözünün ardından ısıklalmalar, alkışlar ve kahkahalar geldi. Birileri bir düzine beyaz balon getirmişti ve şimdi kalabalığın alkışları arasında bunlar Cedar Key semalarına salınmıştı.

Görünene göre adanın çoğu bu etkinliğe gelmişti ve hepimiz Carl ve Raylene'in kabul törenine yardım etmek için kısa yürüyüş mesafesindeki Şehir Kulübü'ne gittik.

Herkes geldikten ve her ele birer kadeh şampanya verildikten sonra Carl dikkat çekmek için çatalla kadehinin kenarına hafifçe vurdu.

Bardağını havaya kaldırarak, “Buraya bizim karıkoca oluşumuzu izlemeye geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum,” dedi. Benden tarafa bakarak, “Ve özellikle Bayan Berkley'ye yaptığı o sihirli çikolatalar için teşekkür etmek istiyorum,” dedi.

Odayı kahkaha ve alkış doldururken yüzümün kırmızıya döndüğünü hissettim ama Bay Carl bunun benim çikolatalarım olduğunu düşünüyorsa bana uyardı.

Harika bir düğün büfesi hazırlanmıştı ve tabaklarımızı doldurduktan sonra teyzemin ve Doyle'un da bize katıldıkları bir masa bulduk.

Teyzem, “Çok hoş bir düğündü,” dedi. “Burada olduğuma çok memnunum.”

Doyle, “Gelebildiğine ben de çok sevindim,” dedi.

Bana umutsuz bir romantik deyin ama Doyle'un bunu söyleyiş tarzı benim kalkmış kaşlarla Saxton'a bakmama yol açtı. Saxton omuz silkti ama bir yandan da gülümsedi. Burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyordu?

Yemekten sonra müzisyenler çalmaya başladılar. Pistteki dans adımlarına bakılırsa çiftlerin çoğunun yetmişlerinin üstünde olduğunu düşünmek zordu.

Doyle'un teyzeme, "Dans etmek ister misin?" dediğini duydum.

Teyzem, "Yakışıklı bir centilmenden gelen teklifi asla geri çevirmem," dedi.

Tanrım! Teyzem, Doyle Summers'la flörtleşiyordu.

İkisi mükemmel bir uyum içinde Vals yaparak etrafta karmaya başladıkları piste doğru giderken peşlerinden baktım.

"Pekâlâ," dedim. "Bu ilginç."

Saxton güldü. "Aşırı tutuculuk yapmıyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Ben sadece... birbirlerine ilgi duyduklarını bilmiyordum."

"Teyzenin Şükran Günü için buraya gelmesinden sonra sana bir şey söylemek istemedim ama Doyle bana onunla ilgili sorular sordu. Bekâr mı, biriyle görüşüyor mu diye."

"Yo! Ve bana söylemedin. Doyle başka ne dedi?"

"Onun son derece çekici bir kadın olduğunu söyledi. Ben sana söylemedim çünkü ortada söyleyecek *bir şey* yoktu."

Kolunu dürttüm. "Erkekler! Tabii ki bana söylenecek bir şey vardı. Bunun çok önemli olduğunu biliyorsun. Yani onu çekici bulmasının."

Saxton başını geriye atarak güldü. "Çok romantik birisin."

Teyzem ve Doyle masaya dönünce ikimiz de sustuk. Bir sonraki parça çaçaydı ve ben daha gözümü bile kırpamadan Doyle, teyzemi yeniden dans pistine götürmüştü.

"Tam bir Fred Astaire,* değil mi?" dedim.

* Amerikalı dansçı, koreograf, şarkıcı ve oyuncu. (e.n.)

“Bence kendi Ginger Rogers’ını* buldu. Duyduğuma göre Doyle her zaman iyi bir dansçıymış.”

“Bir yaşıma daha bastım.”

“Ben Fred Astaire değilim ama dans pistinde bana katılır mısın?”

Elimi havaya kaldırdım, abartılı bir ses tonuyla, “Ama elbette, benim yakışıklı erkeğim,” dedim.

* Amerikalı tiyatro ve sinema oyuncusu, şarkıcı ve dansçı. (e.n.)

Bütün hava tahminleri doğruydu. New England'a yaklaşıklık altmış santim kar yağdı ve en çok da Maine'in kuzey kesimleri, New Hampshire ve Vermont kar aldı. Kayakçılar için iyi, seyahatçiler için kötüydü.

Teyzem adada niyetlendiğinden birkaç gün daha fazla kaldı. Doyle'a ilgi duyup duymadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bana bir şey söylemedi. Ben de sormadım.

Ama gittiğinde Doyle'la aralarında bir çekim olduğu barızdı. Doyle onu birkaç kez akşam yemeğine çıkarmış, hatta bir kere de beraber sinemaya, Gainesville'e gitmişlerdi.

Perşembe gecesi örgü grubumuz için İkinci Cadde'deki Yarning Together'a yürürken gülümsedim. İnsanların birbirine bağlanması güzel bir şeydi; birbirinin arkadaşlığından, beraber aynı etkinlikleri yapmaktan hoşlanan insanların. Bu, annem adına kendimi üzgün hissetmeme yol açtı. Bunu elde etme şansı vardı ama bir sebepten farklı bir seçim yapmıştı.

Yün dükkânına girdiğimde kadınların çoktan bir araya

gelmiş, örmekte olduklarını gördüm. Sergiledikleri uzmanlık seviyesinden her zaman etkilenmiştim. Flora kızı için yaptığı, fıstığın en lezzetli tonunda çok zor motifli bir kazak örüyordu. Dora şeftali, pembe ve lavantanın canlı renklerinde baklava desenli bir şapka üzerinde çalışıyordu. Grace'in de en üstü boyunca beyaz kuzular olan pembe bir bebek kazığı örmekte olduğunu gördüm.

Chloe başını, kız kardeşinin bebeği için olduğunu anladığım pembe sepet örgüsü bir battaniyeden kaldırarak, "Hey, seni görmek güzel, Berkley," dedi.

Dora'nın yanına oturdum ve çantamdan bej rengi çizgili, tek parmaklı eldivenleri çıkardım.

Dora, "Jill için mi?" diye sordu.

"Evet. Oraya o kadar çok kar yağıyor ki, eminim her zaman daha çok eldivene ihtiyacı vardır."

Flora, "Ama seyahatiniz ne oldu?" diye sordu.

"Marta kadar erteledik. Belli ki orada sert bir kış olacak ve yeniden iptal etmek istemiyoruz."

Flora başıyla onayladı. "Haklısın. Neden kar ve buz için buradaki hoş havayı bırakıp gidesin?" dedi ve herkes aynı fikri paylaşarak güldü.

Dora, "Yılın o zamanı yine geliyor," dedi. "Nisan ve Sanat Festivali için satış masasına ne koyacağımızı düşünmeye başlamalıyız. Ne yapmamız gerektiği konusunda fikri olan var mı?"

Corabeth, "Bence Cedar Key atkıları büyük başarıydı," dedi. "Belki yine onlardan yapmalıyız."

"Katılıyorum." Raylene çayından bir yudum aldı. "Satışlar başlar başlamaz elimizdekiler tükenmişti."

Dora, "Bana uyar," dedi. "Çok hoş bir motifti. Tamam.

Eğer herkes aynı fikirdeyse o zaman bu yıl yine Cedar Key atkılarını yapıyoruz.”

Raylene, “Ah, duydunuz mu?” diye sordu. “Mülkümü gündüz bakımevi için Leigh’ye kiralıyorum.”

“Bu harika,” dedim. “Bu gece o nerede?”

“Hale yola koyması gereken bir sürü işinin olduğunu söyledi. Korkarım mülkü şekle sokmak için gerçekten çok çalışması gerekecek.”

Dora başını salladı. “Ama bir sürü insan yardım etmeye gönüllü oldu. Bir hafta sonuna gün belirleyip hep beraber el atmalıyız.”

Raylene, “Duvarlara bazı freskler istediğini biliyorum,” dedi. “Belki Sanat Merkezi’nde yardım etmek isteyen birileri var mı diye bakabiliriz.”

“Doğru.” Chloe örgüsüne eklemek için yeni bir yün çilesine uzandı. “Önümüzdeki ay için planlamalıyız. Sanırım Leigh, mayıs civarında eyalette araştırma yapmayı umduğunu ve belki de hazıranda açılacağını söyledi.”

Bir saat örgü ördükten sonra Dora, bir şeyler atıştırma vaktinin geldiğini duyurdu. “Bu akşam Raylene ıslak kek getirdi.”

“Daha güzel bir şey yapmak istedim ama... şey, Carl ve ben çok meşguldük.”

Flora kıs kıs gülererek, “Doğru,” dedi. “Yeni evliler her zaman çok meşgul olurlar.”

Raylene, Dora’ya yardım etmek için kalkarken odada bir kahkaha tufanı koptu.

Raylene’in yüzü pancar kırmızısına dönerek, “Ah, hayır. Şey... demek istediğim o değildi,” diye kekeleydi.

Dora, onu arka odaya doğru çekerek, “Hadi, Raylene,” dedi. “Sadece sana takılıyorlar.”

Kahvelerimizi, çaylarımızı ve ıslak keklerimizi alıp yerimize oturduğumuzda Maybelle, bize verecek bir haberinin olduğunu duyurdu.

“Size bahsettiğim vaftiz kızım Victoria’yı biliyorsunuz ya?”

Corabeth, “Ah, doğru,” dedi. “Hani uzun süredir hiç haber almadığın.”

Maybelle başıyla onayladı. “Evet. Tam otuz yıl oldu.” Çayından bir yudum aldı ve sandalyesinde daha dik oturdu. “Şey, ondan haber aldım.”

“Bu harika,” dedim. “Bir araya gelebilecek misiniz?”

Maybelle’in yüzünden geçen mutluluk ifadesini gördüm. “Evet. Victoria, dört yaşındaki oğlu Sam’le yalnız yaşıyor. New York’un kuzeyinde, Victoria’nın iğne oyası dükkânının olduğu yerde yaşıyorlar. Bana kötüye giden ekonomi yüzünden işlerin çok yavaşladığını ama hâlâ tutunmakta olduğunu söyledi. Beni her zaman hatırladığını ama annesinin kötü duyguları yüzünden asla irtibata geçemediğini de söyledi. Geçen yıl Dorothy ölünce Victoria, yeniden birleşme vaktimizin geldiğini düşünmüş.”

Dora, “Düşmanlığın Victoria’yı uzaklaştırmış olması çok yazık,” dedi. “Sence ne zaman görüşeceksiniz?”

Bu yaz Sam’le beraber gelmeyi umuyor. Çok iyi olacak. Onu son gördüğümde sadece on yaşındaydı.”

Flora, “Bu harika bir haber,” dedi. “Yeniden bir araya gelen insanların hikâyesini dinlemeyi çok seviyorum. Yani sen ve Dorothy farklılıklarınızı onaramadınız, ha?”

Maybelle başını iki yana salladı. “Korkarım hayır. Ben bunu kesinlikle istiyordum ama o oldukça inatçı olabiliyordu. Bir konuda anlaşılmadık ve... şey, bu, ilişkimizin sonu oldu.” Grace, kız kardeşine bakarak, “Ne kötü,” dedi. “Chloe ve be-

nim farklılıklarımızın üstesinden gelebildiğimize kesinlikle memnunum.”

Chloe, “İkimiz de memnunuz,” diye cevap verdi. “Dostluk ve aile çok önemlidir. Garez beslemek ve inatçılık yapmakla kesinlikle bir yere varılmaz.”

“Ve dediğine göre, Victoria’nın iğne oyası dükkânı mı var? Bu ilginç. Chloe’yle fikir alışverişi yapıyorduk.” Dora, Chloe’ye doğru göz kırptı.

“Hey, bir şey gizlemek yok,” dedi Flora. “Hadi. Anlatın gizli planınızı.”

Dora güldü. “Şey, kesin bir şey yok ve her şey henüz plan aşamasında ama... yan taraftaki boş dükkânı kiralamayı, aradaki duvarı yıkıp Yarning Together’a iğne oyası dükkânı eklemeyi düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim. “Yakın zamanda iğne oyasına geri döndüm. Bu harika bir fikir. Birçok yün dükkânı ikisini bir arada bulundurur.”

Corabeth, “Ah, aynı fikirdeyim,” dedi. “Yıllardır iğne oyası yapmıyorum ama canım örgüden başka bir şey istediğinde farklı bir proje üzerinde çalışmak güzel olurdu.”

Chloe gülümsedi. “Gördün mü, Dora, bunun hoş karşılanacağını tahmin etmiştim. Ayrıca Marin’in iğne oyasında epey başarılı olduğunu söyledin. Yardım etmeyi isteyebilir. Bence bunu yapmalıyız.”

“Haklı olabilirsin. O halde fırsat bulduğumda bununla ilgileneceğim. Mülk, Pelican adına kayıtlı, yani oradan başlarız ve sonra... kim bilir. Bu benim için çok heyecan verici yeni bir maceraya dönüşebilir.”

Dora’nın yüzündeki ifade bu eklentiye yapabileceğini ummama yol açtı.

Dükkândan ayrılmadan önce okyanus mavisinin güzel bir tonunda pamuklu iplerden Sanat Festivali için öreceğim Cedar Key atkılarına yetecek kadar aldım, sonra eve gittim.

Anahtarımı deliğe sokar sokmaz Brit'in havlamasını duydum. Sigmund'u kesinlikle çok seviyordum ama bir kuyruğun sallanışı ve heyecanlı havlamalar, umursamaz bir kedinin selamlamasını geride bırakıyordu.

Kapıyı açıp küçük, siyah tüy topağım ortaya çıkınca, "Hey, tatlı şey," dedim. Hiç kuşkusuz ben gururlu bir köpek sahibiydim ve Brit, Saxton'ın bana verebileceği en güzel hediyeydi.

Onu kucağıma alıp merdivenlerden aşağıya geri inmeden önce, "Tasmanı alayım da yürüyüşe çıkalım," dedim.

İkinci Cadde'de yürürken aklıma annemle ilgili düşünceler akın etti. O da tam bu sokakta yürümüş, benim yaşadığım yerde yaşamış, hatta şu an tanıdığım insanların bazılarıyla tanışmıştı. Bir kez daha içimi kuşkular kemirdi. Geçmişi, annemin geçmişini didiklemek beni üzecek miydi? Yoksa uzun süredir aklımı kurcalayan bir şeyi bulduğum için sonunda huzura mı erecektim? Ne olursa olsun, sekiz hafta içinde cevaplarıma kavuşacaktım.

Şubat ortasında bir cumartesi sabahı, toplumun yerlileri, Leigh Sallenger'ın yeni gündüz bakımevinde çalışmak üzere bir araya geldiler.

Saxton'la birlikte golf arabasıyla gittik ve oldukça büyük bir kalabalığın çoktan toplanmış olduğunu, Doyle ve bir başka adamın parlak renklere boyanmış tahtadan *ŞEKER VE BAHARAT GÜNDÜZ BAKİMEVİ* yazan bir tabelayı verandanın saçağına asmakta olduklarını gördüm.

Golf arabasından inerek ve Saxton diğer kutuyu alırken bir kutu dolusu çöreği dengelemeye çalışarak, "Görünüşe göre işler epey ilerlemiş," dedim.

Doyle, "Günaydın," dedi. "Tabela nasıl görünüyor?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Muhteşem. Bence bir çörek ve kahveye hak kazandın. Herkese bunlardan almak için Island Girl Cakes'e uğradık."

Leigh bizi kapıda, yüzünde büyük bir tebessümle karşıladı. "Tanrım, Island Girl Cakes mi dediniz? Yani benim bütün

bu yardımın yanında şu enfes çöreklerden mi yiyeceğimi söylüyorsunuz?”

“Aynen öyle,” dedim, ilerleyip çörekleri masanın üzerine bıraktım. “Kahve hazır mı?”

Büyük kahve semaverine işaret etti ve başıyla onayladı.

Etrafıma baktım ve duvarları boyayan, bordür baskısı asan ve diğerk çeşitli işleri yapan insanları gördüm.

Arka odalardan birinden gelip çöreklerle göz atan Chloe, “Selam, Berkley,” dedi. “Ah, lütfen bana bunların Island Girl Cakes’ten olduğunu söyle!”

Güldüm. “Evet, öyle. Gel ve al.”

Leigh, “Hey, millet,” diye seslendi. “Çalışmaya devam etmeden önce kahve molası zamanı.”

Hem içeride hem de dışarıdaki işlere yardım etmek için ne kadar çok insanın toplandığına hayret ettim. Pencereden yanında Maude olan Dora’yı gördüm. İki kulübe arasına bazı bitkiler ve çalılar dikiyorlardı. Cama vurdum ve içeriye gelmelerini işaret ettim.

Bir çörek almak için uzanan Maude, “Grace ve Lucas birazdan burada olurlar,” dedi. “Berkley, içeriye gelip arka odalardan birine Josie’nin yaptığı o güzelim freski görmelisin.”

Bir çörek kaptım, bir fincanı kahveyle doldurdum ve onu takip ettim.

Kuzularla dolu bir çayır şeklini almakta olan pastel renkleri incelerken, “Ah, vay canına,” dedim. “Josie, bu çok güzel. Senin böyle bir ressam olduğunu bilmiyordum.”

Yüzünden bir tutam saç çekerken güldü. “Evet, annem yazar olabilir ama benim yaratıcılığım çizim ve boyama yönünde. Bence bitirdiğimde bu duvar harika görünecek. Leigh bu

odaya bebekler için beşiklerin konacağını söyledi; bu yüzden burada daha yumuşak renkler istedi.”

“Süper görünecek ama gidip kendine çörek ve kahve al. Herkes mola veriyor.”

Bir başka odaya girdim ve başka birinin ana renkler kullanılarak duvara rakamları ve harfleri boyadığını gördüm ve bir başka duvarda Suellen, Winnie the Pooh’dan hayvanları boyuyordu.

“Buradaki yeteneğe hayran kaldım,” dedim. “Suellen, sen ressam olarak doğmuşsun.”

Diz çökerek Pooh’nun bal kavanozunu boyadığı yerden doğruldu ve gerindi. “Ah, pek değil. Hayatım boyunca çizdim ama bunu takdir edilesi bir şey olarak görmedim.”

Başımı iki yana salladım. “Seninle aynı fikirde değilim. Tanrım, ben nasıl katkıda bulunabilirim, bilmiyorum. Düz bir çizgi bile çizemem.”

“Boya fırçası kullanabildiğini söylemiştin. Senin işin bu odadaki diğer iki duvarı boyamak. Leigh, birini parlak kırmızı, diğerini sarı istiyor. Boya kutuları ve fırçalar köşede.”

Çöreğimin son lokmasını ağzıma attım ve başımla onayladım. “Bunu yapabilirim,” dedim ve işe koyuldum.

Saxton’ın arkamdan gelip enseme öpücük kondurduğunu hissettiğimde ikinci duvarın yarısına gelmiştim.

“Burada işler nasıl gidiyor? Duvarlar harika görünüyor ama saat ikiye geliyor. Öğle yemeği için hazır mısınız?”

“İki mi? Beş saattir çalışıyor muyum? Neden acıktığım belli oldu.”

Saxton güldü. “Ben arka bahçede çit yapan adamlara yardım ediyordum. Neredeyse bitirmek üzereyiz. Hadi gidip Pelican’dan bir şeyler alalım, sonra gelip birkaç saat daha çalışınız.”

“Kulağa hoş geliyor ama bunca eğilip uzanmaktan sonra sanırım masaja ihtiyacım olacak.”

Dışarıya çıkıp golf arabasına doğru giderken elimi tuttu. Gözünde parlayan bir ışıltıyla, “Bence bunu ileriki saatlerde ayarlayabiliriz,” dedi.

Hızlı bir öğle yemeğinden sonra Üçüncü Cadde’ye döndüğümüzde Leigh bizi, o sabah Ava’nın bebeğinin doğduğu haberiyle karşıladı.

“Duydunuz mu?” diye sordu. “Ava’nın bebeği bu sabah doğdu.”

“İyiler mi? Erken olmamış mı?”

“Sadece iki hafta erken ve hem anne hem de minik Jonah gayet iyiler. Hastanede bir ya da iki gün daha kalması gerekebilir ama sağlığı yerinde.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim ve Jonah ismine bayıldım. Ava çok heyecanlı olmalı.”

Grace arka odalardan birinden gelerek, “Öyle,” dedi. “Az önce onunla telefonda konuşuyordum. Bana doğumun çok kolay olduğuna dair teminat verdi.”

Başımı kaldırıncı Dora, Chloe, Maude ve Leigh’nin birbirlerine baktıklarını gördüm.

Grace, “Evet,” dedi. “Bütün yeni annelerin böyle söylediğini biliyorum. Bence bebeği kollarına alır almaz tüm o doğum süreci ve sancılar silinip gidiyor.”

Lucas, Grace’in omuzlarına sarıldı. “Her şey yolunda gidecek, tatlım. Tüm süreç boyunca hemen yanında olacağım.”

Birbirlerine olan aşklarını görmek benim bu ebeveynlik olayının farklı bir şey olduğunu anlamama yol açtı.

Duvarıma geri dönerken, “Ava ve Tom’u tebrik ederim,” dedim. “Ama bu boya işini bitirmem gerek.”

Pazar sabahı hepimiz gündüz bakımevine dönünceye kadar tadilatta epey ilerlemiştik. Odalar, bebekler ve aynı şekilde küçük çocuklar için rahat ve davetkâr görünüyordu. Bir kişi odalardan birinde, iki yanında kitap rafları olan bir pencere önü sandalyesi yapmıştı. Yerler zımparalanıp cilalanmıştı ve küçük yaş grubu odasında Doyle ve Saxton, karo döşemeye yardımcı oluyordu. Ben, şu an çeşitli duvarlar boyunca asılı duran bordür baskısına yardım etmeyi başarmıştım. Tüm bordürlerde bebek veya hikâye kitabı teması vardı.

Leigh'ye, "Bu inanılmaz görünüyor," dedim.

"Öyle ve tüm o yardım olmadan bunların hiçbirini yapamazdım."

"Mobilyalar ve diğer eşyalar ne zaman geliyor?"

"Burada kendi başıma yapmam gereken hâlâ bir sürü şey var; o yüzden acele etmeyeceğim. Mayısta denetlememi yapacağım, sonra da planladığım gibi hazıranda açılmayı umuyorum ama küçük iş kredimin onaylanması beni heyecanlandırdı. Cemaattekilerden birkaç beşik ve öteberi almayı başardım. Bu, finansal olarak epey destek sağladı. Toys R Us'a gidip oyuncaklar, oyunlar vs. almam lazım."

"Kaç çocuk almayı planlıyorsun?"

"On çocuk için onay alacağım ama yardımcı tutuncaya kadar bir süre bu olmayacak. Paula diplomasını almaya çalışırken bana sadece yarızamanlı yardım edebilecek. Yani başlarken sadece dört ya da beş çocuk olacak. Hazıranda mezun olacak olan birkaç kız asistanlık için bana başvuru yaptı. Yardım işime yarayabilir ama öncelikle maaşlarını karşılayabilecek miyim, ona bakmam lazım."

Ona, “Yani bu biraz zaman alacak,” dedim. “Ama yol almaya başladığını söylemeliyim. Bundan bir yıl sonra...”

Yan odada çığlık atan Dora’nın sesiyle sözüm yarım kaldı. “Aman Tanrım,” diye bağırdı.

Leigh ve ben koşarak gittiğimizde Dora’nın etrafı Monica, Sydney ve Grace’le çevrilmiş halde ceptelefonunu sıkı sıkı tuttuğunu gördük.

Yüzlerindeki ifadeyi görünce haberlerin iyi olmadığını anladım.

“Sorun ne?” diye sordum.

Sydney, “Telefondaki Marin’di,” diye açıkladı. “Gainesville’deki Shands Hastanesi’nde. Bir saat önce Andrews acilen oraya götürüldü... ve... onu kaybettiler. Kalp krizi.”

Sydney, Dora’yı bir sandalyeye götürürken elimle ağzımı kapattım.

“Aman Tanrım! Ne yapabiliriz?”

Oda gürültüyü duyan diğer gönüllülerle dolmaya başladı.

Dora gözlerinden yaşlar süzülürken derin bir nefes aldı. “Marin. Shands Hastanesi’ne gidip Marin’in yanında olmalıyım.”

Doyle, “Hiçbiriniz araba süreceksiniz,” dedi. “Gelin, sizi ben götürürüm.”

“Ben Noah’yı arayacağım. Monica, Dora halayla beraber sen gider misin? Noah ve ben hemen arkanızda olacağız.”

“Evet. Yolda Adam’ı arayıp neler olup bittiğini haber veririm.”

Onlar hızla Doyle’un arabasına doluşurken çaresizce izledik. Birkaç dakika içinde Noah, Sydney’yi almak üzere arabasıyla geldi.

Bana bir dizi anahtar uzatan Sydney, “Al,” dedi. “Bana

büyük bir iyilik yapıp Dora halanın evine gider ve Oliver'ı besler misin?"

Sarılrken, "Tabii yaparım," diye söz verdim. "Siz gidin. Oliver'a biz bakarız."

Bir hayat, ardında üzüntü ve yas bırakarak bir anda sönüp gitmişti.

Bir saat sonra Saxton'la beraber Dora'nın garaj yoluna girdik. Kapının kilidini açınca bizi Oliver karşıladı.

Kokladı ve arkamıza baktı, belli ki sevgili Dora'sını arıyordu.

Onu mutfığa yönlendirerek, "Gel, dostum," dedim. "Akşam yemeği zamanı."

Monica gitmeden önce bana Oliver'ın mamasıyla ilgili hızlı bir bilgi vermişti; mama kâsesini, kuru karışımı ve bir kutu Pedigree'yi aldım.

Ben mamayı hazırlarken Saxton, Oliver'ı okşayıp kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştı. "Dora sonra gelecek, dostum. Endişelenme. Seni yalnız bırakmayacağız."

Oliver'ın Dora'nın yokluğuyla ilgili merakı, açlığını azaltmamıştı. Her lokmayı midesine indirdi ve sonra mutfak zeminine oturup bize baktı.

Saxton, "Tasmasını alalım da yürüyüşe çıkaralım," dedi.

Oliver sağı solu koklarken Andrews Meydanı'nda dolaştık.

"Zavallı Marin," dedim. "Bu onun için büyük bir şok etkisi yaratmış olmalı."

Saxton başıyla onayladı. "Evet. Onun iyi hissetmediğini biliyordu ama bunu beklemediğine eminim. Hastaneye ayın sonuna randevu verilen testler için gidecek fırsatı bile olmadı."

Başımı iki yana salladım. “Biliyorum. Çok üzücü. Hayat bir anda değişebiliyor.”

Dora’nın evine döndüğümüzde telefon çalıyordu. Ahizeyi kaldırıncı Monica’nın sesini duydum.

“Sizi orada yakalayabileceğimi düşündüm. Oliver’a baktığınız için çok teşekkür ederim, Berkley.”

“Yardım edebildiğime sevindim. Marin nasıl dayanıyor?”

“Korkarım ki pek de iyi değil. Her şey bir anda oldu. Birazdan buradan ayrılacağız. Marin kalmak için Dora halanın evine gelecek; bu yüzden sana gelmek üzere olduğumuzu, orada kalmak zorunda olmadığınızı söylemek istedim.”

“Tamam. Biz Oliver’ı besledik ve yürüyüşe çıkardık; yani sanırım her şeyi tamam.”

“Yardıma gerçekten minnettarız. Kısa süre sonra konuşuruz.”

Telefonu kapattım ve bir topluluğun parçası olmanın *böyle* bir şey olduğunu fark ettim. Bir kriz anında köpeğin bakımına yardımcı olmak kadar basitti.

Cedar Key'den büyük bir grup insan, Andrew Kane'in cenazesi için arabalarıyla Gainesville'e gitmişti. Mevsimine göre sıcak bir gündü ve güneş, bu zor zamanı bir şekilde biraz kolaylaştırıyordu.

Dora cenazeye gelenlere teşekkür etmek için evinde bir açık hava toplantısı yapmayı planlamıştı.

Biz vardığımızda Marin'in bir grup insanla konuşmakta olduğunu gördük ve taziyelerimizi sunmak için sıramızın gelmesini bekledik.

Kendini toparlamıştı, gerçi yüzünden son birkaç günün yorgunluğu ve acısı belli oluyordu.

Ona sıkıca sarıldım ve sevilen biri kaybedildiğinde her zaman anlamsız olan avutucu sözleri bulmaya çalıştım.

Marin, "Çok teşekkür ederim," dedi ve anladığım kadarıyla cesur olmak için mücadele veriyordu. "Andrew çok iyi bir koca ve babaydı. Tek avuntum yatalak olmaması veya acı çekmemesi. Ve artık... o gidince hayatım altüst oldu."

Başımı salladım. “Çok zor olmalı ama eminim zamanla ne yapacağına karar vereceksin.”

“Biliyorum ve şimdilik burada, annemin evinde kalmaya karar verdim. Andrew orada değilken... eve dönmeye katlanamam.”

Bu bana mantıklı geldi. Ona tekrar sarıldım ve Saxton’la beraber diğerlerine de üzüntülerini paylaşma fırsatı vermek için uzaklaştık.

Monica’ya da taziyede bulunarak kalabalığın arasında biraz oyalandık, sonra Sydney’in kendi yaşlarında bir kadınla konuşmakta olduğunu gördüm. Sırtından sarkan uzun, kırçillı saç örgüsüyle uzun ve inceydi, uzaktan tanıdık görünüyordu.

Sydney arkasına döndü, beni gördü ve onlara katılmam için işaret etti.

“Berkley, en iyi arkadaşım Alison Marks’la tanıştığından emin değilim. Ali bu adadaki B&B’nin* sahibi ama Paul’le birlikte neredeyse bir yıldır seyahatleydiler.”

Selamlamak için elimi uzattım. “Nihayet seninle tanışmak güzel. Monica ve Sydney’den seninle ilgili çok şey duydum.”

Yüzünü bir tebessüm kaplayan Sydney, “Evet,” dedi. “İnan bana, adaya ilk geldiğimde Ali benim kurtuluşumdu. Beni içeriye aldı ve iyileştirdi.”

Alison güldü. “Şey, seni içeriye almış olabilirim, ama iyileşme... bunu sen kendi kendine yapmak zorundaydın.”

“Artık burada kalmayı planlıyor musun?” diye sordum.

“Tamamen emin değilim. Paul’le ikimizin tarihî bölgede bir yerimiz var, ama sanırım nihayetinde B&B’yi satışa çıkarmaya karar verdim. Mülk satışı için çok iyi bir zaman

* Oda+Kahvaltı anlamına gelen *Bed and Breakfast* kelimelerinin baş harfleri. (ç.n.)

olmadığını biliyorum ama acelem yok. Ayrıca, ben yokken işleri yürüten böyle harika çalışanlarım olduğu için şanslıyım.”

“Senin için en iyisini dilerim,” dedim ve sonra da Sydney’e taziyemi sundum.

“Teşekkür ederim. Kuzenimin sürekli burada yaşamaya karar vermesini gerçekten umuyorum. Ailesi ve dostları burada olduğundan, sanırım bu onun için iyi olacaktır.”

Bu fikrine katılıyordum ama aynı zamanda, sevilen birinin kaybedilmesinden sonra hayat değiştiren bir karar almaya çalışmanın çok zor olduğunu da biliyordum. Eğer kartpostalları bulmasaydım ben de muhtemelen hâlâ Salem’de yaşıyor, çikolata dükkânını orada işletiyor olurdum ama kaderin benim için farklı planları olduğuna ikna olmuştum.

Arkama dönünce Saxton’ın benden tarafa attığı tebessümü ve göz kırpmasını yakaladım ve Maine’de ne bulursam bulayım, Saxton’la burada, Cedar Key’de yaşamam gerektiğine hiç şüphem kalmadı.

İki hafta sonra Yarning Together’a girince Dora’nın tek başına, raflara leziz görünen renklerde yeni yünler yerleştirdiğini gördüm.

Ona, “Tam aradığım şey,” dedim. “Yarınki uçuşta ilgilenecek yeni bir proje.”

Arkasına dönüp gülümsedi. “Bu siparişim yeni teslim edildi ve hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüyorum. Aklında ne var?”

O tarafa gittim ve gözlerim çeşitli renklerin üzerinde gezerken yumuşak iplikleri elimle yokladım.

“Şey, altı tane Cedar Key atkısı bitirdim; bu yüzden atkılar üzerinde çalışmaktan biraz sıkıldım.”

Dora güldü. “Büyük ihtimalle sen uçakta örebileceğin kadar küçük bir şey istersin. Boyun bağına ne dersin?”

“Ah, iyi fikir. Bir tane örmek için muhteşem bir örneğim var ve çoğunlukla bağlamalardan ve ters örgülerden oluştuğu için çok basit. Tamam, sanırım şu tozpembe şerit meri-nostan ve belki turkuvaz pima pamuğu alacağım.”

Dora, “İyi seçimler,” dedi, ipleri alıp satışı kasaya işle-meye gitti.

“Marin nasıl?” diye sordum.

Dora iç geçirdi. “Şey, umulacağı gibi, iyi günleri de var, kötüler de. Ben Henry’mi yitirdiğimde durum farklıydı. Bir yılı epeyce aşkın bir süredir hastaydı, böylece kendimi hazırlayacak zamanım olmuştu ama zavallı Marin. Her şey çok çabuk oldu. Tüm bunların üstesinden gelebilmesi biraz zaman alacak.”

Başım la onayladım. “Sana sahip olması harika. Eminim senin yanında kalmak onu rahatlatıyordur.”

“Öyle düşünmek istiyorum ama aile ya da dostlar ne kadar yardım etmeye çalışsa da korkarım ki bu hepimizin yalnız yürümesi gereken bir yol. İnsanlar iyi niyetli, ama sevdiğimiz birini yitirmek kendi kendimize tecrübe etme-miz gereken bir şey.”

“Eminim zamanla Marin bazı kararlar verip önüne baka-caktır.”

Dora bana bir poşet dolusu yün uzattı. “Bu iyi bir şey. Şimdiden bazı planlar yapmaya çalışıyor. Görünen o ki Gai-nesville’deki evini satışa çıkarıp sürekli burada yaşayabilir.”

Aklıma Sydney’in söyledikleri geldi. “Bu bazılarını mut-lu eder.”

“Şey, demek istediğim, Marin üniversitede öğretmen-likten geçen yıl emekli olmuştu. Andrew da bu yıl emekli

olacaktı ve beraber seyahat etmek için bir sürü plan yapmışlardı; bu yüzden kendisini meşgul tutacak bir şey bulma konusunda endişeli. Neyse ki parasal sıkıntısı olmayacak ama onu endişelendiren şey boş saatler.”

Çikolata dükkânımla ilgili işe ve ek zaman olarak yün eğirerek siparişleri hazırlamaya dört elle sarılmamdan çok iyi bildiğim için anlayışla, “Evet, bunu anlayabiliyorum,” dedim.

“Ee, yarın Beantown’a mı gidiyorsun?”

“Evet, ayrıca hava sıcaklığının on beş derecenin üstünde olacağını ve görünürde kar olmadığını duymak beni sevindiriyor.”

Dora güldü. “Gergin misin?”

“Biraz ama aynı zamanda bulmacamın eksik parçalarını nihayet bulacağım için de heyecanlıyım.”

“Yani geçen yıl buraya geldiğine ve cevaplarını bulmaya karar verdiğiine üzgün değilsin?”

Tereddüt etmeden, “Ah, hayır,” dedim. “Hiç değilim. Ne olursa olsun Cedar Key’e gelmem gerektiği konusunda hiç şüphem yok. Burada yaşamak beklentilerimin de ötesinde, ayrıca Saxton... artık biliyorum ki hayatım boyunca onu aramışım ve farkında bile değilmişim.”

Dora elime hafifçe vurup gülümsedi. “O tek özel insanı bulmak ve hem de onunla bir arada bulunmaktan daha iyisi yoktur. Anın tadını çıkar, Berkley çünkü korkarım yaşlandıkça öyle anlar karşımıza daha az çıkıyor.”

Sesinde bir kez daha hüzün dolu bir ton yakaladım.

737 daire çizdi ve Boston’ın Logan Havaalanı’na son kez alçaldı. Pencereden dışarıya bakıp Sigorta Merkezi, Eyalet Caddesi Bankası, Boston Limanı ve Georges Adası’nı

seyrederken Saxton'ın elimi sıkıldığını hissettim. Köklerime havadan bakarken her zaman olduğu gibi gözlerim doldu. Uçağın tekerlekleri asfalt piste değerken çarpmayı hissettim ve birkaç saniye sonra uçuş görevlisi, "Boston'a hoş geldiniz. Lütfen kapıya varıncaya kadar yerinizden kalkmayın ve emniyet kemerinizi çözmeyin. Bugün bizimle uçtuğunuz için teşekkürler," duyurusunu yaptı.

Derin bir nefes bıraktım ve Saxton'a gülümsedim. "İşte, geldik."

Emniyet kemeri işareti sönünce örgümü ve başımın üstündeki bagajda duran küçük el çantasını topladım ve Saxton'la beraber terminale, oradan da araç kiralayacağımız yere gittik.

Giriş işlemleri sorunsuz geçti ve daha anlamadan havaalanından ayrılmış, I-95 kuzey yolunu tutmuştuk. Jill ve sevgili alpaka larım Bosco ve Belle'yi görme düşüncesiyle heyecanım gittikçe büyüyordu. Onları son kez görelim tam bir yıl olmuştu.

İki saati biraz aşkın bir süre sonra uzak tepenin sağ tarafındaki Geviş Çiftliği'ni gördüm.

Bir parmağımı uzatarak ve sesimdeki heyecanı kendim de duyarak, "İşte orada," dedim.

Büyük beyaz çiftlik evi yolun gerisinde, epey uzak bir mesafede, ön kapıya giden uzun ve çakıllı garaj yolunun sonundaydı. Genişleyen verandasıyla iki katlı bindirme binalı, etrafını saran neredeyse kırk beş dönümlük arazisi olan ev, tipik bir New England kartpostalı gibi görünüyordu.

Daha Saxton kontağı bile kapatmadan Jill'in koşarak evden çıkıp merdivenlerden inmeye başladığını gördüm.

Onu karşılamak için yerimden fırladım ve sarmaş dolaş

olduk. Bizi gören birinin heyecandan sersemlemiş iki ergen kız olduğumuzu düşüneneğine eminim.

“*Nihayet* geldiğin için çok mutluyum. Seni tekrar burada görmek neredeyse bir yıl sürdü,” dedi Jill bana tekrar sarı-larak.

Saxton’a koştu, ona da sıkıca sarılarak, “Tamam, hadi eşyalarınızı içeriye taşıyalım,” dedi. “İlk gecenizde burada kalmayı kabul ettiğiniz için çok mutluyum.”

Saxton ve ben, ziyarete daha fazla zaman kalsın diye Jill’de kalmaya karar vermiştik, sonra da ertesi gün arabayla kısa mesafe olan Brunswick’e gidecektik.

Her birimiz birer bavul kaptık ve ön kapıya yöneldik.

Saxton etrafındaki tahta döşeme girişe, el örgüsü kilime ve antik masalara bakarak, “Güzel yer,” dedi.

Ona, “Biliyorum,” dedim. “Bu eve bayılıyorum. Jill’in büyükannesiyile büyükbabasına aitmiş ve onlar öldüğünde Jill’e kaldı, o da burayı alpaka çiftliğine dönüştürdü.”

“Ben öğle yemeğinin son rötuşlarını yaparken sen neden Saxton’a etrafı gezdirmiyorsun? Sonra Bosco ve Belle’ye bakabilmen için dışarıya çıkarız.”

Sol tarafımdaki büyük odaya işaret ederek, “Oturma odası burada,” dedim.

Saxton eşikten başını uzatıp duvarlardan birini tamamen kaplayan doğal taş şömineye, rahat, çikolata rengi deri mo-bilyalara, antika masalara ve lambalara baktı.

Başımla sağ tarafı işaret ederek, “Yemek odası şu taraf-ta,” dedim. Mutfak, yemek odasının arkasında ve Jill’in süit yatak odası da oturma odasının arkasında. Misafir odaları üst katta,” dedim bir bavula uzanıp önümüzdeki görkemli merdivenleri tırmanarak.

Jill mutfaktan, “Size sağıdaki misafir odasını hazırladım, çocuklar,” diye seslendi. “Uslu durmazsanız diye orası hoş ve gözden uzaktır.”

Gölerek, “Çok komik,” diye seslenerek cevap verdim.

Saxton koridor boyunca peşimden büyük yatak odasına geldi. Tam hatırladığım gibiydi. Annemle birlikte henüz Topsham’da yaşarken buraya birkaç kez gelip geceyi Jill’le geçirmeme izin verilmişti. Bir de yetişkin olduğumda Salem’den düzenli olarak yıllık ziyaretlerim aklıma geldi.

Ayakucunda katlı duran el yapımı battaniye ve güzel beyaz bir yorganla dört direkli büyük bir maun yatak, bir duvarın tamamını işgal ediyordu. Çift kanatlı pencerelerin önünde meşe storlu çalışma masası vardı ve iki rahat koltuk ve aralarındaki maun masadan oluşan küçük bir oturma alanı da banyo süitinin yanındaydı.

Saxton etrafına bakarak, “Güzel oda,” dedi.

“Öyle. Jill’in evi satmadığı ve burada kendisi yaşadığı için memnunum.”

Saxton beni kendine çekip sarıldı. “Bu eski evlerle ilgili söylenecek çok şey var. Belki ben İngiliz olduğum içindir ama onlardan her zaman hoşlanmışımdır.”

Yanağını öptüm. “Ben de ve hep bunun New England’lı olmamdan kaynaklandığını düşünmüşümdür ama eski evleri modern evlerden daha çekici buluyorum. Tamam, her şey hazır mı? Hadi, öğle yemeğı için aşağıya inelim, sonra sana evin dışını gezdiririz.”

Dudaklarımı bir peçeteyle silerken, “Ah, Jill,” dedim. “Bu istiridye yahnisiyle kendini aşmışsın. Bilmiyorum ama balık çorbası yarışmasında Tony’nin Restoranı’na kafa tutabilirsin.”

Jill gülerek şarabının son yudumunu içti. “Hayır, teşekkürler. Ben bu yemeği sadece kendim ve sevdiklerim için yapıyorum ama Atlantik’in dışındaki istiridyeler konusunda biraz önyargılıyım. Balık çorbasını yapmaya devam edebileyim diye bunları bana dün gece Gabe getirdi.”

Gabe mi? Jill’in onun adından bahsettiğini ilk kez duyuyordum.

İlgiyle, “Gabe kim?” diye sordum.

“Ah... şey... sana anlatmak için buraya gelmeni bekliyordum. Biriyle görüşmeye başladım. Çok hoş bir adam. Ciddi bir şey değil... ama... ondan hoşlanıyorum.”

Bana kızıışmış bir ergeni anımsattı ve kıkırdadım. “Tamam. Detay zamanı.”

“Şey, Florida’daki Şükran Günü’nden döndüğümde tanıştık ve...”

Sözünü kestim. “Ne? Dört ay önce oldu ve bana *şimdi* mi anlatıyorsun?”

“Teknik olarak üç ay önce. Aralıkta. Sahilden birkaç mil içeride bir balık restoranı var ve bir gün öğle yemeği için tesadüfen oraya gittim. Kendisi aynı zamanda baş aşçı ve deniztarağını beğendim mi diye görmek için masama geldi. Böylece konuşmaya başladık ve... bildiğim bir sonraki şey, bana çıkma teklif ettiğiydi. Bu da neyin nesi dedim. Çok iyi zaman geçirdik ve ee... şey... gerisi malum.”

“Benden sır saklıyordun, Jill. Aşk olsun,” dedim gülerek. “Ama senin için gerçekten mutlu oldum. Ben buradayken bu âşıkla tanışacak mıyım?”

“Aslında onu bu akşam yemeğe davet ettim. Yani evet, onayını verebileceksin.”

“Harika. Tamam, şurayı toparlayıp temizlemene yardım edeyim. Saxton’a etrafı göstermek için can atıyorum.”

“Hayır, hayır. Bunu ben hallederim. Sen git ve Saxton’a etrafı gezdir, ben de kısa süre sonra size katılırım.”

Saxton’ın elini tutup arka kapıdan dışarıya çıkardım. Taze mart havasını içime çektim ve bahçenin diğer tarafını işaret ettim.

“Şu eski ahır, Jill’in yün dükkânına çevirdiği yer. Tüm eğirme ve boyama işlerini orada kendisi yapıyor.” Ahırın karşısında, çitle çevrilmiş iki ağılı başımla işaret ederek, “Alpakalar da orada,” dedim. “Hadi gidip Bosco ve Belle’yi bulalım.”

Yaklaşır yaklaşmaz alpaka larımı gördüm. Biri taba ve biri de bej rengi. Alpaka lar ürkek olabilirlerdi ve ben onları

görmeyeli bir yıl olduğunu biliyordum; bu yüzden çitlere dikkatlice yaklaştım.

Elimi uzatıp yavaşça, “Selam, bebeklerim,” dedim. Biraz tatlı dil gerektirdi ama birkaç dakika sonra önce Bosco, ardından da Belle yanıma geldiler.

Beni örnek alıp yavaşça konuşan Saxton, “Çok güzeller,” dedi. “Ne güzel kürkleri var.”

Başımla onayladım. “Evet, hoş ve yumuşacık ve mükemmel yünler elde ediliyor. Jill bunları ilkbaharda kırkacak. Hadi tatlım, daha yakına gel.”

Birkaç dakika daha geçtiğinde Bosco çitlerdeydi, Belle de onun yanındaydı ve ben de onları okşayabiliyor, tüylü başlarının tepesine burnumu sürtebiliyordum. Alpakalar köpekler gibi değildi ama beni hatırladıklarından şüphem yoktu. Onlarla ilgilenerek biraz daha zaman geçirdik, sonra, “Hadi, sana yün dükkânını göstereyim,” dedim.

Patika boyunca tadil edilmiş ahıra doğru gittik, kocaman odanın kapılarını açtım. Bir taraf eğirme çarkları, kırkılmış yün yığınları ve lif demetleriyle çalışma alanı olarak ayrılmıştı. Diğer tarafsı satılık yünler ve aksesuarların olduğu dükkândı. Büyük emaye variller çeşitli renklerdeki ve liflerdeki çileleri içeriyordu. Sepetler alpaka yünüyle ve pamukla dolup taşıyordu. Raflarda battaniyeler, örülmüş kazaklar, atkılar ve tığ işi battaniyeler sergilenmişti. Ana odadan üç basamakla, etrafında tahta sandalyeler olan uzun granit bir masanın olduğu bölüme geçiliyordu.

“Burası Jill’in bütün örgü gruplarını ve toplantıları ağırladığı yer,” dedim.

Saxton başını iki yana salladı. “Çok etkilendim. Burada epey bir iş yürütüyor ve bunların hepsini tek başına mı yapıyor?”

“Alpakalara kendisi bakıyor ama yakın zamanda, dükkânda ve bazı örgü derslerinde yardımcı olması için birini tuttu. Bu, kendimi bildim bileli Jill’in hayaliydi.”

“Hayallerin gerçek olmasıyla ilgili söylenecek çok şey var.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Bazı günler bundan emin olamıyorum.”

Arkama dönünce Jill’in bize katılmış olduğunu görüp güldüm. “Ah, hadi. Bunu çok sevdiğini biliyorsun.”

Başıyla onayladı. “Evet ama Becky’yi tuttuğuma memnunum. Bu sayede ara sıra birkaç saatim boş kalıyor. Bosco ve Belle’yi gördünüz mü?”

“Evet, çok iyi görünüyorlar ve beni hatırladıklarına inanıyorum.”

“Elbette hatırlıyorlar. Alpakalar insanların düşündüğünden daha zekiler. Az önce bir demlik kahve hazırladım. Bu sabah yaptığım yabanmersinli ekmeğin yanında içeriz diye düşündüm.”

Peşinden eve dönerken, “Kulağa harika geliyor,” dedim.

Sohbet ederek ve son olanlarla ilgili birbirimizi güncelleyerek hoş ve rahatlatıcı bir öğleden sonra geçirdik. Evin içini sebzeli et yemeğinin kokusu doldurmaya başladı.

Jill, “Ben yemeğin nasıl gittiğine bir bakayım,” dedi. “Biraz daha kahve?”

“Sizce sakıncası yoksa ben dışarıya çıkıp o alpakalara bir kez daha bakacağım. Büyüleyici hayvanlar.” Saxton ayağa kalktı ve peşimizden mutfağa geldi.

“Öyleler,” dedim. “Sen keyfine bak, ben de bir fincan daha kahveyle Jill’e katılacağım.”

Jill içinde tütsülü kürek eti, patates, havuç, şalgam ve la-

hana olan tencerenin kapağını açıp evdeki kokuyu daha da güçlendirirken ben de tezgâha kuruldum.

“Tanrım, bu nefis kokuyor,” dedim. “Bunu en son ne zaman pişirdiğimi hatırlamıyorum.”

“Biliyorum. Malzemeleri çok kolay ve her zaman iyi olan bir yemek. Sence sakıncası yoksa bisküvi hamurunu açacağım. Gabe saat beş gibi burada olacağını söyledi, dolaşısıyla akşam yemeğini beş buçukta yeriz diye planladım.”

Onun kesme tahtasının üzerine un döküp hamuru yuvarlamaya başlamasını izleyerek, “Harika,” dedim.

“Mutlu görünüyorsun, Berkley.”

Bu cümlesi beni şaşırttı. Kahve fincanımı yeniden doldurup ona baktım.

“Mutluyum.”

“Demek istediğim, sanırım Saxton’ın mutluluğuyla çok ilgisi var. Bence... şey... onunla tanıştığından beri çok *değişmiş* görünüyorsun.”

“Gerçekten mi? Ne yönden?”

Bir an tereddüt etti. “Daha rahat. Daha az gergin. O kadar... takıntılı değil.”

Bunu söylerken yüzüme bakmayıp bisküviler için hamuru yuvarlak yuvarlak kesmeye devam ettiği gözümünden kaçmadı.

Derin bir nefes bıraktım. “Şey, senin her zaman söylediğin şeye karşın ben kendimi asla takıntılı olarak görmedim ya da zorlayıcı ama evet, haklı olabilirsin. Saxton bana kendimi farklı *hissettiriyor*.”

“Daha mı güvenli?”

“Ah, şimdi de güvensiz mi oldum?”

Başı aniden havaya kalktı. “Bunu kötü anlamda söylemedim, Berkley. Gerçekten. Sadece, biz çocukken bağımsız

olmak için her zaman çok uğraşırdın. Özünde, büyüdüğümüzde bunun bir maske olup olmadığını merak ederdim. Aslında hissettiklerinin üstünü örttüğünü.”

Bunun üzerine hiç fazla kafa yormamıştım ama Jill haklı olabilirdi.

Saxton’la tanıştığımдан beri tuhaf davranışlarımı bıraktığımı fark ederken, “Sanırım öyle,” diye geveledim. Saxton geceyi benim evimde geçiriyor olmasa bile geceleri uyurken artık ışığa ihtiyaç duymuyordum. Her şeyin tam olarak benim koyduğum yerde olmasından vazgeçebilmişim. Listelerim ve notlarıma gelince; muhtemelen her zaman bir listeci olacaktım ama pek çok yönden değişiklik yapmışım.

Jill ellerini bir havluyla kurularken, “Sadece bilmeni isterim ki,” dedi, “Brunswick’te ne bulursan bul, bu senin kim olduğunu belirlemeyecek. Her ne olduysa, bu annenin hayatıydı. Senin değil. Olan bitenin seninle hiç ilgisi yoktu. Yani, bulacağın şey her neyse, iyi bir şey olmayacağı bence çok açık. Aksi halde annenle büyükannen bunca zaman sana söylemezlik etmezlerdi ama Berkley, sadece olaya bir bütün olarak bak.”

“Öyle yapacağım,” dedim ve haklı olduğumu umdum.

Saxton, “Bu gerçekten lezizdi, Jill,” dedi. “Gerçek bir ev yemeği gibisi yok.”

Gabe, Jill’in elini okşamak için uzanarak, “Aynı fikirdeyim,” dedi.

“Bunu yaptığın için çok teşekkürler.” Jill’e hem yemek için hem de Gabe’i onayladığım için bir tebessüm gönderdim.

Jill'in mutfağına bir elinde bir şişe şarap, diğerinde bir buket taze bahar çiçekleriyle girdiği andan itibaren Gabe'i çok sevmiştim. Uzun boylu, ortalama yakışıklı ve çok cana yakındı. İnsanları doğal olarak kendine çeken bir kişiliği vardı. Yapmacıksız ve içtendi, Saxton'a çok benziyordu ve en iyi dostum için mükemmel bir eşleşme olduğunu düşünüyordum.

"Teşekkürler. Tüm övgüler memnuniyetle kabul edilir ve şimdi de... bunun üstüne ev yapımı elmalı turtaya ne dersiniz? Yanında içmek için kahvem de var."

Oturma odasından çıkıp peşinden mutfağa yönelirken, "Harika," dedim. "Sana yardım edeyim."

"Ondan hoşlandım, Jill. Gabe gerçekten hoş bir adam gibi duruyor ve bence ikiniz çok uyumlusunuz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bilirsin, bu çok garip. En ummadığın zamanda, hayatında birilerini gerçekten aramadığında... bumm... oluveriyor. İçeriye Bay Doğru giriveriyor."

Güldüm. Saxton'ı çikolata dükkânımın önündeki kaldırımında oturmuş, açılmamı beklerken bulduğum günü düşünerek, "Bu duyguyu çok iyi biliyorum," dedim.

Tatlı ve kahvenin ardından, şöminede büyük bir ateşin pırıl pırıl yandığı oturma odasına gittik. Kanepede Saxton'ın yanına kıvrıldım ve Jill ile Gabe, diğer kanepeye oturdular. Sohbet ederek hoş birkaç saat geçirdik, sonra Gabe gitmesi gerektiğini söyledi.

"Yarın restoranda büyük bir gün olacak. Çok yer ayrıtıldı; bu yüzden güne erken başlamam gerek. Fırsatınız olursa Florida'ya dönmeden önce akşam yemeğine gelin. Yemekler müesseseden."

Gitmeden önce bir akşam uğramaya çalışacağımıza söz verdik.

Saat on olduğunda Saxton ve ben, iyi geceler dilemeye hazırдық.

Jill aşağıdaki odasına yönelmeden önce, “İstediğiniz kadar geç yatabilirsiniz,” dedi. “Yarın dersim veya başka bir işim yok ama alpakalara bakmak için genellikle çok erken kalkarım.”

Rahat yatakta Saxton’a katıldım ve kollarına kıvrıldım. Kuştüyü yorgan ve yumuşak yastıklarla ona sokulduğumda kendimi bir kozada gibi hissettim. Koruyucu bir koza. Ve yarının neler getireceğini merak ettim. Brunswick kütüphanesindeki o gazetelerde ne bulacaktım? Artık yıllarca bulmayı çok istediğim bilgiden sadece saatlerce uzakta olduğum için Jill’in, bulmak üzere olduğum şeyi olduğu gibi kabullenmeye hazır olmam konusunda haklı olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Uyandığımda Saxton'ın bana, yüzünde bir gülümsemeyle bakmakta olduğunu gördüm. “Günaydın, güzellik. İyi uyudun mu?”

Tebessümüne karşılık vererek yanağına dokundum. “Bir kere bile uyandığımı sanmıyorum. Sen?”

“Aynı. Seni seviyorum.”

Ona doğru sokuldum. “Ben de seni seviyorum. Hemen dönerim,” dedim ve yataktan kayıp banyonun yolunu tuttum.

Birkaç dakika sonra banyodan döndüm ve başucu saatinin altı otuz beşi gösterdiğini gördüm.

Tekrar yanına sokulurken, “İddiaya girerim ki Jill çoktan kalkmış, alpakaları besliyordur,” dedim. “Sen ne zamandır uyanıksın?”

“Saat altıdan beri.”

“Yarım saattir beni mi izliyorsun?”

Ben, elinin bedenimde kaydığını hissederken o boğuk bir sesle, “Seni izlemeyi seviyorum,” dedi.

Kreplerden, Vermont akçaağaç şurubundan ve zengin aromalı koyu kahveden oluşan leziz bir kahvaltının ardından Jill'e veda ettik ve Topsham'a, Saxton'ın küçük ve sevimli bir kulübede bize üç gecelik yer ayırttığı kasabaya doğru yol aldık.

Yerleştikten sonra, "Öğle yemeği için bir yer bulalım, sonra da kütüphaneye gidelim, ne dersin?" dedi.

New England'a ilkbahar biraz yavaş geliyor olabilirdi ama on beş derecenin üzerindeki hava sıcaklığıyla güneşli bir gündü ve baktığım her yerde topraktan çıkmaya başlayan çiğdem çiçekleri ve başka çiçekler görüyordum. Topsham'daki bütün ağaçları yapraklar kaplamaya başlamıştı ve bu da orada, yaşadığım çocukluğuma dair bir sürü anıyı çağırıyordu.

"Öğle yemeğinden sonra annem ve büyükannemle yaşadığım evin önünden arabayla geçmeyi çok isterim."

Saxton kapıyı kilitledi ve arabaya gittik.

Elimi sıktı. "Bu senin gezin, Berkley. Sadece, bana nereye gitmek istediğini söyle."

Birer kâse enfes balık çorbasını bitirdikten sonra Maine'deki kulübemize kısa mesafede olan Elm Caddesi'ne doğru gittik.

Benim yol tarifimi bekleyen Saxton, arabayı yavaş sürüyordu.

"Biraz daha gidince solda," dedim.

Sarı tahta kaplı tek katlı evi görünce işaret ettim. "İşte," dedim.

Ben uzanıp çocukluğumun geçtiği eve bakarken Saxton arabayı caddenin karşısında bir yere çekti. Onu son gördü-

ğünden beri kırk yıl geçmişti ama dışının rengi hariç pek fazla değişiklik yoktu. İki yatak odalı, tek banyolu sıradan bir evdi. Salem, Massachusetts'te yeni bir hayata başlamak üzere alınıp götürülmeden önceki evdi.

Derin bir iç geçirdim. "Bizimken rengi beyazdı ama... hiç farklı görünmüyor." Ben orada yaşarken yürüyüş yolundaki çok küçük görünen çalıların artık bel yüksekliğine geldiğini fark ettim. Küçük verandaya iki tane ahşap bahçe sandalyesi konmuştu ve ön kapı sarının limonsu bir tonuna boyanmıştı. Bir anlığına büyükannemin beni karşılamak için ön kapıyı açmasını bekledim.

Ben sessiz kalınca Saxton uzanıp elimi tuttu. "İyi misin?"

Başımınla onayladım. "Evet, sadece, bu evi tekrar görmek tuhaf hissettirdi." Hatıralar üstüme çullandıkça gözlerimi yaşların yaktığını hissettim. Boğazımı temizledim. "Tamam. Pleasant Caddesi'ne ve kütüphaneye devam edelim."

Kolaylıkla park yeri bulduk ve biraz yürüyerek 1904 yılı yapımı tuğla binaya girdik. Merdivenleri çıkıp cam kanatları olan orijinal tahta kapıya gelince gözümde annemle buraya, çocuk bölümünden kitap almaya geldiğimiz günler canlandı.

Saxton peşimden, referans bölümünün bulunduğu üst kata geldi. Masanın arkasında benim yaşlarımda bir kadın gördüm, küçük isim levhası bana adının Barbara Murphy olduğunu söylüyordu.

Biz yaklaşırken başını kaldırıp gülümsedi. "Yardım edebilir miyim?"

"Umarım," dedim ve 1972'nin gazetesinin mikrofilmini görmek istediğimi açıkladım.

"Aklınızda belli bir ay var mı? Bu, araştırmayı daraltmakta yardımcı olurdu."

“Evet, mayıs ve haziran.”

Mikrofilmi içeren iki küçük teneke kutuyu getirmeye gitti ve bizi bir makineye yönlendirerek, “Eğer yardıma ihtiyacınız olursan seslenin, yeter,” dedi.

Tokalaştıktan sonra mikrofilmi makaraya koydum, makineyi çalıştırdım ve *Times Record* gazetesinin ön sayfasına baktım. Başlıkları hızlıca taradım ama öne çıkan ilginç bir şeye rastlamadım.

Saxton omzumun üstünden bakıyordu. “Ertesi günü dene.”

Üç denemeden sonra 15 Mayıs’ın ön sayfasını çektim ve başlığı görür görmez karın boşluğumda bir sancı hissettim. Önsezilerim devreye girdi ve bunun, aile sırrımızın çözülmesinin başlangıcı olduğunu anladım.

Polisle Çıkan Silahlı Çatışmada Houston’lı Adam Katledildi.

İçimi bir bulantı kaplarken elim yüzüme doğru gitti. “Aman. Tanrım. Bu benim babamdı.”

Gergin bir sesle haberi okurken Saxton’ın ellerini omuzlarımda hissettim.

“Çarşamba sabahı polis, Brunswick Motel’de, Alden Sharpe ve kız arkadaşı Jeanette Whitmore arasındaki bir tartışma için çağrı aldı. Polisler geldiğinde Whitmore, motel sahibi Ann Brown’la birlikte yazıhanedeydi.

Brown’a göre Sharpe, seslerin yükseldiğini duyduğu o sabahtan birkaç gün önce motele giriş yapmıştı. Bağırışmalardan birkaç dakika sonra Bayan Whitmore’un koşarak yazıhaneye geldiğini, yüzünün yara bere içinde olduğunu ve Brown’a bağırarak polisi çağırmasını çünkü Bay Sharpe’in elinde bir silah olduğunu söylediğini anlattı.

Memur Thomas Frost'u vuran silah ateş aldığında polisler, kilitli kapının ardından Bay Sharpe'la konuşmaya çalışıyordu. Frost, Maine Tıp Merkezi'nde ve durumu kritik. Devam eden silahlı çatışmada Sharpe ölümcül bir yara aldı."

Beynim okumakta olduklarımı algılamaya çalışırken başım döndü. Babam bir polis memurunu mu vurmuştu? Kendisi de polis tarafından mı vurulup öldürülmüştü? Bana anlatıldığı gibi Vietnam'da ölmemiş miydi? Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissettim ve içimin derinliklerinden gelen hıçkırıkları duydum.

Saxton beni makineden uzaklaştırmaya kalktı ve başımı kaldırıncı Barbara Murphy'nin aceleyle bize doğru geldiğini gördüm.

"Rahatsız mı?" diye sordu. "Hadi onu şuradaki konferans odasına götürelim."

Saxton'ın beni taşımasıyla birkaç adım yürütüldüğümün hayal meyal farkındaydım. Bir sandalyeye oturtulduğumu hissettiğimde Saxton'ın, "Az önce şoke edici bir haber okudu," dediğini duydum. "Ona biraz su getirebilir misiniz, lütfen?"

Ellerimi sıkıca tutarak önümde diz çöktü. "Her şey yoluna girecek, Berkley. Senin için buradayım ve bunu beraber atlatacağız. Derin derin nefes al."

Bir dakika sonra Barbara elinde suyla döndü ve Saxton birkaç yudum içmeme yardım etti.

Barbara yanımdaki masaya benim için bir kutu kâğıt mendil bıraktı ve yavaş yavaş dengemi geri kazanmaya başladım.

Gözlerimi kurularken, "Buna inanmıyorum," dedim. "O

makale nasıl doğru olabilir? Bütün hayatım nasıl koca bir yalandan ibaret olabilir?”

Saxton elimi sıktı. “Bu doğru değil, Berkley. Bu senin annenin yalanıydı. Senin değil.”

Az önce öğrendiklerime anlam vermeye çalışırken başımı iki yana salladım. “Yani babam silahlı bir çatışmada mı ölmüş? Peki, annem motelin yazıhanesine koştuğunda yüzü neden yara bere içindeymiş? Bunların hiçbirini anlamıyorum.”

Barbara’nın nefesini tutup başını kaldırdığını duydum.

“Aman Tanrım. Sen Berkley Whitmore’sun, değil mi?”

Ona dikkatle baktım ama bana hiç tanıdık görünmedi. “Seni tanıyor muyum?”

“Evet. Şey, hayır. Tam değil. Annen Jeanette Whitmore’du, değil mi?”

Başımla onayladım.

Benim annem Rose Langley. Şey, annenle tanıştığında Rose Castle’mış. UC Berkeley’de beraber koleje gitmişler. Annem aslen Bath’lıdır ve kolejde tanışmışlar çünkü aynı odada kalıyorlarmış. Annen, babana ne olduğunu hiç anlatmadı mı? Bu olayı şimdi öğrendiğine inanamıyorum. Çok üzgünüm.” Uzanıp omzuma dokundu. “Senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen yardım etmeme izin ver.”

Kendimi daha sakın hissetmeye başlarken, “Var,” dedim. Ona kısaca hikâyemden, benden saklanan aile sırrından ve annemin ölümünün ardından cevaplar aramaya başladığımdan bahsettim. “Ama şimdi, anlaşılan geçen yılkinden daha çok sorum var.”

“Haklısın. Jeanette Whitmore’un hikâyesi, zannettiğinden daha fazlası. Annemle görüşmemi ister misin? Kendisi Topsham’da yaşıyor ve seni görmek isteyeceğinden eminim, ayrıca sana bazı şeyleri o açıklayabilir.”

Nezaketi ve ilgisi yeniden gözyaşlarına yol açarken başımla onayladım. “Tanrım! Bu benim için çok anlamlı olur. Çok teşekkür ederim.”

“Sen burada kal. Annemi hemen arayacağım. Hemen dönerim. Bir süre daha burada kalacak mısınız?”

Saxton ona, “Evet,” dedi. “İki gece daha buradayız. Gerekirse daha fazla.”

Saxton yanıma oturmak için bir sandalye çekerken başımı iki yana salladım. “Bulabileceğimi sandığım onca şeyin arasında bu kadar şiddet içerikli bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tanrım, sence o silahı annemi vurmak için mi elinde tutuyordu? Ayrıca en başta annem o motel odasında onunla ne yapıyordu? Sanırım bana babamın Vietnam’da vurulduğunu neden söylediğini anlamak şimdi daha kolay. Hangi anne, kızına böyle bir şeyi anlatmak ister ki?”

Birkaç dakika sonra Barbara geri geldi. “Annem seni görmek için sabırsızlanıyor, Berkley. Ayrıca haberi bu şekilde öğrenmene çok üzüldü. Yarın sabah evine gitmek isteyip istemeyeceğini soruyor. Seninle daha önce buluşabilmek isterdi ama günün geri kalanı için maalesef başka planları varmış.”

İçimde bir minnet duygusu kabardı. “Çok teşekkür ederim. Evet, yarın sabah iyi olur. İkiniz de çok nazıksınız.”

“Yarın izin günüm; bu yüzden ben de yanınızda olacağım. Annem Elm Caddesi’nde, senin yaşadığın yerin daha ilerisinde yaşıyor. Eğer onu aramak istersen telefon numarası ve adresi burada. Yarın sabah saat ondan sonra ne zaman istersen arayabileceğini söyledi.” Bana, üzerinde bilgiler olan bir kâğıt parçası uzattı. “İkiniz de biraz kahve ister misiniz? Size bir şey ikram edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Ama o makalenin bir kopyasını isterim. Okumayı bitirme fırsatım olmadı.”

“Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben gidip makalenin bir kopyasını alayım. Hatırladığım kadarıyla olaydan birkaç gün sonra o konuda tek bir haber daha yazıldı ama o daha çok polis memurunun iyileşmesiyle ilgiliydi. Hayatta kaldı ama geçen yıl kanserden öldü. Hemen dönerim.”

Buruk bir şekilde kıkırdadım. “En azından babamın bir polis katili olmadığını bilerek daha rahat uyuyabilirim.”

O günün akşamında, elimde bir fincan bitki çayı ve yanımda Saxton’la kanepeye kıvrıldım. Akşam yemeği için dışarıya çıkacak halde olmadığımı biliyordu; bu yüzden kulübede yiyelim diye çabucak markete kadar gitmiş, ızgarada biftek, fırında patates ve yanında da salata hazırlamıştı. Bana doğru uzanan elini hissettim.

“İyi misin?”

Başımınla onayladım. “Sanırım. Sadece, tüm bunlar sindirebileceğimden fazla ve daha hikâyenin tamamını bile bilmiyorum. Annemin böyle bir şey yaşadığına inanmıyorum ve düşündükçe annemin ev içi şiddet mağduru olduğuna şüphe olmadığına inanıyorum.

“Eminim haklısındır ve yarın daha çok cevap alacaksın.”

Gece hiç iyi uyumadım. Uykuya dalmayı başardığımdaysa şiddetle ilgili çılgınca rüyalar gördüm, birileri koşuyordu, bir sürü kargaşa vardı. Uyandığımda yanımdaki Saxton'ı hissettim, onun da pek uyumadığını anlamıştım.

Gözlerimi açınca güneşliklerden sızan güneş ışığını gördüm. Başucumdaki saat sekiz çeyreği gösteriyordu; yani birkaç saat de olsa uyumayı başarmıştım. Saxton'ın kıpırdadığını hissettim ve ona bakmak için döndüm.

“Günaydın, yakışıklı. Seni seviyorum.”

“Ah, seni ne kadar seviyorum, güzellik. Günaydın.”

“Neden biraz daha uyumaya çalışmıyorsun? Gece seni pek uyutmadığımın farkındayım. Ben gidip kahve makinesini çalıştırırım.”

“Hayır, ben iyiyim ama kahve kulağa harika geliyor.”

Saxton bir gece önce yerel bir pastaneden biraz tarçınlı çörek ve Danimarka pastası almıştı, kahve demlenirken bunları bir tabağa koydum. Banyoda duş musluğunu duymamla aynı anda telefon da çaldı.

“Berkley, seni rahatsız etmekten gerçekten nefret ediyorum ama dünden beri senden haber almadım ve endişelenmeye başladım. İyi misin?”

Jill’in sesini duyunca gülümsedim. “Üzgünüm. Kütüphaneden ayrıldıktan sonra kimseyle konuşacak halde değildim. Evet, sanırım iyiyim ama galiba hâlâ biraz uyuşmuş haldeyim.” Konuşmaya devam edip bir gün önce kütüphanede keşfettiklerimi anlattım.

“Lanet olsun! Babanla ilgili öyle bir şey bulacağını kesinlikle düşünmemiştim. Her zaman onun Vietnam’da öldüğünü düşünmüştük.”

“Evet, aynen. Şu an annenin bilip bilmediğini merak ediyorum. Biliyor olmalıydı, Jill. Buralar küçük yerler. Olay gazetelerdeydi ve insanlar konuşur. Maalesef artık senin annen de yok.”

“Biliyorum ama eğer biliyorduyrsa bile bana tek kelime etmedi. Dedikoducu biri değildi ve senin en iyi arkadaşım olduğunu biliyordu; bu yüzden bir şey söylememiş olması gayet mantıklı ama evet, sana katılıyorum, mutlaka bir şey biliyordu. Buradan o kadar çabuk taşınıp gitmenize o kadar üzül müştüm ki, o zamanlar annemin bazen insanların kendileri için iyi olanı yapmaları gerektiğine dair bir şeyler söylediğini şimdi hatırlıyorum. Elbette, beş yaşındayken bu cümleler bana bir şey ifade etmiyordu.”

Saxton’ın arkamdan gelip kollarını bana sardığını hissettim. Sabun, diş macunu ve tıraş losyonu kokuyordu. Arkama dönüp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Şey, bu sabah annemin eski kolej oda arkadaşıyla buluyoruz; bu yüzden bu bulmacanın birkaç parçasını daha bir araya getirmeyi umuyorum.”

“Dinle, kulübedeki son gecenizin yarın olduğunu biliyorum ama yarına kadar bütün bilgiyi toplayabilirseniz kulübedense buraya gelmenizi isterim. Ertesi gün uçuş için Logan’a gidebilirsiniz. North Yarmouth’tan da Topsham kadar kolay gidebilirsiniz.”

“Bu harika olur. Saxton’la konuşayım, akşama sana haber veririm.”

Saat tam onda Rose Langley’nin evinin önüne çıktık. Biraz daha büyük olmakla birlikte evi, benim eski evime benziyordu.

Kapıda bizi Barbara karşıladı. “İçeri gelin. Sizi tekrar görmek güzel. Annem mutfakta.”

Bizi koridordan evin arka tarafına, altmışlarının sonundaki bir kadının porselen fincanlara kahve doldurmakta olduğu mutfığa götürdü. Barbara’dan daha kısa boyu ve şık taranmış gümüş rengi saçlarıyla anne-kız olduklarına hiç kuşku yoktu.

Rose bana sıkıca sarıldı. “Ah, Berkley. Nihayet seninle tanışmak çok güzel. Seni kaç defa düşündüğümü, annenin başına neler geldiğini ne kadar merak ettiğimi bilemezsin.”

Rose Langley bir kez tanıştığınızda onu hayatınız boyunca tanıdığınız hissine kapıldığınız o insanlardan biriydi.

“Gelmemize izin verdiğiniz için çok teşekkürler. Bu, arkadaşım Saxton Tate,” dedim.

Tokalaşmalar yapıldı ve Rose bize masaya oturmamızı işaret etti. Barbara bir tabak yabanmersinli çörek çıkardı.

“Aman Tanrım. Bunlar Jordan Marsh çörekleri mi?”

Rose güldü. “Kesinlikle öyleler. Sanırım altmışlarda New England’daki herkes o tarifi almıştır.”

Saxton'a, "Jordan Marsh, Boston'daki büyük mağazaydı," diye açıkladım. "Orada bu inanılmaz, devasa yabancımersinli çöreklerin satıldığı bir fırın vardı. Tarif bir şekilde dışarıya sızdı ve New England civarında yaşayan bütün ev kadınları bir kopyasını elde etti."

Saxton güldü. "Sırlar her zaman dışarıya çıkmanın bir yolunu bulurlar, değil mi?"

İmasını yakaladım ve gülümsedim.

Rose ve Barbara da masada bize katıldılar ve önümüze kahve koydular. "Çöreklerden alın," dedi Rose. "Şimdi, nereden başlayalım?"

"En baştan başlayabilir misin? Annemle UC Berkeley'de nasıl tanıştın?"

Rose bir yudum kahve içti ve başını salladı. "Birkaç kasaba uzaktaki Bath'ta büyüdüm ama orada yaşarken anneni hiç tanıımıyordum. Tanışmak için ülkeyi baştanbaşa geçmek zorunda olmamız oldukça garip. Aslında oda arkadaşı olarak atanmamıştık ama oraya vardığımızda bir karışıklık oldu ve uzun lafın kısası, sonunda aynı odaya düştük. Sanırım ikimiz de Maine kökenli olduğumuz için hemen kaynaştık."

"Peki, babamı tanıyor muydun? Onunla tanıştın mı?"

"Ah, evet. Kampüsteki herkesin Alden Sharpe'ın kim olduğunu tanımadan kısa süre önceydi. Houston'dan gelen zengin çocuk. Ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmem ama onu asla önemsemedim. Onun parasından veya yakınlığından etkilenmemiştim. Tamam, çekiciydi ve korkarım anneni baştan çıkardı. Gerçek anlamda."

Onun dobra dobra konuşma tarzına gülümsedim.

"Derslerin ilk haftasında tanıştılar. Gerçi Alden bizden daha büyüktü. O, mezuniyet programındaydı ama bir şekil-

de kancayı annene takmayı başardı. Dürüst olmak gerekirse, biraz şaşırmışım. Annen sessiz, biraz çekingendi ve Alden’ı çeken şeyin ne olduğunu merak etmişim. Ah, hayır, beni yanlış anlama. Annen son derece sevimliydi. Aslında ona göz diken başka çocuklar da vardı.”

Gittikçe annemi hiç tanımadığımı hissediyordum.

“Ama çok geçmeden Alden’ı çeken şeyin ne olduğunu anladım. Yani, annenin güzelliğinin dışında.”

Bir parça çörek koparıp düşünceli düşünceli çiğnerken onu bekledim.

“Evet, Jeanette’in üzerinde kontrolü vardı. Onu kendi zevkine göre şekillendirmesi kolaydı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, Alden her şeyde ilk olmak zorundaydı. Kibirli biriydi. Kendine has bir havası vardı. Onunla aynı fikirde olmayan bazı profesörlere zor zamanlar yaşatmasıyla ünlüydü. Sanırım zavallı Jeanette, kendisine gösterilen aşırı ilgiye öyle kapıldı ki onun isteklerini yerine getirmeye can atıyordu. Fikirlerine nadiren kapılmıyordu. İlk yılımızın sonuna geldiğimizde annenin aklı, Alden Sharpe tarafından başından alınmıştı.”

“Ne oldu peki?”

“Çıkmaya başladılar. Buna o zamanlar *sürekli flört etmek* diyorduk. Alden’in kolej yüzüğünü boynundaki bir zincire takılı olarak taşıyordu. Dışarıdan bakan biri için mükemmel çift olarak görünüyordardı ama ben işin iç yüzünü biliyordum.”

Rose’un bana anlattıklarını sindirmeye çalışarak kahvemden bir yudum aldım.

“O yaz Alden, Jeanette’i Houston’daki ailesinin evine davet etti.”

“Ne? Onun ailesiyle mi tanıştı? Büyükkannem ve büyükbabamla mı?”

“Kesinlikle. Yaz tatili için Maine’e gitmeden bir hafta önce dönmesi gerekiyordu ama ziyareti sadece birkaç gün sürdü ve oradan ayrıldı. Bana söylediğine göre oraya vardığı andan itibaren kendini rahat hissetmemişti. Alden’in ailesi ona samimi davranmamıştı. Ev çok büyüktü. Her yerde hizmetçiler vardı. Bu, Jeanette’in alışkın olduğundan tamamen farklıydı ve bundan hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

Öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim. Tüm o para. Tüm o varlık ve bu paranın bir kuruşunun bile annemin eline geçmediğinden emindim. Annem beni büyütürken hayatı boyunca finansal bir mücadelenin içindeydi. Kendi başına. Alden Sharpe’ın benim büyütülmemde ufacak bir katkısı bile olmamıştı.

“Peki, ayrıldılar mı?” diye sordum.

Rose hoşnutsuz bir nefes bıraktı. “Tam tersi. Sonbaharda yerleşkeye döndüklerinde ikisi de etle tırnak oldular. Alden, anneni gözünün önünden hiç ayırmıyordu. Çok sahip leniciydi. Annenle konuşmaya cesaret eden birkaç çocukla yumruk kavgası bile yaptı. Etrafta söylentiler yayıldı ve çok kısa bir süre sonra annenin geriye kalan tek arkadaşı bendim. Hiç kimse Alden’la takılmak istemiyordu.”

“Yani, günümüzde olsa zorba olarak kabul edilirdi,” dedim.

“Kesinlikle ama dördüncü yılımızda bazı şeylerin farkına varmaya başladım. Jeanette, onunla geçirdiği bir akşamın ardından ağlayarak odamıza geldi. Ne olduğunu sorduğumda bir konuda tartıştıklarını ama her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sonra bir gece geri geldiğinde yüzü morluklar

içindeydi. Yerleşkedeki revire gitmesi konusunda ısrar ettim ama o önemsiz olduğunu söyledi. Dışarıdaki kaldırıma ayağı takılmıştı. İlk olayda inanmışım ama sonrakilerde işin içinde başka işler olduğunu biliyordum.”

“Aman Tanrım. Yani annemi dövüyor muydu?”

“Korkarım öyle ve bu hiç bitmedi. Ta sonuna kadar. O bir kontrol manyağıydı, Berkley ve anneni tam istediği noktaya getirmişti.”

Şimdi içimde farklı bir tür öfkenin kabardığını hissediyordum. “Peki, neden ondan ayrılmadı? Terk edip gitmedi?”

“Eğer böyle bir duruma hiç düşmediysen muhtemelen anlamazsın. Söylemesi yapmaktan kolaydır. Bir zorba, kadındaki özgüveni son damlasına kadar tüketmeyi başarır. Kadın kendinden her zaman şüphe eder, hatta bu zorbalığa belki de kendisinin sebep olduğuna bile inanır.”

Bununla ilgili makaleler okumuştum. Filmler izlemiştim ama üzerine fazla kafa yormamıştım.

“Öyle bir adam, bir kadını tamamen tüketebilir ve Al-den’in Jeanette’e yaptığı da tam olarak buydu. Annen ona güvenmiyordu ama daha da kötüsü, artık kendine hiç güvenmiyordu.”

Peki, ondan neden uzaklaşmadı sorusu aklımın içinde dönüp duruyordu.

“Anneni yavaş yavaş nasıl yok ettiğine şahit oldum. Özgüveni gitmişti ve yerini korku almıştı. Ondan ayrılmaya ödü kopuyordu, Berkley. Bir gece odamıza geldi ve korkunç bir acı içinde olduğunu anladım. Bana kolunu gösterip düştüğünü söyledi. Yine. Ona bir an bile inanmadım ve revire neredeyse sürükleyerek götürdüm. Kolu kırılmıştı. İşte o zaman nihayet bana açılmaya başladı.”

“Ve bu yeterli olmadı mı? Yine de ondan ayrılmadı mı?” Bana bunu yapacak bir adamla birlikte olmaya devam etmeyi aklım bir türlü almıyordu.

“Yapmayacağından değildi. *Yapamıyordu*. İçi korkuyla doluydu. Eğer ondan ayrılırsa Alden onu öldürmekle tehdit ediyordu.”

“Tabii ki bunu gerçekten kastetmiyordu, değil mi? Neden annem bunu polise bildirmemi?”

Rose kıkırdadı. “Ah, Berkley, sana söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama iş ev içi şiddete gelince tamamen yanlış bilgilendirilmişsin. İnternete gir. Biraz araştırma yap. Şu anki kadınları koruyan kanunlarımız var ya? Altmışlarda ve yetmişlerde bunlar yoktu. İnsanlar feminist hareket hakkında istediklerini söylesinler ama inan bana, bugün kadınları koruyan kadın hakları yasaları o hareket ve organizasyonlar sayesinde var. Kadınların hırpalanması zamanın başlangıcından beri var. Altmışlar ve yetmişlerin sonunda *ev içi şiddet* terimi bile yoktu. Öyle bir ifade yoktu. Buna kadın dövme veya hırpalamak deniyordu ve eğer şans eseri bir erkek tutuklanırsa saldırı veya hırpalamaktan oluyordu.”

Kendimi gayet bilgili bir kadın olarak görüyordum ama bu konuda tamamen eğitimsiz biri gibi hissediyordum ve bunun sebebinin ergenlik çağıma geldiğimde bu yasaların yürürlüğe konması ve kadınları korumaya yönelik daha çok şeyin yapılması olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bu kesinlikle varlığında büyüdüğüm bir şey değildi; tıpkı Rose ve annem gibi.

“1973’e kadar Maine’de kadın sığınma evinin bile olmadığını biliyor muydunuz? Annem gibi korkmuş bir kadının yardım bulabileceği ilk yer Spruce Run’dı ve bu da

Brunswick'teki trajik olaydan bir yıl sonraydı. İyi haber şu ki, bu yer hâlâ var ve kadınlara yardımcı oluyor.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim sessizce. “Bilmiyordum.”

“Kadınlar için iyi zamanlar değildi ve bu gerçeğe tanıklık edebilirim. Bir gece Jeanette yurt odasına döndü ve yine Alden onu dövmüştü. Kafasına sert bir cisimle vurduğu yerde derin bir kesik vardı. Tüm bu olanlardan bıkmıştım ve bir şey yapmaya çalışmamakla onun kadar hatalı olduğumu düşünmeye başlıyordum. Annene seçenek bırakmadım. Polisi aradım ve acil odasına gitmemiz gerektiğini söyledim. Devriye arabasının arka koltuğunda Jeanette’le beraber oturdum ve polislerden birinin, ‘Bence bunu muhtemelen kendin hak ettin,’ dediğini kendi kulaklarımla duydum. Muhtemelen bunu *hak etmek* mi? Erkek arkadaşının kendisini dövdüğünü itiraf eden bir kadına polisin söylediği şey bu muydu?”

Daha önce anneme karşı hissettiğim öfke artık yerini anlayış ve sempatiye bırakmıştı. Kaynak yoksunluğuna karşı bir sempati ve neler yaşamış olabileceğine karşı bir anlayış.

Saxton’ın elime uzandığını hissederken başımı iki yana salladım. “Ama yine de... yine de bana hamile mi kaldı?”

Rose kahvesinin son yudumunu içti. “Bu, kılık değiştirmiş bir kutsanmaydı, inan bana. Sanırım acil durum odası olayından sonra Alan kendini tutmaya çalıştı çünkü annen onun adını vermişti ama bir tutuklama olmamıştı. Annen onunla görüşmeye devam etti ve son senemizin nisan ayında hamile kaldı. Bana bunu hemen söyledi ama ne yapacağına karar verinceye kadar Alden’a söylemedi. Onun ailesinin kendisiyle evlenmesine razı olmayacaklarını biliyordu ve Alden da kesinlikle onları karşısına almak istemiyordu. Do-

layısıyla annen okuldan ayrılmaya, Maine’de büyükannenin yanına dönmeye, bebeği doğurmaya ve yalnız büyütmeye karar verdi. Alden’den uzakta.”

“Böylece son senesinde bıraktı ve okulunu benim yüzümden asla bitirmedi.”

Rose başıyla onayladı. “Ama bu, annenin kaçışydı, Berkley. Bu sayede ondan uzaklaştı. En azından bir süreliğine.”

“Alden annemi rahatsız etmeye devam mı etti?”

“İlk başta değil. Ben mezun olduktan sonra sosyal hizmet uzmanı olarak diplomamı aldım ve Maine’e döndüm. Bir gün annen beni aradı. Sen yaklaşık bir yaşındaydın. Annen işlerle gayet iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu, büyükannenle beraber çikolata dükkânında çalışıp sana bakıyordu. Tekrar arkadaş olmuştuk ve çok sık görüşüyorduk. İki yıl sonra ben evlendim ve bir yıl sonra da Barbara doğdu, ki böylece daha çok ortak noktamız olmuştu. Sen yaklaşık dört yaşındayken annen bana Alden’den bir mektup aldığını söyledi. Alden hâlâ bekârdı, anlaşılan aile işinde çalışırken işler ters gitmeye başlamıştı. Maine’e gelmek, anneni ve seni görmek istediğini ima ediyordu. Bu arada dikkatini çekerim, dört yıl boyunca seninle hiç ilgilenmemişti. Annene dikkatli olmasını söyledim ve bana onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğine söz verdi. Gözlerine o eski korkunun geri geldiğini görsem bile bunu içtenlikle söylediğini biliyordum. Onu görmek veya birlikte bir şey yapmak istemiyordu.”

“Peki, o halde bir yıl sonra, 1972 Mayıs ayında babamın yolu buraya nasıl düştü?”

“Korkarım o noktada benim konuyla ilgili bilgim biraz eksik. Alden buraya gelmeden bir hafta önce anneni son kez gördüm. Bana babanın bir mektup daha yazdığını ve

Maine’e gelmek üzere olduğunu söyledi. Yalan söylüyor ve anneni korkutmaya çalışıyor olması için dua ediyordu. Onunla görüşmek için o motel odasına neden gittiğini hiç bilmiyorum. Keşke bilseydim. Sonraki öğrendiğim tek şey, haberlerdeki silahlı çatışmaydı ve birkaç hafta içinde kasaba halkından üçünüzün de gittiğini duydum.”

“Tanrım, tüm bunları yaşadığını ve bana asla söylemeyeceğini hissettiğini düşünmek. Şimdi bunların hiçbirini bana *neden* anlatmadığını bulmam lazım.”

Ve cevaplarımın geri kalanlarının kesinlikle Doyle Summers’ta olduğunu biliyordum.

Küçük uçağın tekerleği Gainesville Havaalanı'na değince nefesimi bıraktım.

“Neredeyse eve varmış olduğuna memnun musun?” diye sordu Saxton.

“Evet, hem de çok ama aynı zamanda Maine’de yanımda olduğun için de çok memnunum.”

Arabayla Cedar Key’e giderken sessizdim ama Saxton’la ilişkimin en sevdiğim yanlarından biri de buydu. Kendi sessizliğime gömülmemeye izin veriyordu ve bu kendimi rahat hissettiriyordu.

Rose’la görüşmemizden beri aldığım bilgiler aklımı kurcalayıp duruyordu. Maine’den ayrılmadan önce arayıp Jill’e ve teyzeme bilgi vermiştim ve onlar da benim kadar şaşkınlığa uğramışlardı.

Bir saat sonra batı göğünde güneş alçalmaya başladığında Dört Numaralı köprüye yaklaştık. Annemin özellikle burayı neden seçtiğini artık her zamankinden daha iyi anlıyordum.

Güzellik ve huzur beni sarmaladı ve annemin varlığını uzun süredir hissetmediğim kadar yakınımda hissettim.

Eşyalarımızı benim evime bıraktıktan sonra Saxton, Doyle'u aradı ve Brit ve Lola'yı almak üzere orada olacağını mızı bildirdi.

Telefonu kapattıktan sonra bana sarılmak için yanıma geldi. "Bu akşamki yemek için endişelenmemize gerek yok. Doyle ızgaraya birkaç hamburger köftesi attığını ve patates salatası yaptığını söyledi."

"Harika," dedim. "Hadi gidelim. Brit ve Lola'yı görmek için sabırsızlanıyorum."

Doyle'un evine girer girmez köpeklerin bizi karşılaması tam bir curcunaydı. Brit kucağıma atladı, yüzümü öpücüklerle sırlsıklam yaptı. Onu yere bırakınca Saxton'a koştu ve Lola da bana doğru koştu. Havlamalar ve kuyruk sallamalar devam etti.

G lerek ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, tamam, kızlar. Bizi  zlediğinizden falan değil."

Doyle kahkahama eşlik etti. "Bence  zlediklerini varsaymak oldukça güvenli ama ikisi de çok usluysa ve Doyle amcaları, köpeklere bakıcılık yapmaktan gayet memnundu."

Köpekler sakinleştikten sonra Doyle bir şişe üzüm şarabı açıp    kadeh doldurdu.

"Açığa çıkan sırların şerefine," dedi.

Kendi kadehimi kaldırdım. "İşte buna içerim."

"Tamam, hadi avluya çıkalım ve ben mangalı yakarken sen bana her şeyi anlat."

Doyle'a olan biteni anlattıktan sonra sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeden ona anlattığım her şeyi ikinci kez dinlediğini anlamıştım."

"Annem sana bunların hepsini anlattı, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet ama ikinci kez duymak hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor."

"En baştan başlayabilir misin, Doyle? Buraya babamdan kaçmak için geldi, değil mi? ama o kısmı pek anlayamıyorum. Babam zaten ölmüştü."

Doyle şarabından büyük bir yudum aldı ve bize katılmak için masaya oturdu. "Doğru. Jenna buraya geldiğinde son derece kırılgandı. Aslında bir sinir çöküntüsü yaşıyordu. Hikâyesini dinledikten sonra onu suçlayamazdım. Uzaklaşması büyükannenin fikriydi. Maine'li balıkçıların bazılarının bu adaya sürekli geldiklerini biliyordu ve Jenna'nın iyileşip kendini toparlaması için buranın mükemmel bir yer olacağını düşünmüştü."

"Tamam, bunu anladım ama... beni neden yanına almadı?"

"Alamazdı. Buraya geldiği ilk hafta kendisine bile zor bakıyordu, beş yaşındaki bir kıza göz kulak olamazdı. Açık olmak gerekirse, işlevlerini yerine getiremiyordu. Annemin onu işe almakta tereddüt ettiğini hatırlıyorum ama ona bir şans vermeye karar verdi. Annen aslında iyi bir garsondu. Odaklanabiliyordu ve düşünecek başka bir şeyinin olması muhtemelen ona iyi geliyordu. Bir sürü şeyle baş etmeye çalışıyordu."

"Babamın ölüm şekli gibi mi?"

"Doğru. Önce kendini suçladı. Bunun kendi hatası olduğunu düşündü. Zaman geçtikçe onu olan biten her bir şeyin sorumlusunun annen değil Alden Sharpe olduğuna ikna ede-

bildim. Sen babanı kaybettiğin için de kendini suçlu hissediyordu; baban seni bir kez olsun görmeye çalışmadığı veya bakımına destek için tek kuruş ödemediği halde.”

“Rose Langley bana o zamanlar kadına karşı şiddet söz konusu olduğunda işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı. Kadınların o zamanlar şimdiki fırsatlara sahip olmadıklarını söyledi.”

Doyle başıyla onayladı. “Bu tamamıyla doğru. Tanrım, hatırlıyorum da, adada içki içen birkaç adam vardı, sarhoş olurlar, eve gidince karılarını döverlerdi ve adamlara kimse bir şey yapmazdı. Bir kadın nereye gidecekti ki? Çocukları vardı, eğitimsizdi, kendine ve çocuklarına bakacak bir iş eğitimi yoktu. Tam bir çıkmaz sokaktı ve çok yanılttı. En azından bugün istismara uğrayan kadınları korumak için sığınma evleri ve kanunlar var. Ne yazık ki Jenna kötü bir seçim yapıp yanlış adama âşık oldu.”

“Sence onu gerçekten sevmiş miydi?” Bu soru son birkaç gündür aklımı kurcalıyordu.

Doyle şarabından bir yudum daha aldı. “Bence ilk başta onu sevdiğini sandı ama bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Bir kadının gençliğinde bulduğu aşkın yaşı ilerlediğinde istediği türde aşktan farklı bir şey olduğunu söylemişti.”

Bunun doğru olduğunu bilerek Saxton’a baktım. Geriye dönüp baktığımda ve gençlik yıllarımda çıktığım bazı ezikleri Saxton’la kıyasladığımda mukayese edilemezdi.

“Ama onu polise bildirebilirdi. Kolejdeyken ve acil durum odasına gitmek zorunda kaldığında bile dava açtığını sanmıyorum.”

“Berkley, annen utanıyordu. Açık ve basit. Bence birçok kadın öyleydi. Bu o zamanlar rahatlıkla konuşulabilen bir şey değildi. Bir arkadaşım hekimdir. Bana 1970’lerin orta-

larında tıp okuduğu sıralarda ‘ev içi şiddet’ teriminin hiçbir tıp kitabında, basılı yazında veya müfredatta yer almadığını söylemişti. Bu, sınıfta veya hastaların yanında adı anılmayan gizli bir salgındı ve sonuç olarak tıp toplumunda büyük ölçüde tanınmamış ve görünmez olarak kalmıştı.”

Rose’un da bana aşağı yukarı aynı şeyleri söylediğini hatırladım.

“Doktorlar ve hemşireler bugün işaretleri tanımak, hastaları gözlemlemek ve onları koruyup yardım etmek konusunda eğitiliyorlar. Annenin başından bunlar geçerken işler kesinlikle böyle yürümüyordu. Bu konu yüzyıllar boyunca halının altına süpürüldü.”

“O sabah motel odasına neden gittiğini biliyor musun?”

Doyle başıyla onayladı. “Alden kasabaya geldiğinde anneni aradı. Annen onu görmeyi reddetti. Büyükannenin ısrarıyla annen, baban için uzaklaştırma kararı çıkarttırma sürecindeydi ama söylemeliyim ki o emirlerin, üzerine basılı oldukları kâğıt kadar bile kıymeti yok. O sabah büyükannen seni alıp alışveriş için Bath’a gitti. Alden tekrar aradı ama bu sefer seni ve büyükanneni tehdit etti.”

Nefesimi tuttuğumu duydum ve sandalyemde iyice öne doğru eğildim. “Ne demek istiyorsun?”

“Annene yanında bir silah olduğunu, motele gidip onunla görüşmeyi reddederse silahı kızının ve annesinin üzerinde kullanacağını söyledi.”

“Aman Tanrım! Bizi öldürecek miydi?”

“Kim bilir. Epey dengesiz biriydi. Alkol almanın yanı sıra epeyce hap da kullandığından hiç şüphem yok. Jenna başka şansının olmadığını söyledi. Gidip en azından konuşarak onu sakinleştirmeliydi.”

“Ve onca yıl... onca yıl annemin güçlü olduğunu düşünmedim,” dedim ve üzerime bir utanç duygusu tırmanmaya başladı.

“Jenna Walsh, şimdiye kadar rastladığım en güçlü ve en metanetli kadındı. Motele gitti ve bir kavga daha yaşandı. Alden, Jenna’ya vurmaya, onu mobilyaların üstüne ittir-meye başladı ve annen kendisini muhtemelen öldüreceğini, sonra da senin ve büyükannenin peşine düşeceğini anladı. Geçen yıl annenle beraber Cape’teyken bana, ölmek üzere olmasına rağmen motelde Alden’la geçirdiği o anlardaki kadar kendini hiç ölüme o kadar yakın hissetmediğini söylediğini hatırlıyorum.”

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını hissedebiliyordum.

“Nasıl başardı, bilmiyorum ama kapıyı açıp yazıhaneye gidebildi. Attığı her adımda sırtından vurulmayı beklediğini anlattı bana. Motel sahibi, Jenna’yı görünce kapıyı kilitledi ve polisleri çağırdı. Olayın gerisini zaten biliyorsun.”

Saxton bana bir peçete uzatırken başımla onayladım. Derin bir nefes bırakıp bir yudum şarap içtim ve gözlerimi kuruladım.

“Haklıymışım. Annemi gerçekte olduğu şekliyle hiç tanımamışım. Ben her zaman onun zayıf, korkak, risk alamayan veya şansını denemeyen biri olduğunu düşündüm. Meğer o en büyük riske girmiş ve benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış.”

“Ama şükür ki iş o noktaya gelmemiş,” dedi Doyle. “Bilmemin yolu yok ama bunun bir annenin gerçek sevgisi olduğunu söyleyebilirim. Ne olursa olsun çocuğunu korumak... ve Jenna’nın yaptığı da buydu.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Hiç bilmiyordum ve

sence bana bunların hiçbirini anlatmamasının nedeni utanıyor olması mıydı? Ama utanmasına gerek yoktu.”

Doyle omuz silkti. “İnsanların duygularını yönetemezsin, Berkley ve evet, bana, neler olduğunu sana asla anlatabileceğini söyledi. Kesin olarak bilmemekle birlikte bence hikâyeyi öğrendiğinde onu sevmekten vazgeçeceğini düşünüyordu.”

Gözyaşlarım yine yanaklarımdan süzölmeye başladı. Kalbimin sevgiyle kabardığını hissederken, “Tanrım!” dedim. “Tam tersine, tüm bunları dinledikten sonra onu daha da çok seviyorum. Bunu *benim* için yaptı. Hepsini. Kolejden ayrıldı, beni tek başına büyüttü, kısaca bütün hayatını feda etti. Hepsi benim için.”

Doyle uzanıp elimi okşadı. “Kendini kötü hissetme. Böyle olmasını annen istedi. İnan bana. Buraya iyileşmek, olanları atlatmak ve dönünce her şeye yeniden başlamak için geldi. Jenna buraya gelir gelmez senin apar topar büyükannele beraber Salem’den ayrılmanın da nedeni buydu. İkisi de etrafını saran bu lekeyle büyümeni istemediler. Etraftaki dedikoduları dinleyerek okula gitmen zor olurdu. İkisi de seni bundan korumak istediler.”

Başımı salladım. Nihayet sadece o yaz neden beni de yannma almadığını değil, Maine’den neden ayrılmak zorunda kaldığımızı da tam olarak anlamıştım.

“Ama,” dedim. “Kader araya girdi, annem buraya gelince seninle tanıştı ve birbirinize âşık oldunuz. Seni neden bıraktı? Neden sadece beni de buraya getirip seninle birlikte olmadı?”

Doyle şarabının son yudumunu içti. “İnan bana, annen gittikten sonra bunu kendime milyonlarca kez sordum. Benimle yaklaşık altı ay boyunca tekrar iletişim kurmadı bile.

Sonra bana durumu açıklamaya çalışan bir mektup gönderdi. O mektuba kadar belki seninle geri gelir diye umutlarım vardı ama seni köklerinden ayıramayacağım, büyükannenden uzaklaştıramayacağını ve seni yeni bir ortama mecbur bırakamayacağını söylüyordu. Anlayacağımı umduğunu ve her şeye rağmen benim daima onun hayatının tek ve büyük aşkı olacağımı söylüyordu ama benim için o artık gitmişti. Bana söylediği buydu ve tüm gerçeğin bu olduğunu bilmekle birlikte neden seninle beraber buraya gelemeyeceğinin bir başka nedeni daha olduğunu anlamıştım.”

Başımı kaldırıp ona baktım ve devam etmesini beklerken gözlerinde yaşların parladığını gördüm.

“Beni en az benim onu sevdiğim kadar derinden sevdiğine hiç şüphem olmadı ama bana güvenemiyordu. Tam olarak yani. Hem fiziksel hem de duygusal olarak öyle ciddi zarar görmüştü ki, korkusu yüzünden kendini geri çekmişti. Tekrar incinmekten, hem benim hem de senin sevgini kaybetmekten korktu. Sen onun her şeyiydin, Berkley ve seni buraya getirecek kadar bana güvenmeyi göze alamadı. Ya ben de işe yaramazsam?”

“Yani yine, bunu benim için yaptı. O aşkı benim için bıraktı.”

Derin bir nefes bıraktı. “Bunu yaptı çünkü... bu, yapılması gereken *doğru* şeydi ve bunu kabul ediyorum.”

Tüm bunların acısıyla başımı iki yana salladım. Babamla yaşamak zorunda kaldıklarının acısıyla. Kadınların saklamak zorunda olduklarının acısıyla ama hepsinden çok, annemin asla sonuna kadar yaşayamadığı aşkın acısıyla...

Şimdi Doyle’un elini okşama sırası bendeydi. “Üzgünüm,” dedim. “Kaybın için çok üzgünüm.”

Takvimin nisan sayfasını açtım ve Cedar Key'e geleli neredeyse on üç ay olduğunu fark ettim. Çikolata dükkânına bir göz atıp gülümsedim. Aradığım cevapları bulmam dolu dolu bir yılımı almıştı. Bazı günler annemin yaşadıkları için acı hissettim ama son birkaç haftadır olan biten her şeyin onun tercihlerinin sonucu olduğunu anlamıştım. Bütün seçimlerine katılmayabilirdim ama bunlar benim yapacağım seçimler değildi. Her şeyden öte, annemin hayatını kendi şartlarına göre yaşamış olduğunu anlamıştım. Geriye dönüp bakınca onun çikolata dükkânında çalışmaktan, büyükanemle yaşamaktan ve benim büyümemi izlemekten memnun olduğunu görüyordum ama zaman geçtikçe benim de tam anlamıyla annemin kızı olduğumu fark ediyordum.

Birinin kristallere dokunduğunu ve artık tam olarak benim yerleştirdiğim gibi durmadıklarını fark ettiğimde te-bessümüm büyüdü ve kıkırdadım çünkü artık oraya gidip kristalleri düzeltme isteğim yoktu, oldukları yerde gayet iyi duruyorlardı.

Bay Carl içeriye girerken başımı kaldırdım.

Yüzünü kocaman bir sırtış kaplarken, “Günaydın,” dedi.

“Selam, Bay Carl. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?”

“İyi. Hatta iyiden de iyi. Bence Bayan Raylene ve ben hâlâ balayındayız,” dedi kıkırdayarak.

“Umarım sonsuza dek böyle sürer. Sana ne verebilirim?”

“Her zamankinden. Biraz istiridye çikolata ve Angell ve Phelps’ten şekerleme.”

Kutuları hazırlamaya başlarken, “Tamamdır,” dedim.

“Peki, sen nasıl hissediyorsun, Bayan Berkley? Annenin buraya gelme nedeniyle baş etmeye başlıyor musun?”

“Evet ve oldukça iyi gidiyor. Sorduğun için teşekkürler.”

“Evet, bazen geçmiş zor olabilir ama bence yine de gerçeği bilmek daha iyidir.”

Satışı yazarkasaya işledim ve gülümsedim. “Bu konuda aynı fikirdeyim.”

Öğlen on ikide tabelamı *Yemekten Sonra Döneceğim* tarafına çevirdim ve yemek için caddenin karşısındaki kahve dükkânına yöneldim.

Suellen, “Selam,” diyerek beni karşıladı. “Yaptığım işi sevmediğimden değil ama bir çörek ve kahve pek besleyici bir öğle yemeği değildir.”

“Çok haklısın. Onun yerine bana şu peynirli kekten bir parça ver.”

Tezgâhın arkasına geçerken güldü.

“Anne adayımız bu günlerde nasıl?” diye sordum.

“Şey, pek bir şey kalmadı ama Grace’e göre bu onun için yeterince erken değil. Karnında beş kiloluk bir bebek taşıdığına yemin ederim. Zavallı kız, çok rahatsız durumda.”

Grace, yanında Chloe'yle beraber kapıdan girerken başımızı kaldırdık. Suellen haklıydı. Onu son gördüğümünden beri Grace'in karnı daha da büyümüştü. Yalpalayarak masaya geldi, ağırlığını geriye verdi, masanın kenarına tutundu ve oturdu.

"Vay canına," dedi. "Bu çok çaba aldı."

Başımı iki yana salladım. "Göründüğün kadar rahatsız mısın?"

"Kesinlikle öyleyim. Ayakkabılarımı bağlamaya çalışmayı haftalar önce bıraktım. Evde yere bir şey düşürürsem Lucas eve dönüp alıncaya kadar orada kalıyor. Uyku? Unut gitsin. Söz konusu bile değil."

"Ne kadar kaldı?"

"Beklenen gün 5 Nisan ama dün doktorum bana büyük haberi verdi ve daha geç olabileceğini söyledi. Sizce de harika değil mi?"

Kıkırdamamak için kendimi tuttum. "Hamile bir annenin tam da duymak istemediği haber. Üzgünüm."

Chloe güldü. "Hey, buna değer olduğunu ona söyleyip duruyorum."

Grace'in tek söylediği, "Hımm," oldu.

Suellen önüme peynirli kek ve kahve koydu.

Grace kekimi gösterip, "Şundan duble alayım," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, gerçek değil. Bana az yağlı, az kalorili, tatsız tuzsuz bir çörek ve kafeinsiz kahve ver. Tanrım, bu bebeği doğurduktan sonra çok para harcayacağım."

Hepimiz güldük.

Chloe ona, "Ve hepimiz de sana yardım edeceğiz," dedi. "Söyle bakalım, Berkley, işler nasıl gidiyor? Şaşırtıcı haberler öğrendiğin kesin."

Grace duruşunu düzeltmeye çalıştı. “Ah, Tanrım, biliyorum. Herkes olanları bana anlattı. Ne hikâye. Ayrıca annenin başından bir sürü şey geçmiş.”

“Öyle, ben de iyi idare ediyorum. Aslında belki de yıllardır olmadığım kadar iyi. Buraya neden geldiğini bulmak ve bütün cevapları almak istiyordum. Bunu araştırdığıma pişman değilim. Bence bu, annemin hiç bilmediğim bir yanını öğrenmemi sağladı.”

Grace, “Bunu anlayabiliyorum,” dedi. “Biz kızların annelerimizi gerçekten tanıdığımıza emin değilim. Yani, onları *anne* olarak tanıyoruz ama birer kadın olarak? Bundan pek emin değilim. Belki o kadar derine inmek istemiyoruz ama sen bunu yaptın ve bu yüzden seni alkışlıyorum, Berkley.”

Chloe, “Ben de,” dedi. “Tanrım, Maude teyze olmasaydı annemizi anlayabilecek miydik, emin değilim. Uzun yıllar boyunca ona kızdım ama bildiğin gibi, sonunda elinden gelenin en iyisini yaptığını gördüm. Bir çocuğun bundan fazlasını bekleyebileceğini düşünmüyorum.”

Grace başıyla onayladı. “Ben sadece Solange’m bir gün benim için aynı şeyi hissetmesini umabilirim. Hatalar yapacağımı, onun bana kızmasına yol açacağımı biliyorum ama umarım büyüdüğünde onun için elimden gelenin en iyisini yaptığımı anlar.”

“Tam da annemin benim için yaptığı gibi,” dedim.

Suellen bir sandalye çekip bize katıldı. “Hey, bu konuyu açmak istemiyordum ama... artık cevaplarını aldığına ve her şeyi çözdüğüne göre, Cedar Key’de kalmaya devam edecek misin?”

Hiç tereddüt etmeden, “Ah, Tanrım, evet,” dedim. “Kesinlikle. Cedar Key’in annemin bana bıraktığı miras oldu-

ğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer o buraya gelmeseydi eminim ben de burada olmazdım.”

Chloe, “Ah, iyi,” dedi. “Bu konuyu konuşuyorduk ve Salem’e döneceğinden korkuyorduk.”

Grace, “Aynen, çikolata dükkânını da yanında götüreceğinden korkuyorduk,” dedi ve hepimizi güldürdü.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, çikolata dükkânı güvende, sizi temin ederim.”

“Saxton’dan bahsetmiyorum bile,” dedi Suellen. “Yani, onun adadan gideceğini sanmıyorum ama sen gidecek olursan... şey... şüphesiz o da peşinden gelir.”

“İkimiz de burada kalmayı planlıyoruz, yani endişeye mahal yok. Dora’nın bitişikteki dükkânı satın almasıyla ilgili haber var mı?”

“Aslında evet. Detayları görüşmek için haftaya Pelican’la görüşecek. Marin’in evinin satışa çıkarıldığını biliyorsundur ve şimdilik kalıcı olarak Dora’nın yanında yaşayacak. İşletilmesine yardım edeceği iğne oyası dükkânı konusunda oldukça heyecanlı.”

“Bu harika,” dedim. “Onun için Andrew’u kaybetmenin zor olması gerektiğini biliyorum ama görünüşe göre ilerlemeye çalışıyor.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” dedi Chloe.

Ona doğru bir baktığımda yüzündeki mutsuz ifadeyi gördüm. “Ne oldu? Geçen ay boyunca devre dışı kalmışım gibi hissediyorum.”

“Cameron ve ben... nasıl diyorsunuz? Bir yol ayrımına geldik. İlişkimizin bir yere varacağı yok. Bunu biliyordum ama o, mücevher dükkânını satın kızı ve torunuyla birlikte olmak için Kaliforniya’ya taşınmaya karar verdi.”

“Ah, hayır,” dedim. “Bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm.”

“Hey, belki de en iyisi budur. Köşeyi dönünce karşına ne çıkacağını bilemezsin,” diye espi yaptı.

“Bu yaklaşımı sevdim. Neyse, benim gitmem gerekiyor. Dükkânı açmadan önce Brit’i kısa bir yürüyüşe çıkarmalıyım.” Masaya birkaç banknot bırakıp çıkmak üzere ayağa kalktım. “Kendini fazla yorma ve bebek konusunda bizi bilgilendirmeye devam et, Grace.”

Ben çıkarken peşimden, “Yaparım,” diye seslendi.

Brit’le yürüyüşten döndüm, tasmaşının kayışını çıkardım ve yanımda aşağıya götürmek üzere kendime bir fincan çay yaptım.

Oturma odamın ortasında durup etrafıma baktım. O yaz boyunca annemin de bu odalarda yaşadığını bilmeyi hâlâ biraz ürkütücü buluyordum. Kendini kaybolmuş ve yalnız hissetmiş olmalıydı ama burada olmak ona gücünü geri kazandırmış, seçimleriyle baş edip eve, bana dönmesini sağlamıştı.

Gözlerim, annemin küllerini barındıran küpe takıldı. Yaklaşıp soğuk mermere dokundum. Zamanı gelmişti. Onu evrene göndermenin zamanı gelmişti ve benim bir fikrim vardı.

Telefonu alıp Saxton’ı aradım. “Bu akşam yemeğe bana gelme şansın var mı?”

“Kesinlikle. Ne var ne yok?”

“Bana bir iyilik yap ve Doyle’u da ara. İkinizin de burada olmasını istiyorum. Saat altıda görüşürüz,” dedim ve yüzümde bir tebessümle telefonu kapattım.

Fırındaki soslu patateslerin ve kaynamakta olan İsveç köftelerinin yanında yemek için salata hazırlarken radyoda çalan altmışlardan kalma bir şarkıya eşlik ettim.

Saxton bir elinde kırmızı şarap ve diğerinde de bir buket bahar çiçekleriyle saat altıdan hemen önce geldi.

Yanağını öpmek için uzandım. “Bana karşı çok iyisin,” dedim.

Öpücüğüme karşılık verirken, “Ah, o zaman hayattaki misyonum tamamlanmış oluyor,” dedi. “Çok güzel kokuyor. Nasıl yardım edebilirim?”

“Şarabı aç ve masadaki mumları yak. Teşekkürler.”

Birkaç dakika sonra Doyle, Island Girl Cakes’ten aldığını bildiğim romlu bir kekle geldi.

“Ah, Doyle, buna gerek yoktu ama bu harika tatlı için teşekkürler. Benim bir şey yapacak fırsatım olmadı.”

Ağır kutuyu tezgâhın üstüne koyarken, “Benim için zevkti,” dedi.

Saxton üç kadeh doldurdu ve önce benimkini kaldırdı. “Harika arkadaşlığımıza,” dedim. “Ve özellikle bizim arkadaşlığımıza, Doyle.”

Kadehini benimkiyle ve Saxton’inkiyle tokuşturarak, “Teşekkürler,” dedi. “Pekâlâ, bu yemek ne için?”

“Hey, bir kız, hayatındaki iki özel erkek için yemek yapamaz mı?” diye espri yaptım.

Doyle, “Ben şikâyetçi değilim,” dedi. “Sanki son anda karar verilmiş gibiydi de, bir şey oldu sandım.” Saxton’a baktı, o da omuz silkti.

“Neler çevirdiği hakkında hiç fikrim yok.”

“Şey, çevirdiğim iş... bence annemin küllerini savurup onun gitmesine izin vermemin zamanı geldi.”

Doyle beklentiyle, “Tamam,” dedi.

“Biraz özel bir şey yapmak istiyorum. Anlarsınız, anlamlı kılacak bir şey. Resmi bir cenaze toplantısı veya töreni yapmadım ve bence annem bunu hak ediyor. Küllerini yanıma alıp Cedar Key’e geldiğimde zaman olgunlaşınca bir şey yaparım diye düşünmüştüm.”

Saxton, “İyi bir fikir gibi görünüyor,” dedi. “Aklında ne var?”

Derin bir nefes bıraktım. “Şey, acaba senin teknenle açılabilir miyiz, diye düşündüm, Doyle. Annemin North Key civarını sevdiğini söylemiştin. Belki oraya gideriz ve küllerini o bölgeden sulara savururuz. Teyzemin de gelip bu işlem sırasında yanımızda olmasını istiyorum. Jill’in evden uzaklaşabileceğinden emin değilim, zira kırkma mevsimi neredeyse geldi ama en azından teyzem bize katılabilir. Belki sonrasında yemek gibi bir şey yaparız.”

Doyle, “Bence bu mükemmel bir fikir,” dedi. “Sana yar-

dımcı olmak bir şereftir. Bana sadece zamanını ve özellikle yapmamı istediğin bir şey olup olmadığını söyle.”

“Harika. Şey, teknede çiçekler olsun istiyorum. Çiçeklerin annemin küllerinin ardından suya atılmasını... belki biraz müzik de iyi olur. Acaba Chloe ve Suellen’i da davet etmeli miyim? Suellen’in harika bir sesi var ve gitar çalıyor. Belki onlar da gelir.”

Saxton başıyla onayladı. “Eminim gelirler. Bence davet edilmek hoşlarına gider. Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?”

Mayıs başı diye düşünüyordum. O zamana kadar Sanat Festivali bitmiş olacak ve umarım ki zavallı Grace bebeğini doğurmuş olacak.”

“Bana iyi görünüyor,” dedi Doyle ve başımı kaldırdığımda yüzünde tuhaf bir ifade gördüm.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

Başını iki yana sallayarak radyoyu işaret etti. The Righteous Brothers, “Unchained Melody” adlı şarkısını söylüyordu ve şarkının sözleri odayı doldurdu.

Eppey sağlam bir fikrim olsa da, “Bu ne?” diye fısıldadım.

Doyle yavaşça, “Bu bizim şarkımızdı,” dedi. “Bütün o yaz boyunca eski şarkılar istasyonunda hep bu şarkı çalıyordu. Nerede olursak olalım; restoranda, arabada, benim evimde... ve Jenna öldüğünden beri bu şarkıyı ne zaman dinlesem onu kendime yakın hissediyorum. Aptalca, biliyorum.”

Bizi ele geçiren sözler odayı doldurmaya devam ediyordu.

Yanına gidip ona sarıldım. “Hiç de aptalca değil, Doyle. Sevdiğimiz biri öldüğünde, ruhunun değişik biçimlerde bizimle iletişime geçtiğine çoğu kimse inanmaz ama ben inanıyorum. Bu bir rüzgâr ya da bir kelebek, hatta bazen

radio yayını aracılığıyla bile olabilir.” Kollarımdaki tüyle-
rin diken diken olduğunu hissettim ve annemin de aramızda
olduğundan şüphem kalmadı. “O burada, Doyle. Bizi sevdi-
ğini anlatmaya çalıştığına inanıyorum ve eğer açık olup dik-
kat edersek her zaman yakınımızda olacak. Onun ruhunun
varlığını öldükten sonra sadece birkaç kez bu kadar yoğun
hissettim ama bunun sebebi sırlarını keşfetmeye çalışmakla
çok meşgul olmam olabilir.”

O da bana sarılıp başıyla onayladı. Şarkı sona ererken,
“Beni anladığın için teşekkürler,” dedi. “Bence ona veda
edişini onaylıyor ve bunun bir parçası olabildiğim için mut-
luyum.”

Ona, “Ben de,” dedim.

Maine’den döndüğümünden beri örgü grubuna katılmamış-
tım; bu yüzden sonraki hafta toplanmayı dört gözle bekli-
yordum.

Saat yediyi biraz geçe içeriye girdiğimde Grace hariç
herkesin toplanmış olduğunu gördüm.

Daha ben soramadan Chloe, “Hayır,” dedi. “Henüz o
bebeği doğurmadı. Dört gün gecikti ve gün sayıyor. Grace
evde Lucas’la birlikte doğum başlasın diye dua ediyor.”

Bir yandan otururken güldüm. “Eminim fazla sürmeye-
cektir. Bugün ayın dokuzu.”

Flora pembe bir hırkayı kucağına koydu ve başını kal-
dırdı. “Hikâyenin sadece kırık dökük parçalarını duyduk,
Berkley. Bize Maine gezini tüm detaylarıyla anlatmalısın.”

“Evet,” dedi Dora. “Annenin ev içi şiddete maruz kaldı-
ğını duyduğuma çok üzüldüm.”

Başımla onayladım. “Evet, oldukça şaşırtıcı bir hikâyeydi,” dedim ve öğrendiklerimi anlatmaya devam ettim.

Peş peşe bilgiler gelirken kadınlar başlarım iki yana salladılar.

Flora, “O günleri çok iyi hatırlıyorum,” dedi. “Biz de kadın dövme olayından payımıza düşeni aldık burada ama dediğin gibi, çoğu zaman bunun konusu bile açılmazdı.”

Dora, “Doğru,” dedi. “En azından artık açık açık konuşuluyor ve kadınların yardım alabilecekleri yerler var. Kırk yıl aslında çok uzak değil ama kadınlar açısından o zamanla şimdi arasında çok fark var.”

Maybelle, “Ah, buna kefil olurum,” dedi. “Bir Copa Girl olarak geriye dönüp baktığımda bazen kulübün bize gerçekten malıymışız gibi davrandığını hissediyorum. Beni yanlış anlamayın, bize kötü davranılmıyordu ve kulüp sahibi, patronların uslu durduklarından emin oluyordu ama yine de... kadınlar için kolay zamanlar değildi.”

“Doğru,” dedim. “Ben hâlâ kat edilecek çok yol olduğuna inanıyorum ama o zamandan beri kadınlar için çok şey başarılmış.”

“Tanrım, bu annen için çok korkunç bir şey olmalı. Motelde babanla buluşup gerçekten silahının olduğunu anladığı o sabah. Bundan kızına bahsetmek istememesini kesinlikle anlıyorum,” dedi Dora.

Başımı salladım. “Doğru. Onun yerine babamın Vietnam’da öldürüldüğüne inandırdı beni. Ben olsam onun hatalarını böyle gizleyebileceğimden emin değilim. İyi biri değildi, yine de annem onu korudu.”

“Ah, bundan emin değilim, Berkley.” Dora başını örgüsünden kaldırdı. “Bir anne olarak söylemeliyim ki bence o, *seni* koruyordu.”

Onaylama mırıltılarını duydum. Haklıydı. Hangi çocuk, babasının insanların hayatını tehdit ettiğini ve sonunda bir polis memurunu vurduğunu bilerek büyümek isterdi ki? Dü-rüst olmak gerekirse, bunu daha gençken öğrenseydim nasıl başa çıkardım, emin değildim.

“Haklısın, Dora ve Flora, sana teşekkür etmek istiyorum.”

Başı aniden kalktı. “Bana mı? Neden?”

“Annem buraya geldiğinde ona çok nazik davrandığın için. Ona evini kiraladın ve çok nazik davrandığını biliyorum. Hayatının o aşamasında kendisine biraz nezaket gösterilmesine kesinlikle ihtiyacı vardı.”

Flora başıyla onayladı. “Tatlı, genç bir kadındı. Sessizdi ama içtendi. İhtiyacı olan şeyi, özellikle Doyle’u bu adada bulduğuna çok memnunum.”

“Ah, sana söylemek istiyordum. Annemin küllerini denize savurmaya karar verdim. North Key yakınlarında, Doyle’la beraber sık sık gittikleri yere.”

Dora, “Ne müthiş bir fikir,” dedi.

Corabeth, “Bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Mayısın başında. Doyle’un teknesiyle açılacağız.” Chloe ve Suellen’a baktım. “Eğer mümkünse siz ikinizin de bize katılmanızı istiyorum. Teyzemi de çağıracağım ve belki Jill de gelir. Belki sonrasında yemeğe gideriz.”

“Gelmeyi çok isterim,” dedi Chloe.

Suellen benden tarafa gülümseyerek, “Ah, ben de,” dedi. “Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Dora, “Ama bir dakika,” dedi. “Bir yazlığına da olsa annen toplumumuzun bir parçasıydı ve şimdi de sen bu toplu-mun bir parçasısın. Bence vedalaşmana hepimiz yardımcı

olmak isteriz. Bir fikrim var... Grace ayın sonunda bebeğini kesinlikle doğurmuş olacak. Neden sen tekmeden dönünce hep beraber benim evimde toplanmıyoruz? Hayatı kutlarız. Hem annen için hem de Grace'in bebeği için."

"Görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşırken, "Ah, Dora," dedim. "Bunu yapmana izin veremem. Çok fazla iş çıkar."

Raylene, "İş mi?" diye lafa girdi. "Hepimiz el atarsak ne iş kalır ki?"

Flora, "Doğru," dedi. "Bu, sevgi emeği olur ve her anından zevk alırız."

"O halde karar verilmiştir," dedi Dora gülümseyerek. "Mayıs başında benim evimde hayat kutlaması yapıyoruz. Tabii, sen kabul edersen, Berkley."

Dora'ya sarılmak için ayağa kalktım. "Onaylıyorum. Tüm kalbimle onaylıyorum ve teşekkür ederim."

Ertesi sabah telefonumun çalmasıyla uyandım ve cevap verince Chloe'nin sesini duydum.

"Teyze oldum," dediği an sesindeki heyecanı algıladım. "Beş gün gecikti ama bir kız yeğenim oldu. Solange Genevieve ve Trudeau bu sabah saat iki otuzda dünyaya giriş yaptı ve Suellen kilo tahmininde çok yanılmadı. Neredeyse dört buçuk kilo."

Aynı anda hem gülüp hem ağlayarak yatakta oturdum. "Aman Tanrım! Hepiniz adına çok mutlu oldum. İyiler mi?"

"Mükemmel. Lucas ikisinin de yarın eve geleceklerini söyledi ve artık Cedar Key'in yeni bir yerlisi var."

Evet, hayat güzeldi. Gerçekten çok güzeldi.

Grace’in oturma odasında, kucağımda Solange’la otururken anneliği düşündüm. Kendimle ilgili değil, düşüncelerim daha çok anneme yönelikti. Yirmilerinin başında, yeni doğmuş kızını kucağında tutan genç bir kadın canlandı gözümde. O kızı tek başına büyütmekle ilgili muhtemelen sahip olduğu korkuyu ve endişeyi hayal etmeye çalıştım. Huzur içinde uyuyan ve son derece kırılğan –her bir ihtiyacın giderilmesinde tamamen Grace’e bağımlıydı– olan Solange’a baktım ve ilk defa annemin ne kadar güçlü ve cesur olduğunu tam olarak anladım.

“Çok güzel,” diye fısıldadım. “Son derece mükemmel.” Grace’e geri vermeden önce bir süre daha kucağımda tuttum.

Grace, “Teşekkürler,” dedi ve bebeğine baktı. “O bizim kıymetli hediye.”

Şartlar çok farklı olsa da benim de annem için bir armağan olduğuma hiç şüphem yoktu. Sevdiği ve koruduğu bir armağan. Başımı kaldırıncı Saxton’ın bana gülümsediğini gördüm.

“Dinlenmelisin,” dedim. “Bu yüzden biz şimdi gidiyoruz. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa telefon etmen yeterli.”

Grace güldü. “Teşekkürler ama Chloe, Lucas ve Maude teyze olduğu sürece sanırım her işim halloluyor. Ayrıca el örgüsü o muhteşem beşik battaniyesi için teşekkürler.”

Başımı salladım. “Kendine iyi bak, yakında görüşürüz.”

Grace’in evinden ayrıldıktan sonra Saxton’la beraber benim evime döndük. Taze bir demlik kahve yaptım ve yanımda Brit, üçümüz kanepeye yerleştik.

Saxton, “Sessizsin,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Grace’in bebeğini kucağımda tutmak bana annelikle ilgili düşüncelerimi yeniden gözden geçirtti.”

“Kendin için mi? Artık bir bebek isteyebileceğini mi düşünüyorsun?”

Güldüm ve Saxton’ın eline hafifçe vurdum. “Hayır, kendim için değil. Sen tekrar baba olmak istiyor olabilirsin ama kırk altı yaşında bir kadın olarak sanırım ben pas geçeceğim.” Brit’in başını okşadım. “Ben bir köpeğin annesi olmaktan memnunum. Aslında annemi ve bütün bunların onun için ne kadar zor olabileceğini düşünüyordum. Koleji bırakmak, istismar dolu bir ilişkiye karışmak, eve hamile dönmek ve sonra da beni babamın yardımı olmaksızın büyütmek. Büyükanneme sahip olmakla gerçekten şanslıymış ama yine de zor olduğundan eminim.”

Başını salladı. “Katılıyorum ve Doyle’un söylediğinin doğru olduğunu düşünüyorum. Annen senin düşündüğünden çok daha güçlü biriydi.”

“Bir insanı ölümünden sonra, yaşadığı zamandan daha iyi tanımamız çok garip.”

Doyle'un teknesi kanaldan yavaşça çıktı ve ben annemin küllerini içeren küpü kucagımda sıkı sıkı tutmuş otururken kuzeye doğru yöneldik.

Stella teyzeme bakıp gülümsedim. Onunla tekrar bağlantı kurmak, anneme müteşekkir olduğum bir başka konuydu. Geçen son birkaç ayda teyzemle olan ilişkimiz ilerlemiş ve sağlamlaşmıştı. Kız kardeşinin geçmişte yaşadıklarını öğrenmek benim kadar Stella için de büyük bir sürpriz olmuştu. Aklıma geçen gece söylediği bir şey geldi: *Daha iyi bir kız kardeş olmaya çalışabilirdim ama geçmiş, geçmiştir. Artık yapabileceğim tek şey ilerlemek ve seninle olan ilişkiyi inşa etmeye devam etmektir.*

Haklıydı. Geçmişi geri alamazdık. Hatalar yapılır. Sözler söylenmeden kalır. Riskler bertaraf edilir ve elimizde bir tek şu an kalır. Geçmişin bir önemi yoktur, asıl önemli olan geriye kalan zamanımızla ne yapmayı tercih ettiğimizdir. Saxton'a bir bakış attım ve yoluma çıktığı, geri kalan zamanımı onunla geçirmemi sağladığı için bir kez daha minnettar oldum.

Hayatımda Jill, Chloe ve Suellen olduğu için de şanslıydım. Jill, annemin törenine katılmak için birkaç günlüğüne Florida'ya uçmak konusunda ısrar etmişti. Alpakaların kırılması, döndüğünde hâlâ kendisini bekliyor olacağını söylemişti.

Chloe ve Suellen, adaya geldiğim andan itibaren zor zamanlarımı atlatmama yardımcı olmuşlardı. Bulmacamın parçalarını birleştirmeye başladığımda beni cesaretlendirip destek olmuşlar, kadın arkadaşlığının ne kadar kıymetli ve önemli olduğunu bir kez daha kanıtlamışlardı.

Dümende durmuş, tekneyi North Key’e doğru götüren Doyle’a baktım. Annemin bana verdiği bir diğer hediye de oydu. Babamı asla tanımadım ama onun yerine geçecek birini seçme şansım olsaydı Doyle’u seçerdim. Sevgisine tam olarak karşılık veremeyecek olmasına rağmen annemi köşulsüz sevmişti.

Suellen’in gitarıyla, “Against The Wind” şarkısının notalarını çalmaya başladığını duydum. Bob Seger’ı ve Silver Bullet Grubu’nun sözlerini seçmiştim çünkü bana uygun görünmüştü ve annemin plakçalarında defalarca üst üste dinlediği, 1980’in gözde parçasıydı. Sözleri şu an bana çok anlamlı geliyordu. Annem sığınağını, tedavisini ve iyileşme sürecini burada, Cedar Key’de bulmuştu.

North Key’e yaklaşıırken etrafımı izledim ve nihayet annemi evrene geri bırakmanın vaktinin geldiğine karar verdim. Bir akşam önce Doyle’dan bana yardım etmesini istemiştım. Şu an bana doğru yaklaşıyor ve elimi tutmak için uzanıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu ve başımı salladım, onun peşinden pruvaya gittim.

Biz birlikte küpü tutarken ve kapağını açarken teyzem, Chloe ve Saxton, Suellen’in havayı dolduran müziğinin eşliğinde suya gül yaprakları atmaya başladılar.

O anda, güneşe ve sıcaklığa rağmen güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Doyle ve ben birbirimize baktık, gülümsedik ve külleri serbest bıraktık.

“Huzur içinde yat, Jenna,” dedi. “Sevgimle rahat uyu.”

Yüzümden süzülen gözyaşlarımı hissettim. “Ve benim sevgimle,” dedim, uzanıp Doyle’un yanağına bir öpücük kondurdum.

Dora'nın evine gittiğimizde evin insanlarla dolu olduğunu gördük ve herkes bizi içtenlikle karşıladı. Dora hepimizi, torunlarının birer tepsisi şampanyayla dolaştıkları avluya götürmeyi başardı.

Dora el çırpıp kendi kadehine uzanınca sohbetler kesildi. Ben etrafıma bakıp herkesin benim için çok özel hale geldiğini fark ederken, “Hepinize bugün geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum,” dedi. Bay Carl, Bayan Raylene’in yanında duruyordu, Leigh kızlarıyla beraberdi, Sydney ve Noah, Monica ve Adam’la yan yanaydı, örgü grubundaki kadınlar da birçok Cedar Key yerlisine ek olarak birlikte toplanmışlardı. “Çünkü bugün hayatı kutluyoruz. Hayat, özel bir armağandır,” dedi. “Ve Solange Genevieve Trudeau’nun yeni başlayan hayatına hoş geldin diyoruz.”

Bir alkış tufanı koparken herkes, kucığında Solange’la oturan Grace’e ve yanlarında duran Lucas’a doğru baktı.

“Aynı zamanda Berkley’nin annesi Jeanette Whitmore’un geçmiş hayatını da kutluyoruz. Hayatının çok zor bir döneminde teselli ve rahatlık ararken yolu Cedar Key’e düştü. Burada bunları bulduğundan hiç şüphem yok ve şimdi bu özel yeri kendi kızına bıraktı.” Dora kadehini havaya kaldırdı. “Kadehimi Solange ve Jenna’ya kaldırıyorum –bir hayatın başlangıcı ve bir başka hayatın sonuna.”

Avluyu tekrar ısıklık ve alkış sesleri doldurdu ve bir kez daha yaşların gözlerime battığını hissettim.

Dora, “Açık büfe masasındaki yemeklerin tadını çıkarın,” dedi. “Ama hepsinden çok da şu anın tadını çıkarın.”

Saxton kadehini benimkiyle tokuşturdu. “Annene,” dedi. “Ve onun asla pes etmeyen çok özel kızına.”

Onun kadehiyle tekrar tokuşturmadan önce gülümseyip kadehimden bir yudum şampanya içtim. “Ve sana, III. Saxton Tate, hayatıma girdiğin ve hayatın ne kadar mükemmel olabileceğini görmeme izin verdiğin için.”

Doyle’un bir grupla dikilerek gülmekte ve konuşmakta olduğunu görünce duvarımda asılı duran Yıl Çarkı’nı hatırladım. Bu parçanın annem için neden o kadar önemli olduğunu tam olarak anlamaya başlamıştım; Berkeley’den ayrılırken onca şeyin arasından benim yanıma sıra o tek parçayı neden aldığını. Çark, dünya mevsimlerinin yıllık döngüsünü tasvir ediyordu. Ben Cedar Key’e, içim şüphe ve belirsizlikle dolu, benden kırk yıl boyunca sakınan cevapları aramaya geledi bir yıldan biraz fazla olmuştu ve geçen bir yılda sadece cevaplarımı değil, çok daha fazlasını bulmuştum. Bir yıl önce Cedar Key’e gelen o kadından çok farklıydım artık. Değişmiştim. Büyümüştim. Ayrıca hem insanlar hem de hayat hakkında çok şey öğrenmiştim.

Eski Ahit’teki Ekleziast’ta geçen sözleri anımsadım: Her şeyin bir mevsimi, yeryüzündeki her amacın bir zamanı vardır. Doğumun ve ölümün bir zamanı vardır.

Uzanıp Saxton’m dudağını öptüm. “Seni seviyorum,” dedim. “Hayattaki her şey kendi zamanında olur. Her şeyin bir oluş sebebi vardır. Bunun anlamını nihayet tam olarak anladığıma memnunum.”

Beni kendine doğru çekerken, “Ben de öyle,” dedi.

TEŞEKKÜRLER

Daytona Beach'teki Angell & Phelps Çikolata Fabrikası'nın sahipleri Chuck ve Freddie Smithe'e çok teşekkürler. Fabrikada yaptırdığınız harika tur ve çikolata yapımına dair benimle paylaştığınız tüm o bilgi, Berkley için kurguladığım dükkânı yaratmama çok yardımcı oldu.

Bu roman için teşekkürü hak eden bazı köpekdişleri var:

Kitap imzaladığım yüncü dükkânlarına gelen sahipleri-ne eşlik eden köpeklere her zaman tutkun olmuşumdur. Bu hikâyeye, Mariette, Georgia'daki Örgü Âşıkları'nın sahibi Pat Capistrant'a ait gerçek bir Yorkie olan Addi'yi de dahil ettim. Ayrıca Kuzey Carolina'daki Boyanacak Yünler'de yün dükkânı sahibi olan Debbie Davis'e ait küçük bir teriyer olan Lola'yı da öyle. İki köpeği de hikâyeme dahil etmek çok eğlenceliydi, bu yüzden büyüleyiciliklerini benimle paylaştığınız için teşekkürler.

Yerel okulda çok değerli okuma programında gerçek anlamda yer alan sevgili Oliver'la beni tanıştırdığınız için teşekkür ederim; Washington, Quincy'den Mary Bates.

Muhteşem Otis, Cedar Key'deki Black Dog Barı & Masaları'yla adaştır. Ne zaman uğrasam bana hoş karşılandığını hissettiren, labrador-fino kırması bu dost canlısı köpeğe de teşekkürler.

Ve kendi köpeğim olan Brie'ye, Annie'yi yaratmama esin olduğu için teşekkürler. Kendisi bir kaniş-fino kırmasıdır. Ayrıca beni gülümsetmeyi her zaman başaran İskoç teriyeri Duncan'a da teşekkürler.

Berkley'nin arkadaşı Jill, hikâyem için kurgulandı ama Maine'de Kuzey Yarmouth'taki Ruminasyon Çiftliği'nin sahibi Roberta Webber Pearson'a büyük bir teşekkür borçluyum. Alpaka yünü, lifleri yüne çevirme süreci ve kullanılan doğru terimlerle ilgili paylaştığın tüm bilgiler için teşekkürler.

Molly Brown ve Dottie Halderman'a yumuşak kabuklu yengeç endüstrisiyle ilgili sayısız sorularımı cevaplamak üzere ayırdıkları tüm o zaman için minnettarım.

Bir başka teşekkür de Corabeth karakterini yaratmamda bana ilham veren, Quincy Washington'lı Corallee Morgan'a. Corabeth karakterini geliştirmek çok eğlenceliydi ve onu hikâyeme dokumaktan zevk aldım.

Hayranlarımdan deniz fenerinin gerçek mi kurgu mu olduğunu soran epeyce e-posta aldım. Aslında orası gerçek bir bina ve benim Cedar Key'den arkadaşım Skip Drake'in özel mülkü. Bu yüzden romanlarıma sıra dışı ve güzel evini dahil etmeme izin verdiği için teşekkürler, Skip.

Büyük bir teşekkür de Cedar Key Ticaret Odası'na, Cedar Key dizimi kabul ettikleri ve adadaki, hayranlarımdan imzalı kopyaları elde edebilecekleri tek yer olduğu için gidiyor. Oda'nın başkanı ve dostum Andrea Dennison, yüreklen-dirdiğin ve destek olduğun için sana çok teşekkür ederim.

Sekreter Tina Ryan’a ayrıca teþekkür ve Mary Farrel’a da Karþılama Merkezi’ne gelen turistlere yaptığın Cedar Key serimin tanıtımı için teþekkür ederim.

Her zamanki gibi, kiþisel asistanım Alice Jordan’a; kocam Ray’e; kızım Susan’a ve Cedar Key serisini benim kadar seven tüm o müthiþ hayranlarıma teþekkürler.

YAZARIN NOTU

Berkley gibi ben de annemi 2005 yılında hemokromatoz hastalığının karmaşasında kaybettim; bu yüzden, az bilinen bu hastalık beni kişisel olarak etkiledi ve okurlarımın bu teşhise ve tedavi seçeneklerine aşina olmalarını istedim. Bu konuda daha fazla bilgi, Amerikan Hemokromatoz Topluluğu sayfasında, <http://www.americanhs.org/> adresinde bulunabilir.

Berkley'nin annesi 1960'larda ev içi şiddete maruz kalmış olsa da ne yazık ki bu durum hâlâ birçok kadını etkileyen bir sorundur. Yine de günümüzde yardıma muhtaç olan kadınlar için kaynaklarımız vardır ve internet bilgi ve yardım kaynaklarıyla doludur.

Romanlarımda adı geçen işyerlerinin çoğu gerçektir ancak Berkley'nin çikolata dükkânı benim hayal gücümün kurgusudur. Bunu benim kaliteli siyah çikolataya olan düşkünlüğümün hüsnükuruntusu olarak adlandırabilirsiniz.

Ama Island Girl Cakes son derece gerçektir ve Cedar Key yerlisi Jan Allan'a aittir. SR 24 adresindedir ve Jan'ın dükkânında inanılmaz lezzetli keklerin indirimde olacağına kefil olabilirim.